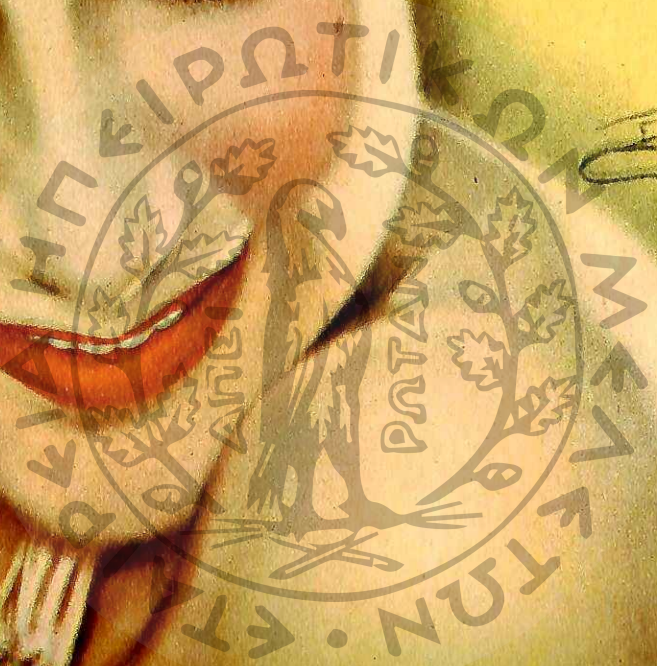

ΠΑΝΟΡΕΟΝ

Έτησία 200
Έξάμηνες 100

Ευρώπη Διρ. 1.10.0
Αμερική Δολ. 6

ΠΑΝΟΡΑΜΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:
Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ

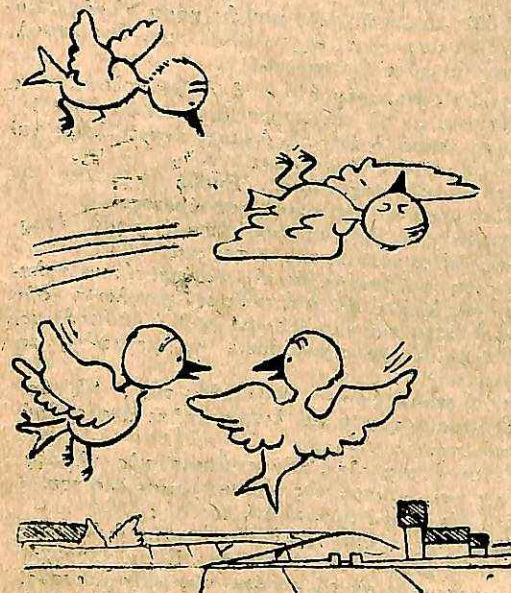
ΑΝΑΓΕΛΑΤΗ

ΜΕΓΑΛΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ

— Είναι ο δεύτερος που σκοτώνω.
— Στην αγορά;

ΜΕΤΑΞΥ ΠΟΥΛΙΩΝ

— Γιατί πετάει έτσι ανάποδα;
— Έμαθε από τους αεροπόρους...

Σε μία συναναστροφή γίνεται λόγος περί αστρονομίας. Ο χαθένος εκφράζει τον θαυμασμό του για την υψηλή αυτή επιστήμη, που κατώρθωσε με τηλεσκόπια και με μαθηματικούς υπολογισμούς να καθορίση αποστάσεις αστερών, διαστάσεις πλανητών και τόσα άλλα άπιστευτα.

— Εγώ ένα θαυμάζω, περισσότερο απ' όλα, λέγει παρεμβαίνων ο Σπυράκης.

— Τι; τὸν ἐρωτοῦν.

— Βρε ἀδελφέ, πῶς κατώρθωσαν οἱ ἀστρονόμοι νὰ μάθουν τὰ ὀνόματα τῶν ἀστρον;

Ο διάλογος στὸ ξενοδοχεῖον.

Πελάτης.— Ο γιατρός μου εἶπε ν' ἀρχίζω μ' ἓνα ἀρμυρὸ φρεϊ. Τί ἔχεις νὰ μου φέρης;

Γκαρσό.— Τότε νὰ σᾶς φέρω, κύριε, πρώτα τὸν λογαριασμό.

Ο πατέρας (ἀγριευμένος).— Στάσου νὰ σε μάθω ἐγὼ νὰ φιλᾷς τὴν κόρη μου.

— Μὴν κάνετε τὸν κόπο, γιατί αὐτὸ μου τὸ ἔμαθε πρὸ ὀλίγου ἡ ἴδια.

Στὴν ἀγορὰ μαζί με τοὺς ἄλλους ἦταν κι' ἓνας πού εἶχε μπροστά του ἑπάνω σ' ἓνα τραπέζι μιὰ νεκροκεφαλὴ κι' ἐφώναζε: — Ἐλάτε, κύριοι, νὰ δῆτε τὸ κεφάλι τοῦ Κρόμβελ!

Ἐνας ἀπὸ τοὺς παρευρισκομένους, πού ἦταν ἐγγράμματος, τοῦ εἶπε:

— Ψέματα λές! τὸ κεφάλι αὐτὸ εἶνε μικρό, ἐνῶ ὁ Κρόμβελ εἶχε μεγάλι κεφάλι.

— Είναι τὸ κεφάλι τοῦ Κρόμβελ ὅταν ἦταν μικρὸ παιδί, ἀτήντησε ὁ διαλαλὼν ἀταράχως.

— Καλημέρα, Γιάννη.

— Καλῶς τὸν Μίμη.

— Τάμαθες; σήμερα ἔσωσα τὴ ζωὴ ἐνὸς ἐπαίτου.

— Μπα! καὶ πῶς;

— Νά, τὸν ρώτησα τί θὰ ἔκανε ἂν τοῦ ἔδιναν ἓνα εἰκοσιπεντάριχο. «Ἀχ, Χριστοῦ-λη μου, εἶπε, θὰ ἔπεφταν κάτω ξερός». Καὶ ἔτσι ἔβαλα τὸ εἰκοσιπεντάριχο πάλι στὴν τσέπη μου...

Διδάσκαλος.— Γιατί κατασκευάζουν τὰς γέφυρας;

Μαθητὴς.— Γιὰ νὰ περκοῦν τὰ ποταμὰ ἀπὸ κάτω!

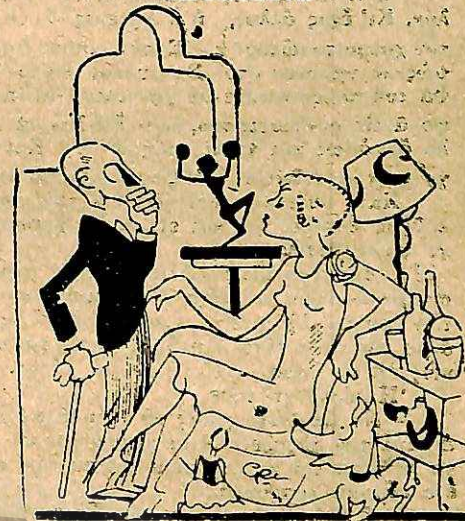
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΗΓΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τζοη

ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85

ΑΡΙΘ. 36012

ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

— Δεσποινίς, δὲν φαντάζεσθε πῶς οἱ ἀγαπῶ. Μὲ τί τρόπο θέλετε νὰ σᾶς ἀποδείξω τὴ λατρεία μου;
— Νὰ μοῦ πᾶρτετε ἓνα φῶς, α...

ΖΗΛΟΥΣΙΑ...

Ἡ σύζυγος.— Οἱ ἐφημερίδες δὲν ἀναγράφουν καμμιὰ διάρρηξη. Πῶς ἀπὸ τούτες ἄλλες...

ΖΩΓΡΑΦΟΥ

— Διό δεκάρες ! Περιουσία ολόκληρη θ' αΐζινον ! Θά είμαι
 πλουτοτός... όταν πιά δέν θά ύπάρχω καί θά έχη άναγνωρισθῇ

— Ἐπὶ τέλους, θὰ δῆτε ποῖος εἶμαι ἐγώ.

Δεν πρόφτασε να τελειώσει με τα μαλλιά της μακαριτισσας.
τελλάρο όπου είχε φτιάξει το πορτραίτο του...

PANOEON

— Δὲν ξέρω, κύριε. Πρὸ οὐλύου, δίνοντάς μου τὸ αὐτοκίνητο
(Ἡ συνέχεια σὲν. σελίδα 205)

ΠΑΝΘΕΩΝ

Δὲν ἔβλεπα πιά, τρέ λιζα.
— Ναι, αὐὸ εἶτε να σᾶ; χαι γετήτο καὶ ὅ,τι σᾶ; συνχωρεῖ
— Μὲ σανακωὶ μου καὶ τὸν Εὐαγγέλιον.

— Δὲν ξέρω, κύριε. Πρὸ δὲ ἡμέρου, δίνοντάς μου τὸ αὐτοκίνητο.
(Ἡ συνέχεια στήν σελίδα 205)

«Δικηγόρου και γραφείου Σέργιο Σοράνι».

— Έδω είναι—σκέφτηκε η Τζέμπα Ντονάτι κατεβάζοντας το βελάκι της στο πρόσωπο—Φοβούμαι όμως μήπως είναι άργα...»

Μπήκε στην πόρτα και ανέβηκε τρέχοντας τις σκάλες. Ένας άνδρας κατέβαινε από πάνω. Ξαφνικά βρέθηκαν πρόσωπο με πρόσωπο, σχεδόν σαν να ρίχτηκαν ο ένας στην άγκυρα του άλλου. Η Τζέμπα ένοιωσε στο πρόσωπό της τη θερμή πνοή του άρσε νικητού στόματος που μύριζε τσιγάρα κι' εκείνος το άρωμα των μαλλιών της.

Χωρίστηκαν γρήγορα, σαστισμένοι, σχεδόν δυσαρεστημένοι. Εκείνη ανέβηκε ακόμη τρία σκαλοπάτια κι' ύστερα γύρισε και κύτταξε πίσω της, κατακόκκινη. Ο άλλος στεκόταν ακόμη στη θέση που τον άφησε, ύψηλός, ευγενικός, με ξανθά μαλλιά, εκείνη μελαχροινή, λεπτή, με γαλάζια μάτια πολύ μεγάλα για το πρόσωπό της. Της έκανε έναν χαιρετισμό που έμοιαζε μάλλον με παράκληση, με παράκληση.

— Θα μείνετε εκεί ως που να με δητε να κατέβω; άναρωτήθηκε. Θα περιμένετε πολύ;

— Επρωξε την πόρτα του γραφείου και μπήκε! Ο προθάλαμος ήταν έρημος. Ένας νεαρός υπάλληλος ήλθε να την συναντήσει.

— Ο δικηγόρος; Βγήκε, αλλά θα επιστρέψει. Η ώρα που δέχεται πέρασε, αλλά αν θέλετε μπορείτε να περιμένετε... Καθίστε, παρακαλώ.

«Είμαι ευχαριστημένη που δεν τον βρήκα—σκέφτηκε η Τζέμπα.— Έτσι θ' άργήσω κι' εκείνος, αν περιμένη, θα κουρασθεί και θα φύγει».

Έκανε μερικές βόλτες μέσα στο σαλόνι και περίμενε άρεκτη ώρα. Δεν θάφηνε από φόβο μήπως τον συναντήσει στις σκάλες. Μια παράξενη άγνοια την έπιασε στην τελευταία αυτή σκέψη.

Πλησίασε στο παράθυρο και κύτταξε στον δρόμο. Δεν τον είδε πουθενά. Σκέφτηκε τότε να φύγει και να ξαναγύριση μια άλλη μέρα. Προέβλεπε ότι θα ήταν πολύ μακριά ή συζητήσις της με τον δικηγόρο που τον φανταζόταν κανένα γέρο και φαλακρό.

Την ίδια στιγμή ο υπάλληλος του γραφείου παρουσιάσθηκε για ν' άναγγείλει στην Τζέμπα πως ο δικηγόρος είχε επιστρέψει και την περίμενε. Η Τζέμπα προχώρησε προς το γραφείο, σήκωσε την κουρτίνα και μπήκε, αλλά άμέσως έκανε λίγα βήματα πίσω κι' έπνιξε μια φωνή: ο άνθρωπος που είχε συναντήσει στις σκάλες ήταν ο δικηγόρος Σέργιος Σοράνι.

«Αλλά κι' εκείνος σηκώθηκε σαστισμένος».

— Σεις; Μά ερχόσαστε για μένα λοιπόν! Και ποιος θα το ήλιξε;... Καθίστε, παρακαλώ.

— Σταθήτε... μουρμούρισε η γυναίκα ψάχνοντας στην τσάντα της. Έχω κάτι για σας...

— Τι είναι; Καμιά συστατική επιστολή; Δεν χρειάζεται. Εμείς γνωρίζομαστε...

Δεν ξαναγύρισε στο γραφείο του, αλλά πλησίασε την πολυθρόνα και κάθισε πολύ κοντά της στην Τζέμπα. Η μυρωδιά του τσιγάρου που έβγαλινε από το στόμα του—δύως, ακριβώς, όταν έπεσε επάνω της, στις σκάλες—τόρα την τύλιγε σαν ένα χέρι και την ζάλιζε. Ήταν τα μάτια του και η παρουσία που την έκαναν να μη μπορεί να σκεφθεί. Δεν μπορούσε να το εξηγήσει. Την κυτούσε σκυμμένος κοντά της μ' ένα έκστατο χαμόγελο.

Η Τζέμπα ένοιωσε πως έπρεπε να μιλήσει άμέσως ώστε να μην τον άρρηξε να πη τα λόγια που διάβαζε στα χείλη του.

— Είναι πολύ λυπηρό εκείνο που θα σας πω... μουρμούρισε για να δικαιολογήσει τη συγκίνησή της.

— Καταλαβαίνω... Σας βλέπω πολύ ά...

νήσυχη... κι' άνησυχώ κι' εγώ.

— Ω, σεις, όχι, είπε με χαμηλή φωνή. Σεις θα είσθε συνηθισμένοι να βλέπετε δυστυχισμένες γυναίκες σαν έμένα. Μοιάζετε με τους γιατρούς, σεις οι δικηγόροι...

— Αλήθεια, αλλά καμιά φορά βρισκόμαστε μπροστά σε κάτι καινούργιες περιπτώσεις, επικίνδυνες.

Η Τζέμπα ανατρίχιασε. Τον κύτταξε τρέμοντας, τον είδε να σκύβη κοντά της σαν να θέλει να μαντεύσει τη λύση της και σήκωσε το χέρι. Εκείνος το πήρε στα δικά του και τόσφιξε με θερμή.

— Όχι, μην φοβάσθε... Πητέ μου τα όλα...

Γνώρισα έναν άνδρα πρό πάντες χρόνων. Ήμουν πολύ μικρή και από τη ζωή δεν ένοιωθα πολλά πράγματα, δεν ήξεραν άμυνθω. Ποτέ δεν του ζήτησα τίποτε, βεβαίως, ότι δίνοντάς του τη ζωή μου θα τον είχα πάντα κοντά μου.

Διηγείτο την ευτυχία εκείνων των ημερών χαμένων τώρα πια μέσα στις άναμνήσεις, που παρέμεναν όμως ζωντανές. Ξανά-ζησε μέσα σ' εκείνες τις ώρες του πάθους, ξεχνώντας πως κάποιος την άκουγε τώρα.

Εκείνος την κυτούσε με φλογερά μάτια.

— Ύστερα γεννήθηκε ένα παιδάκι. Ήλπισα πως ο έρασής μου θα λογικεύταν. Έπί τρία χρόνια τον άκολουθούσα γεμάτη άγωνία! Μια μέρα μου είπε πως θάδινε τ' όνομά του στο παιδί, αλλά όχι και σε μένα γιατί μπορούσε να με ίκανοποιήσει με χρήματα! Έφυγα κρατώντας στην άγκυρά μου το πλάσμα μου και όταν ήλθε να μου το πάρει, του είπα από την άπελπισία μου, ότι δεν ήταν δικό του. Ύστερα κατάλαβα το λάθος που έκανα.

Έπρεπε να θυσιάσθω για το παιδί μου, να πνίξω τον πόνο της μάγκης και να το δώσω στον πατέρα του. Τι μπορού τώρα να του προσφέρω εγώ; Μόνο την άγάπη μου... Ένώ από κείνον θάπαρνε ένα όνομα, πλούτη... Από μένα δεν θα έχη τίποτε.

Σκέπασε το πρόσωπό της με τις παλάμες της και ξέσπασε σε κλάμματα.

Εκείνος νή άφισε να κλάψει χωρίς να της πη τίποτε. Η άφήγησίς της είχε παρουσιάσει μια γυναίκα υπερήφανη, φλογερή, ίκανή ν' άρρηξη τα πάντα, ίκανή για τον πιο μεγάλο ήρωισμό. Ήθελε να της πη τα λόγια που του υπάγоруε η καρδιά του.

— Μην κλαίς πιά, λησμονήσε τον. Η ζωή είναι τόσο ωραία. Δεν είναι κακοί δόλοι οι άνδρες. Το παιδί σου... Ε, θα είναι εκείνος που θα το άγαπήσει.

— Όχι! Όχι! Μά τί σκεπτόταν; Εάν θάφηνε εκείνη δεν θα έσκεπτόταν πια αυτά!

Φοβούμαι μήπως δεν είναι δυνατόν να γίνει τίποτε, κυρία, της είπε. Ο άνθρωπος εκείνος δεν θα θέλησε να ξέρη τίποτα πια για το παιδί του, γιατί τότε είπαστε πως δεν είναι δικό του. Βεβαίως, υπάρχουν τα χαρακτηριστικά, οι όμοιότητες, που μπορούν ν' άποδείξουν... Άν το παιδί, μοιάζει του πατέρα δεν θα είναι δύσκολο ν' άπεισθώ... Δείτε εσείς το παιδί. Φέρτε το εδώ.

Η μάλλον θα έλθω εγώ στο σπίτι σας αύριο το βράδυ.

Την συνάδευσε την ως πόρτα και της φίλησε το χέρι με βαθύ σεβασμό.

«Πως μπορώ να διαπιστώσω αν το παιδί μοιάζει στον πατέρα, αφού δεν τον γνωρίζω;—άναρωτήθηκε ο δικηγόρος όταν έμεινε μόνος. Δεν το σκέφτηκε! Μά θα είναι εύκολο. Άν δεν μοιάζει μ' αυτήν θα μοιάζει μ' εκείνον».

Ένοιωσε μέσα του μια άνυπομονησία να πάη στο σπίτι της, αλλά δεν ήξερε αν θα πήγαινε για το παιδί ή γι' αυτήν.

Πήγε εν τούτοις την άλλη μέρα το βράδυ.

Κατοικούσαν σ' ένα σπίτι στις νέες

συνοικίες. Το περιβάλλον ήταν μικρό αλλά καθαρό, όμορφο. Η Τζέμπα τον κύτταξε σαν έκπληκτη, σαν σαστισμένη, κι' έμοιαζε με μικρό κορίτσι, τυλιγμένη καθώς ήταν σ' ένα άπλό της φόρεμα.

Ο Σέργιος Σοράνι κατάλαβε πως δεν ήταν συνηθισμένη να δέχεται επίσκεψεις άνδρων. Ήταν σαστισμένος επίσης κι' ο κρής Πέτρος. Σήκωσε τα μεγάλα του γαλάζια μάτια για να τον κυττάξει κι' ύστερα έτρεξε κοντά στη μητέρα του.

Ο Σέργιος, είδε τα μάτια της Τζέμμπας, γεμάτα γλυκύτητα και άδωαότητα. Πήρε το πρόσωπο του μικρού άνάμεσα στις παλάμες του και το κύτταξε στη μάτια.

Μά είναι ακριβώς η εικόνα σας!—είπε στη γυναίκα που τον κυτούσε με άγωνία. Δεν χωρεί τίποτε σ' αυτό το ζήτημά σας.

Εκείνη έκανε μιάν κίνηση άπελπισίας πλησίασε το παράθυρο κι' άρχισε να κλαίει με το μέτωπο άκουμισμένο στα τζάμια.

Ο Σέργιος όμως χαμογέλουσε, κυττάζοντας το παιδάκι. Αυτό άλλως τε είχε επιθυμήσει. Νά μοιάζει στη μητέρα του για να νοιώσει πως ήταν δλόκληρο της Τζέμμπας.

Άπλωσε το χέρι, του χάιδεψε το σγουρό του κεφαλάκι και το παιδάκι του χαμογέλασε. Η Τζέμπα γυρίζοντας πίσω της είδε εκείνη τη χειρονομία κι' ανατρίχιασε. Πήρε το παιδί στην άγκυρά της και το έσφιξε σαν νάθελε να το πάρη από την εύσπλαχνία ενός ξένου!

— Έλα, είπε, θά νυστάξης φτωχούλι μου και θα πεινάς... Μου έπιτρέπετε; Ρώτησε τον Σοράνι.

— Ευχαρίστως, άπήντησε εκείνος και κάθισε.

Τρεις καθόνταν στο τραπέζι κάτω από την λάμπα που σκόρπιζε ένα θαλασσορό φως φιλοξενίας. Ο μικρούλης έτρωγε τη γαλατόσουπα του κι' εκείνη τον βοηθούσε με τρεμουλιάρικα χέρια, νοιώθοντας το βλέμμα του ξένου καρφωμένο επάνω της.

Όταν ο μικρούλης τέλειωσε το φαγητό του το πήρε στην άγκυρά της, κι' αυτός έγυρε το κεφαλάκι του στον ώμο της.

— Πάμε να σε βάλω να κοιμηθής. Πόσο νυστάξαν τα ματάκια σου.

Γελούσε φιλώντας τον, αλλά η φωνή της έτρεμε από τους λυγμούς.

Βγήκε από το δωμάτιο. Ο Σέργιος έμεινε μόνος. Κύτταξε τις δυο άδειες καρέκλες, το φλυτζάνι με τα ψίχουλα και χαμογέλουσε, ίσως απ' τη φωνή της Τζέμμπας που άκουγόταν από το άλλο δωμάτιο, ίσως από μια άλλη φωνή που του μιλούσε μέσα στην καρδιά του.

Ξαφνικά σηκώθηκε, πλησίασε την πόρτα και είδε ένα μικρό

ΜΙΚΡΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Γυρίζοντας από το γραφείο του ο Ζώρζ μόλις πάτησε το πόδι στο σπίτι του, έβλεπε τις φωνές!

— Νά πάρη ο διάβολος! Μυρίζει η κουζίνα.

— Και βέβαια! Αφού ο κύριος διέταξε να του κάνωμε σούπα με λάχανα.

Κι' ο καυχός άναψε και κόρωσε. Βρίστηκαν, έξερσας ο καθένας τη λύση του γιατί παντρεύτηκε τον άλλο, ή κ. Ζώρζ έβαλε το καπέλλο της κι' έφυγε αφού πρώτα τράνταξε την πόρτα και ο κ. Ζώρζ σαν να μη συνέβη τίποτα, σαν άνθρωπος συνηθισμένος 'σε τέτοιου είδους σκηνές, ξοπλώθηκε στην πολυθρόνα του κι' άρχισε να διαβάξει μόν' έφημερίδα. Έξαφνα κάτι κίνησε την προσοχή του.

«ΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ ΜΙΑΣ ΕΡΙΔΟΣ»

«Το άνδρόγυνον των Ντυβάλ έξη όρμονικά. Χθές όμως κατά την δεκάτην πρωινήν μεταξύν των δύο συζύγων ήγήρεθη σφοδρά έρις, την όποιαν άνελεγήφθησαν και οι γέιτονες και της όποιας όμως τα αίτια παραμένουν είσέτι άγνωστο! Όλίγα λεπτά κατόπιν η κυρία Ντυβάλ κατήλθε διά να αγοράση διάφορα ψώνια όταν όμως ήθέλησε να εισέλθη εις το δωμάτιον όπου προδλίγου έφιλονίκησε με τον σύζυγόν της, εβρέθη πρό φρικαλέου θεάματος. Ο κ.

δωματιάκι μ' ένα κρεβάτι και μια κούνια. Κατάλευκα και τα δυο.

Η Τζέμπα σκυμμένη επάνω στο παιδί της τον ένοιωσε ξαφνικά κοντά της κι' ανατρίχιασε.

— Τζέμπα...

— Κοιμάται, μουρμούρισε, βάζοντας το δάκτυλο στα χείλη, ενώ δυο δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της. Στο κατώφλι της πόρτας ο Σέργιος την σταμάτησε. Έβαλε τα χέρια επάνω στους ώμους της.

— Τζέμπα...

Εκείνη άκούμπισε στην πόρτα σαν να την εγκατέλειπαν οι δυο νάμεις της.

— Πέστε μου, Τζέμπα, αγαπάτε πάντα τον πατέρα του παιδιού σας;

Δεν άπήντησε.

«Όχι! Θα φώναζε. Δεν τον αγαπώ πια και μου φαίνεται πως δεν τον αγαπούσα ποτέ».

Αλλά συγκρατήθηκε για να μην του πη πως η καρδιά της ήταν ελεύθερη και λαχταρούσε έναν καινούργιο, άληθινό έρωτα.

— Πέστε μου, Τζέμπα, τον αγαπάτε ακόμη; Ξαναρώτησε ο Σέργιος σφίγγοντάς της τα χέρια.

— Δεν ξέρω... άπήντησε με πνιγμένη φωνή. Γιατί με ρωτάτε;

— Γιατί είμαι και λίγο γιατρός και θέλω να ξέρω αν η πληγή είναι ακόμη ματωμένη, αν υποφέρετε...

— Μά δεν μπορώ να σας άπαντήσω—μουρμούρισε—δεν πρέπει... γιατί θα με παίρνατε για μια έλαφρύα γυναίκα... πως ξέχασα.

— Όχι, Τζέμπα για να ξαναρχίσης τη ζωή, για να σου πω πως οι περισσότεροι άνδρες είναι κακοί κι' ότι η άγάπη...

Έσκυψε επάνω στο στόμα της. Φιλήθηκαν στο κατώφλι της πόρτας του δωματίου όπου κοιμόταν το παιδάκι κι' ένοιωσαν κι' οι δυο πως άντήλλασσαν έναν όρκο.

Εκείνη, για μια στιγμή, ταρόχηκε και είπε:

— Όχι! Έχω τον Πέτρο μου, το παιδί μου. Πρέπει να φροντίσω γι' αυτόν!

Εκείνος όμως την έσφιξε περισσότερο στην άγκυρά της και της είπε:

— Σκέφτηκε εγώ... Είπες σ' εκείνον τον άνθρωπο που σε εγκατέλειψε πως το παιδί δεν ήταν δικό του; Τίνος μπορεί να είναι παρὰ εκείνου που το άγαπά;

ΝΤΟΡΑ ΜΑΝΚΟΥΖΟ

ΥΠΟ ΜΑΞ & ΑΛΕΞ ΦΙΣΕΡ

ΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑ

Ντυβάλ είχε άπαχονισθί. Η άστυνομία επελήφθη άνακρίσεων.

Άφησε την έφημερίδα και βυθίστηκε σε σκέψεις.

— Γιατί να μην κάνω κι' εγώ το ίδιο; Πρώτα-πρώτα είνε άρεκτά διασκεδαστικό. Κι' έπειτα... θα της χορηγήσω της κυρίας γυναίκας μου ως ένα καλό μάθημα.

Ανέβηκε στη σοφίτα, πήρε ένα ξύλινο μοντέλο που ένας συγγενής του του είχε αφήσει, το έντυσε με δικά του ρούχα, το κρέμασε από το ταβάνι του σαλονιού, κλείδωσε την πόρτα κι' πέρασε στον

προθάλαμο απ' τον όποιον θα μπορούσε να βλέπη θαυμάσια όλες τις κινήσεις της γυναίκας του. Αφού περίμενε ξάμπεσο, επί τέλους ή κ. Ζώρζ ένεφανίσθη. Πήγε στο σαλόνι και προσπάθησε ν' άνοιξη. Η πόρτα δεν άνοιγε.

— Μπα! είπε. Γιατί δεν άνοίγει; Ξαναδοκίμασε. Αλλά και πάλι τίποτα.

— Ζώρζ! Έλα καμμένο, άφησε τ' άστεία, άνοιξε!

Καμιά άπάντησις. Επί τέλους κύτταξε από την κλειδαρότρυπα. Για μια στιγμή έμεινε σαν κεραυνόπληκτη κι' έπειτα έφυγε τρεχάτη. Ο άνδρας της θέλησε να την προφτάση και να της τ' άξηγήσει όλα. Μά δεν πρόφθασε. Ξαναρχόταν αυτή τη φορά με τον άντικρυνό γείτονα, έναν όμορφο και γερό νέο που τον άνάγκασε να κυττάξει κι' αυτός, κι' ύστερα του είπε:

— Κύτταξε, άγαπημένο μου, πως κρέμονται τα ποδάκια σου! Είναι τρομερό.

Εκείνος όμως θέλοντας να την παρηγορήσει την άγκάλιασε.

— Ηούχας άγάπη μου. Θα ήταν φοβερό αν θα τον αγαπούσες. Αλλά τώρα καλλίτερα που ήρθαν έτσι τα πράγματα. Δεν μούπες χίλιες φορές πως δε τον αγαπάς; Θα δής λοιπόν τί όρατα που θα ξήσωμε, χωρίς τα έχωμε αυτόν [τον ήλιθιο πάνω απ' το κεφάλι μας.

Πέντε μαγκάλια κάρβουνο!

ΜΑΞ και ΑΛΕΞ ΦΙΣΕΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΩΤΕΡΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΣΥΝΕΧΕΙΕΣ

ΠΑΡΙΑΛΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Πάρις, ο γιός του Πριάμου, του βασιλέως της Τροίας, επεσκέφθη τον βασιλέα της Σπαρτίας Μενέλαο και έρωτεύθη την βασίλισσα, την Ελένη. Συμφώνησαν να ιδωθούν τα μεσάνυχτα και ύστερα από το συμπόσιον, όταν όλοι έκοιμούντο, ο ΰδ έρραστα συννητήθησαν σε μιά άκρη του άνακτόρου ενώ ή μικρή Θερσαίνης Έρατώ έφύλαγε μήπως έλθη κανείς.

(Συνέχεια)

Όταν ή Ελένη βεβαιώθη ε πως δέν κινδύνευε να την ιδή ο βασιλικός της σύζυγος, σηκώθηκε κι' άτομακρύνθηκε πατώντας στις άγρες τών ποδιών της. Πήγαινε να βρ ή τόν Πάρι.

Η Έρατώ ήταν ώδηγημένη. Άν την ώρα που θάλειπε ή κυρία τη, Ξυπνοίσε ο Μενέλαος και έρωτοίσε που ήταν ή βασίλισσα,θα τούλεγε πως είχε ούπνια πως άνήσυχαι αίσθήματα πλημμύριζαν την καρδιά της για την αυριανή του άνοχώση και πως είχε πάει να προσευχηθή στο βωμό της Άφροδίτης κάτω στών κήπο.

Μα ο Μενέλαος δέν Ξύπνησε.Κι' έτσι λίγο πριν τή ξημερώματα ή Ελένη Ξαναγύρισε στα βασιλικά της δωμάτια κι' άπολά—άπαλά έγλύστρησε στο πλευρό του συζύγου της.

Όταν φάνηκε στόν ορίζοντα ή ρόδινη αύγή ο Μενέλαος Ξύπνησε.

Η Ελένη έκανε την κοιμισμένη. Ο άνδρας της κύτταζε τή όμορφη, νεανικό, Ξανθό της πρόσωπο. Έπειτα τή βλέμμα του προχώρησε στο λεπτό χιονόλευκο λαιμό, πού με τη γάση του θύμιζε τή λαιμό του κύκνου. Έπειτα κατέβηκε προς τήν άλδή λοφίσκο του στήθους, πού ανεπάλλετο σάν να ήσαν κάτω από τή διαφανές πέπλο του χιτώνος, φυλακισμένα δυό μικρά περιστεράκια με κατακόκκινα ράμφη.

Τή ήλιοκαρμένο πρόσωπο του Μενέλαου φωτίσθηκε από ένα γλυκό χαμόγελο.

Έφύρεσε την πανοπλία του, έτοιμάσθηκε και διηγήθηκε στην Ελένη τή όνειρο πού είδε στην Κρήτη. Έσκότωσε έναν ταύρον, ο όποιος τάχα ήταν ο Πάρις. Η βασίλισσα τόν συνβούλευσε να προσφέρει στους Θεούς θυσιές κι' εκείνος την έβεβαίωσε ότι τόχε κάνει.

—Φοβούμαι βασιλιά γιατί πολλά έχω άκούσει για την αγριότητα του Κρητικού πελάγου...

—Ελένη, ξέρεις τί σκέπτομαι; Κανένας δέν είχε τόσο καλός στις ταυρομαχίες, σάν τόν γιό του Πριάμου. Σκέπτομαι να τόν καλέσω στην Κρήτη. Έκεί θα έχη την ευκαιρίαν να παλαίση, με νέους αντίπαλους και ταύρους.

Είχαν περάσει τρία χρόνια από τότε πού ή Ελένη, σύμφωνα μεν την επιθυμία του έπιγείου πατρός της τού βασιλέως Τυνδάρου, είχαν ύπανδρευθή τόν Μενέλαο. Πόσον ευτυχισμένη ήτο τάχα πού ο σύζυγός της έφυγε για την Κρήτη. Η μόνη της θλίψη ήταν γιατί τόν νησί τού Μίνωος,δέν ύπρχεν πλέον ο μυθικός ταύρος, πού καταβρόχθιζε τούς Ξένους. Άν ύπρχε τή φοβερό θηρίο, θα μπορούσε να έχη την έλπίδα, ότι ο Μενέλαος δέν θα γύριζε. Κι' έτσι ή καρδιά της θάβρισκε την έλευθερίαν να ικανοποιήση τούς πόθους της. Γιατί εκείνες τις ήμέρες ή καρδιά της Ελένης κυνοίσε δυνατά και την έσφιγγε ένα αίσθημα αγωνίας... Τώρα τελευταία ο Μενέλαος της είχε γίνει άνυπόφορος. Ίδιως από τή στιγμή πού στα άνάκτορα παρουσιάσθη ο Πάρις και έξετράλλανε όλες τις γυναίκες, ο Μενέλαος έπλήγωνε την καρδιά της Ελένης με κάθε είδους κακεντρεχείς ύπανιγμούς εις βάρος τού Ξένου. Όχι γιατί είχε ύποπτευθ ή τίποτε, όχι για τί είχε κανένα συγκεκριμένο λόγο ζηλοτυπίας. Άλλ' ο Πάρις ήταν νέος και ώραιος και ο Μενέλαος μεγάλης ήλικίας και καταβεβλημένος.

Κάποτε, όταν τή Ξυγος μιλούσε για τόν Ξένο της Τροίας και ο Μενέλαος, σύμφωνα με την συνήθειά του, έριξε έναντίον του μιά καυστική ειρωνεία, σάν ένα από τή φαμακερά εκείνα βέλη πού είχε πάντοτε εις την φαρέτρα του, ή Ελένη έτόλμησε να τού ειπ ή.

—Δέν είναι σωστό, βασιλιά. Ο Ξένιος Ζεύς θα μās κάνει κακό. Η διαθε τόν Ξένο σου, ή μην τόν βρίζεις. Σκέψου πως θα θυμόνε ο βασιλεύς Πριάμος, αν έμάθαινε ότι βρίζεις τόνγιό του.

Άλλ' ή διαμαρτυρία της δέν έφερε κανένα αποτέλεσμα. Και εκείνο άκόμη τή πρωί, πού επρόκειτο να φύγη ο Μενέλαος, άφηκε έναν δηλητηριώδη ύπανιγμόν έναντίον τού Ξένου.

—Άσφαλώς πρέπει να έλθη μαζί ο Πάρις... Θα τούς πνίξη τούς ταύρος, με τις βαρείες και άνυπόφορες μυρωδιές πού έχει επάνω του. Πρώτη φορά είδα άνδρα να βάζη τόνων ειδών άλοιφές και να μυρίζει σάν μιά γυναίκα!

Στό νού της Ελένης είχε έλθει ή άνάμνησις της μυρωμένης άγκαλιάς τού Πάριος. Πόσο την μεθούσαν τή βαρεία άρώματα της Συρίας πού φορούσε και πόσο ευωδίαν οι χιτώνες του πού είχε φέρει μαζί του μέσα σε κιβώτια από μυρωδάτο ξύλο κέδρου. Οι ύπηρεται όταν έβλεπαν τή φορεμάτα του έσκάνδαλίζοντο και τραχείς οι Σπαρτιάται έλεγαν.

—Ένα πριγκιπόπουλο δέν επιτρέπεται να είναι τόνον θηλυρεπής.

Άλλ' οι θεοραπινίδες είχαν ξετρελλαθή. Άπεθαύμαζαν τούς άραχνούφαντους χιτώνες του από λεπτή πορφύρα και διαφανές λινό.

Έπαιρναν τή κοντά χιτώνια του Ξένου πού είχαν έλθει από την Τροία και τή άκουμπούσαν εις τή άπλά των μάγουλα και έφρικίζαν σάν να είχαν έλθει εις έπαφήν με την σάρκα του ώραιου πριγκιπος. Πόσον θα ήθελαν να τούς έδινε την άδειαν να πάνε να τή πλύνουν στο ρεύμα του Εύρώτα. Άλλά τή φορεμάτα του όλα ο Πάρις τή έλευκαινε στην Σιδώνα.

Ο Μενέλαος, περιφοιούσε όλες αυτές τις συνήθειες και τις έχλευσε. Άλλά λησμονούσε ότι κάποτε, όταν μέσα στα έρυθρά άνάκτορα τού β σιλέως Τυνδάρου άγωνιζόταν να κατακτήση την καρδιά της Ελένης, είχαν άλείψει την επιδερμίδα του με άρωματιμένα έλαια και έλέπτυνε τή φωνή του για να της άρέση. Άλλά δέν ήξερε να μιλή για τίποτε άλλο, παρά για τή άλογα και τούς σταύλους.

Τή πρωί εκείνου πού επρόκειτο να φύγη ο βασιλεύς της Σπαρτίας για την έκστρατείαν της Κρήτης, ή Ελένη άναπολούσε τούς γάμους της. Είθε να μην είχε έλθει ποτέ εκείνη ή ώρα. Άλλά καρδιά της; Ο άγαθός βασιλεύς Τυνδάρος, πού ύποχρέωνε με την καλώςήν του, της ειπε μιά ήμέρα.

—Κόρη μου, θα αισθανόμουν μεγάλη χαρά, αν επαιρνες άνδρα σου τόν Μενέλαο.

Μενέλαος;

Ποιός ήταν αυτός; Η Ελένη για πρώτη τότε φορά άκουγε τή όνομά του.

Τή μόνο πού ήξερε ήταν ότι για λόγους συμμαχίας ο πατέρας της είχε δώσει την μεγαλειότερη κόρη του, την Κλυταιμνήστρα στόν λαό, τού όποιου της άνέφεραν τή όνομα, ήτο άδελφός τού Άγαμέμνονος.

Η Ελένη είχε τολμήσει να έρωτήσει δειλά.

—Και πως είναι αυτός ο Μενέλαος; Τή μόνο πού της άπάντησαν ήταν, ότι επρόκειτο περί ενός θαυμασίου άνδρος, έως τριάντα έτών, και ότι ήσυχολετο με την κτηνοτροφία και ιδίως με τή άλογα.

Άλλ' ή μητέρα της, ή Λήδα, είχε ν' άπάντηση και εις τούς άπεισταμένους τού Αίαντος, τού Οδυσέως, τού Διομήδους, τού Φίλοκλήτου, τού Πατρόκλου, πού ζητούσαν κι' αυτοί γυναίκα.

Όλοι αυτοί οι πριγκιπες είχαν συγκεντρωθή, μαζί με τόν Μενέλαο, στο άνάκτορα τού βασιλέως Τυνδάρου. Ο Οδυσσεύς είχε αναπτύξει όλην την ρητορικήν του δεινότητα, ήτο εύστοχος, ψεύτης και ειρων άλλ' οι γυναίκες δέν άγαπούνε την ειρωνεία.

Ο Αίας και ο Διομήδης είχαν τρομάξει την Ελένη με την άγριότητα των, μάλιστα όταν της μιλούσαν για πολέμους.

Και ο Φίλοκλήτης δέν έκανε τίποτε άλλο παρά να τρυπή ο λην τόν ήμέραν με τή βέλη του, τή άγαπημένα της δένδρα τού κήπου!

Τήν μεγαλειότερα συμπάθεια ή κόρη τού Τυνδάρου και της Λήδας την ήσθάνθη γιό τόν Πατρόκλον. Η επιδερμίδα του φαινότανε για τις γραμμές και τή σχήματα τών πέπλων μέσα στα όποια τού παρουσιάζετο γιό να τόν θελή. Είχε ψυχή καλλιτεχνική και έ γνώριζε να παίξη τή λύρα και άκόμα ένα άλλο όργανο με έν-

νέα χορδές.

Τήν προτίμησιν της ή Ελένη άπεφάσισε να την εκμυστηρευθή στην μητέρα της την Λήδα. Πόσον επόνεσε ή καρδιά της όταν ή μητέρα της της άπήνησε με έξαιρετικήν σοβαρότητα, ότι έπρεπε να παραιτηθή από όλα σιά τή σχέδια γιατί ο Πατρόκλος, παρ' όλα τή συναισθήσει, στα όποια παρουσίαζε την ύποψηφιότητά του, ήταν έρωτευμένος.

Τότε και ή Ελένη ένεύριασε και δέν ήθελε ν' άκούση για κανέναν άπ' όλους αυτούς τούς μνηστήρες κι' άναγκάσθηκε να δεχθή τόν Μενέλαο πού της επρότεινε ο πατέρας της για πολιτικούς λόγους.

Ο Τυνδάρος έδινε προίκα στόν Μενέλαο τή βασιλεία του της Σπαρτίας, τή όποιαν εκινδύνευε να τού τή άρπάσουν δια της βίας οι γείτονές του και πρώτος άπ' όλους ο γαμβρός του ο Άγαμέμνων... Για τόν έαυτό του και την Λήδα δέν εκράτησε παρά μόνον την περιοχή γύρω από τή έρυθρά του άνάκτορα, τή λιβάδια και τις κοιλάδες, γύρω στις όχθες τού Εύρώτα έως την θάλασσαν.

Ο Μενέλαος έγκατεστάθη στην άκρόπολή του, μακριά από την θάλασσαν, για να δεσπόζη όλης της άλλης χώρας.

Τήν πρώτην φοράν πού εκλείσθη εκεί μέσα ή Ελένη, της έφάνη ότι βρίσκεται μέσα σε φυλακή. Πού ή όνειρευμένη έλευθερία της παιδικής ήλικίας της, όταν είχε με τή άλλα της άδελφια στις όχθες τού Εύρώτα;

Ύστερ από λίγο άρχισε ή δυστυχία της...

Τή συζυγία καθήκοντα ήσαν βαρεία. Έπρεπε να φροντίξη για την τροφή τών βοσκών, τών ύπηρετών, τών στρατιωτών, για τούς έγγατες, για όλα.

Και τή χειρότερο είχε τόν Μενέλαο διαρκή κύρνανο. Με την φοβερή φωνή του, πού έμοιάζε και όταν άκούη μιλούσε σάν να διέτασσε, την εκάλει πότε για την εκτέλεσιν τών συζυγικών της καθηκόντων και πότε για τούς λογαριασμούς, πού τον άπασχολούσαν νύκτα και μέρα. Ο Μενέλαος ήταν φιλόφυγος. Έχαιρε όταν μπορούσε να προσθέσει στους θησαυρούς του χρυσάφι, ή βαρεία κοσμήματα. Πόσο λαχταρούσε ή καρδιά της Ελένης για τή άστραφερά αυτά στολίδια, πού έβλεπε μέσα στην κοιλότη πού τή φύλασσε ο άνδρας της! Άλλ' ο Μενέλαος δέν της επέτρεπε ποτέ σχεδόν να τή φουρή.

Μέ ύφος άυστηρό, της έλεγε: —Η βασίλισσα της Σπαρτίας δέν πρέπει να δίνη τή κακή παραδειγμα. Πρέπει να είναι άπλή και ν' άποφεύγη τή περιττή κοσμήματα πού διαφθείρουν την ψυχή.

Άλλ' ή άλήθεια ήταν ότι ή άπαγόρευσις τού Μενέλαου άφείλετο κυρίως στην φυλακισμένη του. Δέν επέτρεπε στην Ελένη να φορή τή κοσμήματα, από φόβο μήπως τή χάση ή τή χαρίση.

Τή άνυπόφορος σύζυγος!

Άκόμη και στις τρυφερές στιγμές δέν ήξερε να μιλή για τίποτε άλλο παρά για πολέμους, για ώραία άλογα και για σταύους! Μήπως, κάποτε, σε μιά στιγμή τρυφερότητας, δέν ειπε στην Ελένη:

—Είσαι σάν μιά σφιχτοδεμένη φοράδα!

Φοράδα ή κόρη τού Κύκνου! Η καρδιά της Ελένης επάγωσε.

Ζητούσε άλλα λόγια, τρυφερά. Όλην την ήμέρα τή άνάκτορα άνηχούσε από τού βρυχηθμούς τού Μενέλαου. Όλοι τόν έτρεμαν. Διέταζε, φώναζε, ύβριάζε, τιμωρούσε και όταν άκόμη, σπάνια, άπεφάσισε να έπαυση, ο τόνος της φωνής του είχε κάτι τή τραχύ και άπότομο σάν να βλαστήμοσε. Και αυτό τόν τόνος της φωνής και τού ύφους του τόν είχε και στις συζυγικές του σχέσεις.

Πόσον άπέχθεια αισθανόταν ή Ελένη κάθε φορά πού έρχόταν κοντά της. Εκείνη περίμενε τή γλυκά λόγια, τούς όρκους, τή χάδια πού άρχίζουν άπαλά και άποκορυφώνονται σ' όλη τή σφοδρότητα τού πάθους, την όνειρεμένη άτμόσφαιρα τών ψευδαισθήσεων πού οι γυναίκες λατρεύουν περισσότερο κι' από την άληθινή αίσθηση.

Άλλ' ο Μενέλαος έρχόταν πάντα βιαστικός, της μιλούσε για τούς στρατιώτες και τούς θησαυρούς των, της έλεγε ένα πρόστυχο άστείο, παρμένο από τις χυδαιότητες πού έλεγαν οι ύπηρεται μεσα στους σταύλους και έπειτα από τις λίγες στιγμές της ήδονης κατά τις όποιες από τόν άνδρωπο έξαρτάται να γίνεται ένας εύτυχισμένος θεός ή ένα κτήνος, άποκοιμώταν βαθεία.

Και ή ώραία Ελένη, ή κόρη τού κύκνου, αντί τού έρωτος πού ζητούσε βρήκε βαναυσότητα.

Και στή νού της έφερε πάντα, σάν για να παρηγορηθή, την γεμάτη έρωτα στιγμή εκείνη πού έγινε ή αίτια να γεννηθή αυτή.

Η μητέρα της, ή Λήδα, κατέβαινε στή συνηθισμένη της ώρα να λουσθή στο ρεύμα τού ποταμού. Ύστερ από τούς πόθους της νύκτας ή φατ ινήπρωινή ώρα ήταν γεμάτη πειρασμούς. Άάμα από τή δένδρα νόμιζε πως είχαν προβάλει τή κεφαλή τους και την εκύττασαν με προκλητικά μάτια. Σάτυροι με σγουρά γένεια Η Λήδα έάπλωσε επάνω στή χλόη άκοιμώντος τή κεφαλή της άσπλάστα γυμνά μπράτσα της. Έξαφνα είδε φοβισμένη στόν ούρανό έναν άετό πού καταδίωκε έναν κύκνο.

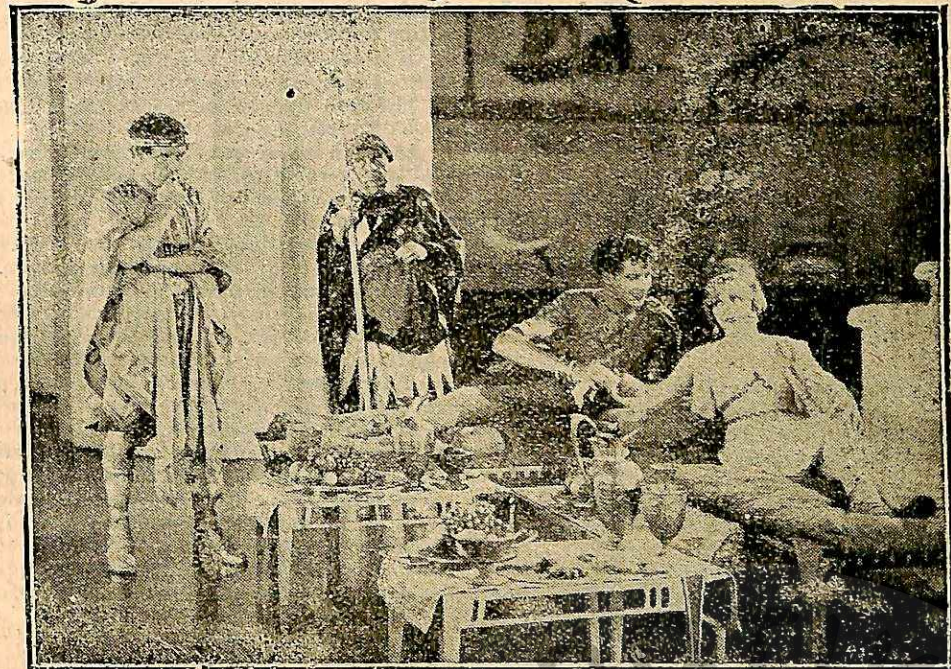
Πριν της δοθ ή καιρός να καταλάβη τί συνέβαινε, ο κύκνος έπεσε σάν να τόν είχε σημαδέψει επάνω στο σώμα της. Βυθίσθηκε άναμεσα στους μηρούς και τή

μπράτσα της, έκρυψε τή κεφαλή στή σκοτεινή σπηλιά της μασχάλης, κινήθηκε, τσίφτηκε, μετέδινε στο άνδρώπινο κορμί τή φρικίαση τών πτερυγών του. Κάτω άπ' την πτερωτή του σφοδρότητα, ή γυναίκα άφησε φωνή τρώμου. Καθώς την άγκάλιαζαν οι λευκές πτέρυγες, της έφαινόταν σάν νήχε τυλίξει τή σώμα της σε κάποια θηλιά και να την έσφιγγε μέχρις άποπνιγμού. Τί ήθελε τή λευκή πουλί; Ηθελε να την πάρη μαζί του, να την φέρη στους αϊθέρας, να την οδηγήση στόν ούρανό; Οι λευκές πτέρυγες κυπούσαν, σούσκαναν, άπλωνόνταν σ' ένα ρυθμό άνεξήγητο.

Με μιά μεγαλοπρεπή κίνηση ο κύκνος την άγκάλιασε σφικτά. Παρεδόθησαν και οι δυό. Τή λευκή πτέρωμα δέν ήταν πιό παρά ένας λευκός μινδύας πού σέπαζε έναν θεό...

Κύκνε, κύκνε, πού με την παράφορη επιθυμία σου κατέκτησες και ύπέταξες την θνητή πού σου παρεδόθη. Ω, κύκνε, τώρα πού δοκίμασες τή στιγμή πού φαίνεται ότι κυνηγούσες, τώρα πού τινάζεις τή πτερά για να πετάξεις και να φύγης, πάρε μαζί σου τή γυναίκα έως τή φύλαξαι πού σχηματίζει ο ούρανος. Για σένα είναι όλα δυνατά, μην την εγκαταλείψεις. Μην την εγκαταλείψεις. Πού φεύγεις, πού την αφήνεις; Άγριε, πιό σκληρή κι' άπ' τή σάμφορ σου, έχεις την καρδιά! Ποιός θα μπορούσε να τραγουδήση τή σπαρμένη της γυναίκας, πού άφησες μόνη. Κύσταζε τή χείρα της. Κινούνται, να σε άγκάλιασουν. Κι' αλλοίμονο! Τή μάτια της σε βλέπουν ψηλά, ν' ανεβαίνης διαρκώς και σε πιό δυσθεώρητα ύψη.

Σε έπίστευε γεγμένο επάνω στή καρδιά της, πού σου την επρόσφερε τρυφή να την ματάσσει, να την κάνει κομμάτι με τή όρμη σου και έσύ έφυγες μακριά. Μαζί σου πέταξε και τή όνειρο της. Μαζί σου δοκίμασες όλες μαζί τις επιθυμίες και τώρα θα

Η Ελένη έδειχνε φανερά τις προτιμήσεις της στόν Πατρόκλο

(Συνέχεια)

Η δεσμία έπεφτε πάνω στο πτώμα του Λάιτον που γυάλιζε από τὸ νερό. Τὴν στιγμή που τὰ φώτα έσβυσαν, τὸ πτώμα κινήθηκε. Τὸ τεντωμένο χέρι του κατέβηκε απότομα. Τὸ κεφάλι έσκυψε πρὸς τὰ έμπρός. Ἀμφιταλαντεύθηκε μιά στιγμή, άκούμπισε σὸ μάντιο καὶ έπεσε μὲ τὰ μούτρα έξω, μπροστὰ στὰ πόδια τῆς Κάρεν.

Ἡ Κάρεν τραβήχθηκε μὲ φρίκη, μῆλοντας μιά διαπεραστική κραυγή.

Ἀκούστηκαν πάλι γρήγορα βήματα. Ἡ Κάρεν γύρισε πίσω. Τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ τῆς έδειξε τὸν Ντέξτερ που εἶχε έπιστρέψει. Πῆρε τὸ φανάρι ἀπ' τὸ χέρι τῆς καὶ έσκυψε πάνω ἀπὸ τὸ άκίνητο βρεμμένο σῶμα.

—Γύρισα τὸν γενικό διακόπτη γιὰ νὰ κόψω τὸ ρεύμα. Τὸ ρεύμα τὸν κρατοῦσε σ' εκείνη τὴν στάση, γι'αὐτὸ έπεσε μόλις έσβυσαν τὰ φῶτα. Νομίζω... ὅτι δὲν έχομε πιά τίποτε νὰ φοβόμαστε ἀπὸ τὸν Λάιτον, Κάρεν...

—Μὰ νοιώθω... νοιώθω πάλι... τὴν ίδια στενοχώρια... έστω κι' ἂν εἶναι πεθαμένος...

Ἡ Ντέξτερ τὴν παρέσυρε

πρὸς τὸ στούντιο, κλείνοντας τὴν βρύση τοῦ νεροῦ. Ὑστερὰ έτρεξε στὴν κουζίνα καὶ γύρισε τὸν διακόπτη. Τὸ διαμέρισμα πλημμύρισε πάλι ἀπὸ φῶς.

Ἡ Ντέξτερ γύρισε κοντὰ στὴν Κάρεν, μὲ μιά λάμψη θριάμβου μὲσα τὸ βλέμμα.

—Ἀκόμη κι' ἂν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ὁ Σατανᾶς προσωποποιημένος, έχει πεθάνει. Δὲν μπορεί πιά νὰ σοῦ κάνει κακό. Ὅποιοδήποτε καὶ ἂν εἶναι οἱ φρικαλεότητες που έχει κάνει δὲν θὰ ξανακάνη άλλες. Πρέπει νὰ τὸ καταλάβης αὐτὸ, Κάρεν. Τώρα θὰ ξαναεἰδοποιήσω τὸν Μπάρρυ. Ὑστερὰ... ύστερὰ θὰ προσπαθήσω νὰ ξεχάσωμε.

—Μὰ δὲν μπορῶ ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὴν αἰσθησὶς εκείνη, ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶχε μιά υπερκόσμια δύναμη που οὔτε ὁ θάνατος δὲν μπορεῖ νὰ καταστρέψῃ... Τὸ νοιώθω, Μπάρρυ καὶ φοβοῦμαι τόσο πολὺ... Νοιώθω ὅτι μὲ παρακολουθοῦν ἀκόμη!

—Τελείωσαν πιά ὅλα, Κάρεν, έπέμεινε ὁ Ντέξτερ... Ἀλλά... μέινε κοντὰ μου...

Προχώρησε πρὸς τὴν κρεβατοκάμαρα, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴν Κάρεν.

Πῆρε τὸ ἀκουστικό τοῦ τηλεφώνου κι' άρχισε νὰ σχηματίζει ἕναν ἀριθμό, όταν ἕνας γρήγορος θόρυβος έκανε τὴν Κάρεν νὰ ἀναπηδήσῃ.

Ἡ Ντέξτερ γύρισε τὸ κεφάλι, νοιώθοντας τὴν καρδιά τῆς νὰ κτυπᾷ πάλι ἄσπαστα. Τὸ χέρι τῆς άρπαξε τὸν Ντέξτερ, ἐνῶ κάθε τῆς δάκτυλο γινόταν ἕνα κομμάτι πάγου.

—Μπάρρυ! φώναξε, Μπάρρυ! Ἡ πόρτα! Τὴν εἶχαμε ἀφήσει ἀνοιχτή... καὶ τώρα εκλείει! Κάποιος... κάτι... εἰνσι μὲσα σὸ στούντιο!..

Κάρφωσε τὸ βλέμμα τῆς στὴν πόρτα, έχοντας τὴν φρίκη στὴν καρδιά.

Ἡ Ντέξτερ άφησε τὸ ἀκουστικό, διέσχισε τὸ δωμάτιο, έφθασε στὴν πόρτα καὶ άρπαξε τὸ πόμολο... Γύρισε πρὸς τὴν νέα, κάτωχρος.

—Μᾶς κλείδωσαν! εἶπε.

Ἐβγαλε μιά βλαστήμια. Τὴν ίδια στιγμή τὸ βλέμμα τῆς Κάρεν γύρισε πρὸς τὴν ἄλλη πόρτα, που έκανε τὸν κρεβατοκάμαρα μὲ τὸν λουτρό, όπου βρισκόταν τὸ πτώμα τοῦ Λάιτον. Ἦταν ἀνοιχτή... ἀλλά εἶχε άρchiσει νὰ νὰ κινήται.

Σὰν νὰ τὴν έσπρωχνε ἕνα ρεύμα άέρος, ἡ πόρτα εκλείει...

Ἡ Ντέξτερ εἶδε τὴν κίνηση τῆς πόρτας καὶ μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε εκεί. Ἦταν ὅμως άργά. Ἡ πόρτα εἶχε κλείσει ἐντελῶς.

Καθῶς ὁ Ντέξτερ έπιανε τὸ πόμολο άκούσθηκε ὁ χαρακτηρισ-

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΠΡΑΝΤ ΧΑΟΥΖ ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΣΥΝΕΧΕΙΕΣ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΟΜΙΧΛΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Κάρεν Ράμσεϋ, μιά νέα ἡ ὁποία ἐργάζεται ὡς μοντέλο κοντὰ στὸν γλύπτη Λάιτον, αἰσθάνεται—μετὰ τὴν ἐξαφάνισή τῆς φίλης καὶ συναδέλφου τῆς Μύρας Μούρ—νὰ τὴν καταδιώκῃ μιά άγνωστη δύναμις ἡ ὁποία ζητᾷ τὸν θάνατό τῆς. Ἐνα ἀπόγευμα ἡ Κάρεν δέχεται στὸν δρόμο τὴν ἐπίθεση τοῦ τυμβωρύχου Μπέιτς, ὁ ὁποῖος ἐτοιμάζεται νὰ τὴν παραγγαλλῇ, όταν ξαφνικά ἐμφανίζεται μὲσα στὴν ὁμίχλη ἡ ὑψηλὴ σιλουέτα ἑνὸς ἀνθρώπου τοῦ ὁποῖου ἡ παρουσία τρομοκρατεῖ τόσο τὸν Μπέιτς ὥστε τὸν ἀναγκάζει νὰ αὐτοκινήσῃ. Ὑπὸ τὴν ἐπίθεσή τῆς Μύρας καὶ ὁ Λάιτον εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο. Βλέπει ἐπίσης μὲσα στὸ ἀτελιέ καὶ ἕνα μικρὸ ἀγαλματάκι πρὸς τὸν Λάιτον, ἡ Κάρεν διαπιστώνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος που προκάλεσε τὴν αὐτοκινήσει τῆς Μύρας, τόσο καταπληκτικῆς ομοιότητος μὲ τὴν ἐξαφανισθεῖσα ὥστε τῆς γεννᾶται ἡ πεποίθησις ὅτι δὲν ἡ Κάρεν τρέχει στὸ σπῆτι τοῦ ἀγαπημένου τῆς Μπάρρυ Ντέξτερ καὶ τὸν ἀρνητεῖται τὰ διατρέχοντα. Ὁ νέος κολοῦθεῖ τὸν καλλιτέχνη σὲ μιά μυστηριώδη ἐπίσκεψή του σὲ κάποιο κτίριο μὲ τὴν ἐπιγραφή «Νεοεπιστημονικὴ ἔταιρεία Δερμάτων». Σαναγιεύξουν στὸ σπῆτι τοῦ Λάιτον ἀφήνοντας παραγγελά σ' ἕνα μικρὸ νὰ τὸν εἰσποῖ ἀγαλματάκια παριστάνοντα ἄνθρώπους πεθαμένους ἤδη, όταν ξαφνικά τὴν στιγμή που ὁ μικρὸς τοὺς τηλεφωνεῖ ὅτι ὁ Λάιτον βγήκε ἀπ' τὸ κτίριο τῆς ἔταιρείας ἐμφανίζεται καὶ ὁ ἴδιος καὶ τοὺς δάχνει βάρβαρα τὸν γιὰ νὰ ποτίζῃ. Διαβάζοντας στὴν ἐφημερίδα ὁ Μπάρρυ καὶ τὴν καλεῖ νὰ ξαναπάσῃ στὸ ἀτελιέ τῆς τῆς Βένες, τρέχουν γύρω στὸ νεκροτοφεῖο καὶ παρακολουθοῦν ἀπὸ μακριὰ τὴν κλοπὴ τοῦ πτώματός τῆς. ἀπὸ τὸν Λάιτον καὶ τὴν μεταφορὰ τοῦ μ' ἕνα αὐτοκίνητο. Πηγαίνοντας ὁμοῦ στὸ ἀτελιέ τοῦ ἀμέσως, τὸν βρίσκουν νεκρὸν, ἡλεκτροπληκτὸ, μὲσα στὸ μάντιο τοῦ.

σικὸς θόρυβος ἐνὸς σύρτη που κλείνει.

Ἡ Κάρεν πλησίασε μὲ φόβο. Ἀκούσε τὸν φανταστικὸ θόρυβο κινήσεων πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. Κάποιος—ἡ κάτι—έκανε μιά φρικτὴ ἐργασία μὲσα στὸ λουτρό. Τὸ κατ' αὐτὸ ἦταν τὸ ἴδιο που παρομόνευε καὶ παρακολουθοῦσε τὴν Κάρεν ἐπὶ τόσες ἡμέρας—ἐκτὸς ἂν ἦταν ὁ Λάιτον ὁ ἴδιος—ἐκτὸς ἂν τὸ χέρι τοῦ νεκροῦ εἶχε κλείσει τὴν πόρτα καὶ τραβήξει τὸν σύρτη. Ὁ θόρυβος ἐξακολουθῆσε ν' άκουεταί—μὲσα στὸ μάντιο—ἐνῶ ἡ Κάρεν καὶ ὁ Ντέξτερ έμεναν άκίνητοι, σάν κεραυνόπληκτοι.

Ξαφνικά ὁ Ντέξτερ τινάχθηκε. Ἀρπάξε μιά καρέκλα, τὴν σήκωσε κι' άρχισε νὰ τὴν κατεβάξῃ μὲ λύσσα πάνω στὴν πόρτα. Τὰ πόδια τῆς καρέκλας έσπασαν ἕνα—ἕνα σχηματίζοντας μεγάλες ρωγμὲς στὸ θυροφυλλο. Ὑστερὰ ὁ νέος παρατώντας τὸ κομματοσμένο καθίσμα, ὡπισθοχώρησε μερικὰ βήματα καὶ ὥρμησε μὲ τοὺς πάνω ὤμους στὴν πόρτα.

Ἡ πόρτα τινάχθηκε ἀπὸ τὰ σπτηρίγματά τῆς κι' έπεσε χάμω.

Βρέθηκαν καὶ οἱ δυὸ στὸν λουτρό, πέρασαν τρέχοντας στὸ ἐπόμενο δωμάτιο, ὥρμησαν στὸ στούντιο. Δὲν εἶδαν κανέναν. Κάθε θόρυβος εἶχε παῦσει. Νευρική σιωπὴ βασίλευε μὲσα στὸ σπῆτι.

Ἡ Κάρεν ἐνοιωθε τώρα πὼς βρισκόταν μόνη μὲ τὸν Ντέξτερ. Τὸν ἀκολουθῆσε στὴν ἐρευνά του. Ἐρευνῶντας παντοῦ, πίσω ἀπὸ ὅλες τῆς πόρτες, ἀκόμη καὶ μὲσα στὸν θάλαμο μὲ τὰ ἀγάλματα, όπου οἱ μικρὲς μορφὲς τοὺς κύτταζαν μ' ἕνα βλέμμα που ἡ έρε πολλὰ.

Τέλος ξαναγύρισαν στὸ λουτρό. Ἐκεῖνο που δὲν εἶχαν προσέξει μπαίνοντας, τὸ πρόσεξαν τώρα καὶ ἀλληλοκτυπήθηκαν.

Τὸ πτώμα τοῦ Λάιτον εἶχε ἐξαφανισθῇ.

Ἡ Μπάρρυ έτρεξε πρὸς τὴν εἴσοδο. Τὴν άνοιξε μὲ ὀρμή καὶ βγήκε έξω. Ἡ Κάρεν τὸν ἀκολουθῆσε ἔως τὴν στροφὴ τοῦ στενοῦ διαδρόμου. Ἐκεῖ ὑπῆρχε μιά πόρτα. Τὴν άνοιξαν.

Μπροστὰ τοὺς εἶχαν τώρα μιά σιδερένια σκάλα, που κατέβαινε ἔως τὸ ἰσόγειο τοῦ κτιρίου. Κύταξαν τὰ σκαλοπάτια. Τὸ μέταλλο έλοιπε σὲ διάφορα σημεῖα ἀπὸ σταγόνες νεροῦ. Σταγόνες νεροῦ ἀπὸ τὸ βρεμμένο πτώμα τοῦ καλλιτέχνου.

Ἀπὸ ἐδῶ τὸν κατέβασαν, ψιθύρισε ὁ Μπάρρυ. Δὲν εἶναι πολλή ὥρα, μερικὰ λεπτά μόνον. Δὲν θὰ βρίσκονται μακριὰ. Κάρεν, δὲν θέλω νὰ σ' αφήσω πάλι μόνη, ἀλλά πρέπει νὰ παρακολουθῇ.

—Αὐτὸν που πῆρε τὸ πτώμα τοῦ Λάιτον...

—Ἐρχομαί μαζί σου, Μπάρρυ, ἀπήντησε ἡ νέα.

Ἡ Ντέξτερ κούνησε τὸ κεφάλι σιωπηλά, τὴν έπιασε ἀπ' τὸ χέρι κι' άρχισαν νὰ κατεβαίνουν τὰ σκαλοπάτια.

Οἱ σταγόνες τοῦ νεροῦ ἐξακολουθοῦσαν νὰ φαίνονται πάνω στὸ μέταλλο. Ἀπὸ πάτωμα σὲ πάτωμα έφθασαν ἔως ἕνα στενὸ διάδρομο που βρισκόταν στὸ ὕψος τοῦ δρόμου.

Δὲν εἶχαν νὰ δυσκολευθοῦν καθόλου. Οἱ σταγόνες τοῦ νεροῦ τοὺς έδειχναν τὴν πορεία που έπρεπε νὰ ἀκολουθήσουν.

Ἐφθασαν μπροστὰ σὲ μιά πόρτα. Ὁ Ντέξτερ τὴν άνοιξε καὶ ἡ νικτερινὴ ὁμίχλη τοῦ δρόμου τοὺς κύτπησε πάλι τὰ ρουθούνια.

Ἡ ὁμίχλη ἦταν τόσο πυκνή, ὥστε μὲ δυσκολία μπόρεσαν νὰ διακρίνουν τὸ μικρὸ φῶς ἐνὸς αὐτοκινήτου που έφευγε γρήγορα. Καταλαβαίνοντας ὅτι στὸ ἐξαφανιζόμενο αὐτοκίνητο μετέφερε τὸ πτώμα τοῦ Λάιτον, έτρεξαν πρὸς τὴν κούρσα τοῦ Ντέξτερ.

Ἡ Μπάρρυ έβαλε άμέσως ἔμπρός. Ἡ Κάρεν καθισμένη κοντὰ του, παρακολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα τὸ φῶς τοῦ αὐτοκινήτου που έφευγε. Τὰ φῶτα τοῦ δικῶ των ἦσαν σβυσμένα. Ἐτσι, κρυμμένοι ἀπ' τὴν ὁμίχλη, μπόρουσαν νὰ ἀκολουθήσουν τὸ αὐτοκίνητο μὲ τὸ πτώμα. Ἦταν μιά ὁλοῖστια πορεία, μιά πορεία που γρήγορα τελείωσε.

Ξαφνικά τὸ κόκκινο φῶς έσβυσε. Τὸ αὐτοκίνητο εἶχε σταματήσει ἀκριβῶς έξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ παραξένου ἐργοστασίου κι' ὁ ὁδηγὸς του εἶχε σβῦσει ὅλα τὰ φῶτα.

Ἡ Κάρεν τὸν εἶδε νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὸ αμάξι του.

Μιά παγωμένη ἀμφιβολία πλημμύρισε τὴν καρδιά τῆς νέας όταν εἶδε τὸν ὁδηγὸ νὰ στέκεται ὀρθῶς πανύψηλος, πραγματικὸς ἄνθρωπος—πύργος. Εἶχε τὸ κολοσσιαῖο ἀνάστημα τοῦ

Ἀἰλουίν Λάιτον καὶ ὁμοῦ ἡ νέα σκέφθηκε ὅτι αὐτὸ ἦταν ἀδύνατον, ὅτι τὰ μάτια τῆς τὴν γελοῦσαν, ὅτι ἡ ὁμίχλη δημιουργοῦσε μιά ὁπτατὴν σάν ἐφιάλτη.

Μαγνητισμένη, κύταξε τὴν ὑψηλὴ σιλουέτα.

Τὴν εἶδε νὰ προχωρῇ πρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ ἐργοστασίου, κρατώντας στὸν ὦμο ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα.

Ἡ πόρτα τοῦ ἐργοστασίου άνοιξε αὐτόματα κι' ἕνα φῶς έπεσε γιὰ μιά στιγμή πάνω στὸν ἄνθρωπο. Ἡ Κάρεν δὲν μπόρεσε νὰ δῇ τὸ σχῆμα τοῦ φορτίου, γιατί τὸ βλέμμα τῆς έμεινε κερφομένο στὸ πρόσωπο ἐκείνου που τὸ μετέφερε. Καὶ τὸ πρόσωπο αὐτοῦ ἦταν, χωρὶς συζήτηση, χωρὶς ἀμφιβολία, τὸ πρόσωπο τοῦ Ἀἰλουίν Λάιτον, τοῦ ἀνθρώπου που εἶχε δῇ νεκρὸ μπροστὰ στὰ πόδια τῆς πρὸ ὀλίγων μόλις λεπτῶν!

Ἡ ἄνθρωπος ἐξαφανίσθηκε.

Ἡ Ντέξτερ πήδησε ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο καὶ ὥρμησε πρὸς τὴν πόρτα.

Ἡ Κάρεν έτρεξε πίσω του, ἀλλ' άμέσως σχεδὸν έχασε ἀπ' τὰ μάτια τῆς. Λαχανιασμένη ρίχτηκε πρὸς τὴν πόρτα. Ἐπεσε ὅμως ἐπάνω σ' ἕνα ἐμπόδιο που τὴν έκανε νὰ σταθῇ.

—Μπάρρυ! οὐρλιασε, βλέποντας τὸ ἀσπάλειο μέρος τῆς πλακάς εἶχε φθάσει στὸ ὕψος τοῦ κεφαλιοῦ τῆς καὶ ανέβαινε ἀκίνητη. Τῆς έρχόταν νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, νὰ φύγῃ μακριὰ ἀπὸ τῆς φρικαλεότητας που κρυβόταν πίσω ἀπὸ τὸ μαῦρο στόμιο που εἶχε σχηματισθῇ μπροστὰ τῆς. Ἀλλ' ἦταν ἀνίκανη νὰ κινήθῃ.

Ἡ ἀσπάλεια λάμψης δυὸ γκριζῶν ματιῶν τὴν κάρφωσε στὴ θέση τῆς. Ἐνοίωσε ἕνα χέρι ν' ἀπλώνεται πρὸς αὐτήν, ἕνα κοκκαλιάρικο, λεπτὸ χέρι, μὲ μακριὰ δάκτυλα. Τὸ μυαλό τῆς έκανε τὴν φρικτὴ σκέψη.

«Εἶναι ὁ Χάρος! Μὲ άγαπᾷ! Μὲ ποθεῖ! Τώρα θὰ μὲ πάρῃ θὰ μὲ πάρῃ!»

Ὑστερὰ αἰσθάνθηκε τὴν ἀναιριχιστικὴ ἐπαφὴ τῶν παγώνων μεγάλων δακτύλων ἐπάνω τὰ δικά τῆς.

Ἀπολύτως ἀνίκανη νὰ πολεμήσῃ μὲ τὴν κακοποιὸ δύναμη τῆς παρουσίας του, δὲν μποροῦσε καὶ νὰ τραβηχθῇ ἀπὸ τὸ ἄγγιγμά τῆς. Τὴν τραβοῦσε, τὴν τραβοῦσε πρὸς τὰ μέσα.

Τὸ σκοτάδι γύρω τῆς γινόταν ἀκόμη πρὸς τὰ μέσα. Σιγὰ—σιγὰ ἡ ἀμυδρὴ ἀνταύγεια τῶν φῶτων τοῦ δρόμου ἐξαφανιζόταν. Ἡ μαυρίλα έγινε ἀπόλυτη.

Μέσα σ' ἕνα κόσμο ἐκμηδενισμοῦ, ἡ Κάρεν ἐνοιωθε τὸ παγετὸ χέρι σφιγμένο διαρκῶς πρὸς ἑντονα ἐπάνω στὸ δικό τῆς. Τὴν τραβοῦσε πρὸς τὰ μέσα, πρὸς τὰ ἐνδότερα τοῦ ἀπαίσιου ὑποκαταστήματος τοῦ θανάτου...

Κατάλαβε ὅτι ἦταν χαμένη, χαμένη γιὰ πάντα ἀπὸ τὸν κόσμο τῶν ζωντανῶν, παρμένη γιὰ πάντα ἀπὸ τὸ μακάβριο ἐκεῖνο «κάτι», που ἦταν δίψασμένο γι' αὐτήν.

Παρὰ τὴν ἐξέγερση ὅλης τῆς ψυχῆς τῆς, ἐνοιωθε τὸν ἑαυτὸ τῆς ἀνίκανο νὰ ἀνισταθῇ. Τὸ «κάτι» ἐκεῖνο τὴν ἀγκάλιαζε μὲ ἀόρατους πλοκάμους, μέσα στὴν μαύρη φαντασμαγορία τοῦ περιβάλλοντος, παρασύροντάς τὴν μέσα σὲ μιά ἀνέκφραττη φρικαλεότητα. Τώρα πιά ἀνῆκε στὸ τέρας... ἦταν χαμένη.

Ξαφνικά τὸ χέρι τῆς έμεινε ἐλεύθερο, τὸ παγετὸ χέρι εἶχε παῦσει νὰ σφίγγῃ τὸ δικό τῆς. Ἦταν ὁλομόνοχη μὲσα στὸ σκοτάδι τοῦ θανάτου. Τῆς φάνηκε ὅτι άκουσε ἀκαθόριστους θορύβους σάν ἐκείνους που θὰ κάνουν ἀσφάλως τὰ φαντάσματα, όταν περπατοῦν, ἀλλά δὲν ἦταν βεβαία. Ὑστὸς μιά αἰσθησις ἀπελπιστικῆς μοναξιάς τὴν έπιασε μέσα σ' ἕνα φανταστικὸ κόσμο που δὲν εἶχε οὔτε μορφὴ, οὔτε διαστάσεις. Ὑστερὰ σάν οἱ αἰῶνες ἀναμονῆς νὰ εἶχαν ἐπὶ τέλους περάσει, αἰσθάνθηκε ὅτι κάτι τὴν πλησίαζε. Ἀντελήφθη πάλι τὴν πραγματικότητα, τὴν ὕπαρξή σκεδὸν γνωρίμων πραγμάτων που έχει ἰδῇ κανεὶς μέσα σ' ἕνα ἐφιάλτη.

Ἡ θόρυβος που άκουσε προερχόταν ἀπὸ τὸ ξεκλειδωμὰ μιάς πόρτας. Τὸ φῶς που εἶδε ἐρχόταν ἀπὸ τὴν πόρτα αὐτὴ που άνοιγε. Ἡ φωνὴ που άκουσε πρόφερε τὸ ὄνομά τῆς. Εἶχε ἕναν ὑπερκόσμιο τόνο, σάν νὰ ἐρχόταν ἀπὸ χιλιάδες χιλιόμετρα μακριὰ... ἀλλ' ἦταν καθαρή, μολαταῦτα καὶ ἐπαλλε ἀπὸ ἰκεσία.

—Κάρεν... Κάρεν!..

Ἡ μορφή ἦταν ἐκεῖ μέσα στὸ φῶς. Εἶδε τὰ λεπτὰ χεῖλη νὰ ἀνοίγουν σχηματίζοντας τὴν λέξη. Εἶδε τῆς ἀριστοκρατικὲς γραμμὲς τοῦ προσώπου. Ἐνοίωσε πάλι τὸ παγετὸ χέρι νὰ τὴν ἐγγίξῃ, ἐνῶ τὸ βλέμμα τῆς καρφωνόταν πάλι μαγνητισμένο ἐπάνω στὰ γυαλιστερά γκριζὰ μάτια, που πεινοῦσαν, διψοῦσαν, πέθαιναν γι' αὐτήν.

—Κάρεν!.. Κάρεν!.. Κάρεν...

Γιὰ ἕνα λεπτό, μὲ μιά τεραστία προσπάθεια τῆς θελήσεώς τῆς, ἡ Κάρεν προσπάθησε νὰ διώξῃ ἀπ' τὸ μυαλό τῆς τὰ ἀδύνατα πράγματα που τὴν έκαναν νὰ φοβιᾷ.

Οἱ αἰσθησεις τῆς τῆς έλεγαν ὅτι ὁ Ἀἰλουίν Λάιτον εἶχε πεθάνει. Ἦταν μπροστὰ τῆς, τὴν άγγιζε, τῆς μιλοῦσε «Ἀλλ' εἶπα νὰ δια-

δραματίζωνται ἀπίστευτα γεγονότα, ἀλλά τώρα έλεγε στὸν ἑαυτὸ τῆς, ὅτι δὲν εἶχε συμβῇ τίποτε ὅτι ὅλα ἦσαν ὁπτασίες που τῆς προκαλοῦσαν τὰ κουρασμένα νεῦρά τῆς.

Ἡ καρδιά τῆς, που κτυποῦσε βαρεῖα, τὴν έπειθε ὅτι ἦταν ἀκόμη ζωντανή, ὅτι βρισκόταν ἀκριβῶς μὲσα στὸν πραγματικὸ κόσμο, ὅτι θὰ ὑπῆρχαν λόγοι καὶ ἐξηγήσεις ὅλων τῶν πραγμάτων. Καὶ ὅμως, παρ' ὅλα αὐτὰ, ἤξερε ὅτι ἀντιμετώπιζε κάτι τὸ ἀτελειστικὸ τρομακτικὸ.

—Κάρεν...

Τὸ παγετὸ χέρι έσφιγγε πάντα τὸ δικό τῆς. Τὴν τραβήξε ἀναγκάζοντάς τὴν νὰ περάσῃ μέσα. Στάθηκε, βλέποντας, ὅτι βρισκόταν στὴν μεγάλη καὶ παραξένη αἴθουσα που ἦταν φωτισμένη μὲ τις κρεμασμένες χαμηλὲς λάμπες. Στὴν ἀρχὴ δὲν έβλεπε καθαρά, ἀλλά ὕστερὰ θυμήθηκε τῆς λεπτομέρειες.

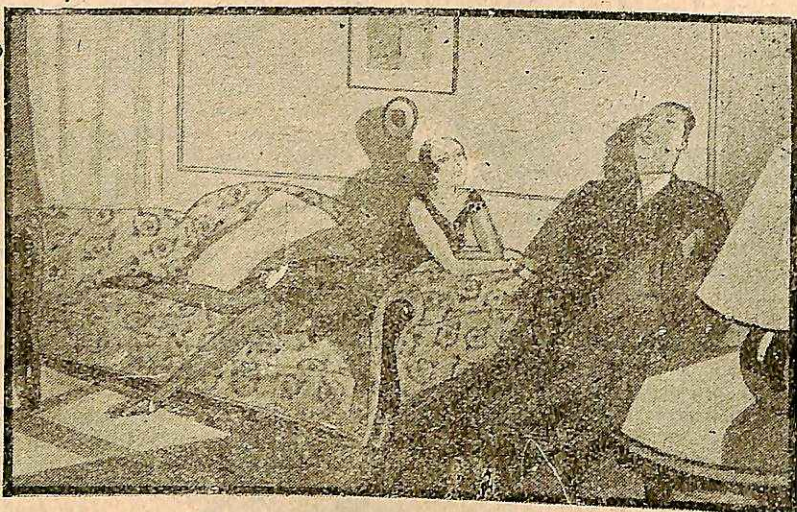
Ξαναεἶδε τὴν σιδερένια πόρτα τοῦ φούρνου, τὴν πόρτα που ὡδηγοῦσε στὴν αἴθουσα τῶν ἐγγχειρήσεων, τὴν ἄλλη που έβγαίνει στὴν ἀποθήκη μὲ τὰ ἀγαλματάκια, σὲς δεξαμενές...

Τῆς δεξαμενές!! Ἡ Κάρεν κάρφωσε τὸ βλέμμα τῆς σ' αὐτές. Ἦσαν πάντα γεμάτες μὲ τὸ δύσσομο καὶ διαφανές ὑγρὸ, ἀλλά ἡ ἐπιφάνεια μιάς ἀπ' αὐτῆς εἶχε παῦσει νὰ εἶναι ἴσια σάν καθρέφτης. Μικρὲς φούσκες, που ἀνέβαιναν διαρκῶς, τάρταξαν τὴν ἡσυχία τῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

τσέπη του έναν λευκό φάκελλο, ολίγο ακάθαρτο και του τόν έδειξε.

Η Μαριέττα τού φερόταν σαν νάταν τρελλά έρωτευμένη μαζί του.

Όταν τού σπίτι έμεινε άδειο, ο Ντιέγκο Φρασσάτι, άφηκε νά πέση ή μάσκα της λύπης που ήταν αναγκαία όσο ήταν μπροστά στους άλλους κι άρχισε νά σκέπτεται την άναφυχή που θα τού έδινε ένα ταξίδιaki στην Κουανή Ακτή για νά ξεχάσει όλο εκείνο τού γκρίζο περιβάλλον που τώρα ζούσε.

Αν ή Μαριέττα πέθαινε έπρεπε κι' αυτής νά την άκολουθήσει; Τά είκοσι συζυγικά τους χρόνια, καλά ή κακά, είχαν περάσει και τώρα ο δεσμός τους είχε λυθή. Στόν έναν ή στόν άλλο θα έτύχαινε πρώτα κι' έτυχε σ' εκείνη τή φτώχη. Άρχισε λοιπόν νά έτοιμάζει με ήρεμία τά πράγματα που λογάριζε νά πάρη μαζί του, βγάζοντας τά από τά συρτάρια. Αναποδογυρίζοντας ένα κουτί με γραββάτες, βρήκε τού γράμμα—διαθήκη της Μαριέττας.

Στήν άρχή δέν τού κατάλαβε. Μιά διαθήκη της γυναίκας του; Γιατί; Για ποιά πράγμα. Τό κεφάλι του γύριζε. Κάθισε, διάβασε κι' όμως ούτε τώρα κατάλαβε τίποτε. Διακόσιες χιλιάδες λιρέτες; Η γυναίκα του είχε διακόσιες χιλιάδες λιρέτες; Άρχισε νά τόν πιάνη άγωνία άφου διάβασε δέκα έως είκοσι φορές τή διαθήκη. Τό γεγονός όμως ήταν ότι ή Μαριέττα είχε πεθά-νει και άφηνε μία μυστηριώδη περιουσία στόν συμβολαιο-γράφο Χ. που θα την ένεχειριζε στόν άνδρα της δέκα μέρες μετά την νομιμοποίηση της διαθήκης.

Στόν συμβολαιογράφο όπου έφερε τού πρώτ' νωρίς, τόν περίμενε μία δυσάρεστη έκπληξη. Ένας άδελφός της γυναίκας του—που από χρόνια δέν βρισκόταν σέ καλές σχέσεις μαζί τους—βρισκόταν εκεί με μία άλλη διαθήκη της Μαριέττας ή οποία έλεγε ότι «άφηνε τού ποσόν των διακοσίων χιλιάδων λιρετώνός δδρον στόν άγαπημένο της άδελφού που πάντοτε έφρόντιζε για την άδελφή του από μικρό παιδάκι κ. τ. λ.»

Ο Ντιέγκο μόνο που δέν έσκασε από τού κακό του. Οί δυό διαθήκες όμως όταν εξητάσθηκαν από τόν συμβολαιογράφο, έδειξαν κάποια διαφορά μεταξύ τους. Ήταν εύκολο νά τού παρατηρήσει κανείς και με γυμνό μάτι. Ο συμβολαιογράφος έβγαλε τού κεφάλι του. Ύστερα, μία σπουδαία ιδέα τού ήρθε στό νου.

Νά πάρη κανένα αυτόγραφο της νεκρής, νά τού παραβάλλη με τίς διαθήκες κι' έτσι νά βρεθή ποιά ήταν ή γνησία.

Ο Ντιέγκο Φρασσάτι βρέθηκε στό σπίτι του χωρίς νά κατά-λάβη τού πώς και μέσα σέ δέκα λεπτά της ώρας άναποδογύρισε όλα τά συρτάρια των επίπλων κανένα ίχνος γραπτού της γυναί-κας του δέν βρέθηκε. Τότε θυμήθηκε πώς κατά την διάρκεια των είκοσι ετών της συζυγικής ζωής τους ή Μαριέττα δέν τόν είχε άφήσει ούτε μία μέρα. Τόν άκολουθούσε πάντα, στό ταξίδι του και στην έξοχή. Φυσικά, λοιπόν, δέν τού είχε γράψει ποτέ. Μιά άγωνία τόν κατέλαβε όλόκληρο. Μά πώς ήταν δυνατόν νά μ'ήν είχε γράψει ούτε μία γραμμή σέ κανέναν σ' όλη της τή ζωή; Στάθηκε σ' αυτή τή σκέψη ίσως νά είχε γράψει σέ κανέναν άλλον. Σηκώθηκε πρώτ'—πρώτ' και άκολουθώντας την ιδέα που είχε στόν νου του πήγε σ' ένα γραφείο δημοσιεύσεων κι' έδωσε νά δημο-σιεύσουν μία άγγελία.

Τήν άλλη μέρα ή παράξενη άγγελία προσκάλεσε την προσό-χή πολλών. Όλόκληρη όμως ή ημέρα πέρασε χωρίς νά παρου-σιαστή κανείς στό σπίτι τού Ντιέγκο, παρ' όλο που ή ή άγγελία έγραφε ότι όποιος φέρη έστω και μία κάρτα με την υπογραφή της Μαριέττας Φρασσάτι, θάπαιρνε ως άμοιβή πέντε χιλιάδες λιρέτες.

Ο Ντιέγκο καθόταν σκεπτικός κι' άπελπισμένος όταν ένα κουδούνισμα τόν έκανε νά τιναχθή όρθιος και νά τρέξει στην πόρτα. Ένας ύψηλός και άδύνατος άνθρσπος, με βαρύ ύψος και με σκυφτό κεφάλι παρουσιάστηκε και άμέσως έβγαλε από την

Ο Ντιέγκο Φρασσάτι μόλις κατόρθωσε νά συγ-κρατήσει μία φωνή χαράς. Τέντωσε τού χέρι νά πάρη τού γράμμα, αλλά ο άλλος τού τράβηξε.

—Όχι έτσι, κύριε. Τό γράμμα τού κρατώ έγώ. Μπορείτε νά παραβάλλετε τόν γραφικό χαρακτήρα. Η ύπογραφή της γυναίκας σας είν' έδώ στό τέλος. Άλλά ή άνάγνωσις τού κει-μένου είναι άδύνατος πριν μου μετρήσετε την άμοιβή.

Ο Ντιέγκο πλήρωσε κι' ο άλλος τού παρέδωσε τού γράμμα. Πριν όμως φύ-γη ο άγνωστος γύρισε κι' έλεγε.

—Σας παρακαλώ νά πι-στέψετε, κύριε, ότι... (κι' έτόνισε καλά τίς τελευταίες αυτές λέξεις) έγώ είμαι έ-κείνος που έλαβε τού γράμ-μα από την μακαρίτισσα.

Καληνύχτα σας, κύριε. Ευχαριστώ πολύ!

Ο Ντιέγκο Φρασσάτι κύτταξε τόν φάκελλο. Μιά άνδρική διεύ-θυνσις άγνωστη. Άνοιξε τού γράμμα. 4 Άπριλίου χιλία ένεακό-σια... δηλαδή πρό δέκα έπτά ετών. Ένας παγωμένος ιδρώς τού έβρεξε τού μέτωπο. Ήταν μία έρωτική έπιστολή. Η γυναίκα του, ή άχώριστη Μαριέττα του που τού ήταν πιστή μέχρις άνίας, ή Μαριέττα που φαιόταν τρελλά έρωτευμένη μαζί του, τόν είχε προδώσει λίγα χρόνια μετά τόν γάμο τους, με αυτόν τόν άγνωστο στόν όποιον έγραψε.

—Άγάτη μου, θα σέ ιδώ την ίδια ώρα αύριο. Μή φοβάται τόν άνδρα μου... Χθές γύρισα στό σπίτι μισή ώρα πριν άπ' αυτόν... Δέν υπασιδένε τίποτε κ. τ. λ.

Μιά πικρή άγωνία τού έσφριζε τόν λαιμό. Έξαφνα τού κουνού-νι κύτπησε. Μ' ένα κακό προαίσθημα στην ψυχή πήγε ν' άνοίξη. Μιά γρηά μύηκε μέσα κυττάζοντας δεξιά και άριστερά με πε-ριέργεια.

—Τί ζητάτε; ρώτησε ο Ντιέγκο θυμωμένα. —Έχω μαζί μου ένα γράμμα... εκείνο που ζητάτε, μουρμού-ρισε ή γυναίκα.

Τού έδειξε ένα φάκελλο. Ο Ντιέγκο έσκυψε νά διαβάσει την έπιγραφή. Πάλι άνδρική όνομα. Ήθελε νά της τού άρπάξει από τού χέρι αλλά εκείνη τραβήχθηκε πίσω.

—Φύγετε! φώναξε ο Ντιέγκο. Δέν μου χρειάζεται πιά τίποτε. —Αστείρευσε! διέμαρτυρήθη ή γυναίκα. Η είδοποίησις μ' αυτό, άγαπητέ μου κύριε, έχει γραφή πρό δέκα ένεα χρόνων στόν άδελφού μου που πέθανε πρό πέντε χρόνων. Τό ζήτησα και τού βρήκα μέσα στό χαρτιά του. Ίσως αυτός νά μ'ήν ήθελε νά τού φανερώσει, αλλά ή ζωή είναι σκληρή, κύριε.

Ο Ντιέγκο νόμιζε πώς όλα γύριζαν γύρω του. Μιά φοικτή ι-δέα τόν κυριεύσε. Ίσως και πολλοί άλλοι νά ήταν άτοχοι έπι-στολών της γυναίκας του... γιατί καθώς καταλάβαινε τώρα, στην κές περιτέλειες... Ίσως, ή κληρονομιά νά ήταν και κανενός θαν-μαστού της...

Έδωξε την γυναίκα δίνοντάς της ένα ροντεβού για τού από-γευμα τού Σαββάτου, δηλαδή μετά τρεις ημέρες. Πριν φύγη ή γυναίκα τού έλεγε με χαμόγελο.

—Τά γράμματα που έχω είμαι καμιά σαράντα αλλά έγώ διάλεξα τού καλύτερο... Έχω και μία φωτογραφία...

Ο Ντιέγκο της έκλεισε την πόρτα κατάμουτρα. Κλείστηκε στην κάμαρά του, τρέμοντας από τόν πυρετό. Ένα κουδούνισμα τόν τάραξε πάλι. Κι' άλλα γράμματα; κι' άλλοι έρω-τες; αλλά δέν σηκώθηκε.

Τήν Παρασκευή έγραψε στόν συμβολαιογράφο Χ. ότι δέν είχε κατορθώσει νά βρη ούτε μία λέξη γραμμένη από την γυναι-κά του κι' ότ' υπαρχούσε την κληρονομιά στόν γυναικάδελφού του.

Μ. ΜΠΕΝΑΡΝΤΙΝΙ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Δέν μπορούσαν ν' άμ-φιβάλλουν ούτε οί δικαστάι ούτε οί κάτοι-κοι τού χωριού Κνούτς, ότι ο Χριστιανός Γκούντχολ σκότωσε τόν Σίγ-κουρ Κέμφ.

Από την ημέρα που πέντε πρόσωπα είδαν τού σιτομεσίτη Κέμφ νά άνεβαίνει τόν άνήφορο και νά μπαίνει μέσα στόν μύλο, δέν έμαθε κανείς πιά τί άπέγινε αυτός ο άνθρσπος.

Ο άνεμόμυλος ήταν χτισμένος επάνω στό έ-ρείπια ενός άρχαίου πύργου, από τόν όποιον μόνον ένα δωμάτιο είχε άπομείνει. Τό υπόλοιπον τού μύ-λου ήταν ξύλινο.

Ο πύργος, αυτός, ο σημερινός δηλαδή μύ-λος, βρισκόταν επάνω σ' ένα λόφο που από τού ένα μέρος είχε άνήφορο κι' από τ' άλλο ένα τρομακτι-κό βάραθρο.

Τό πέτρινο δωμάτιο τού μύλου είχε ένα πέ-τρινο παραθυράκι που έβλεπε στό βάραθρο. Οί πεντακόσιες ψυχές τού χωριού Κνούτς, όταν περ-νούσαν σιμά από κείνον τόν γκρεμό τόν κυ-τούσαν φοβισμένοι, γιατί έλεγαν ότι σ' αυτόν τόν πύργο κατοικούσε τόν μεσαιώνα μία κόμισσα, ή όποία, όταν ήθελε νά εκδικηθή κανένα έραστή της, τόν πετούσε από κείνο τού παραθυράκι μέσα στό βάραθρο.

Οί δικαστάι και ή κοινή γνώμη ίσχυρίζονταν ότι σ' αυτό μέσα τού βάραθρο θα έβριζε κι' ο μυ-λωνάς τόν Κέμφ.

Ο έγκληματίας ήταν ένας άνθρσπος δειλός, ταπεινός κι' άδύνατος, ενώ τού θύμα ήταν ένας γενναίος και όρμητικός. Πώς λοιπόν, έγινε τού έγκλημα;

Ο δικαστής διάβασε την κατηγορία. Ο Κέμφ είχε άκουμίσει στό παράθυρο ο που ο Γκούντχολ, με μία κίνηση άπότομη τόν σκούνησε και τόν πέταξε στό βάραθρο. Πράγ-ματι μερικοί χωρικοί είδαν από τού φωτισμένο παράθυρο τού μύ-λου ένα σώμα κι' ύστερα διέκριναν νά προβάλλη ο μυλωνάς νά κυ-τάξει και νά ξανακλείνη τού παράθυρο.

—Σας λέω ότι δέν σκότωσα τόν Κέμφ, έλεγε ο Χριστιανός—γιατί άπ' τόν καιρό που είδαν οί χωρικοί ν' άνοίγει τού παράθυ-ρο, αυτός ήλθε κι' άλλη μία φορά στό μύλο. Μάλιστα μ' έβρισε και μ' κύτπησε με τού καμουτσίκι του χωρίς έγώ—δπως πάντα—κακόμοιρο τού γερικό μου σκυλί ώρμησε νά τόν δαγκάσει σάν νά κύτπησε στό κεφάλι με τού καμουτσίκι του και τού άφρισε ξερό. Ο-ταν εκείνος έφυγε, πλησίασα τόν σκοτωμένο πιστό μου σύντροφο, κάθισα σιμά του κι' έκλαψα πολύ, τόσο που τά μάτια μου δέν έ-βγαζαν πιά δάκρυα.

Κύτταξα ύστερα σάν άπολιθωμένος τού έπίμονο βλέμμα τού σκυλιού τού όποιον με κύτταζε σάν νά ήθελε νά μ' έπιπλήξει έπει-δή δέν τού υπερασπίστηκα άφου αυτό ήθελε νά με υπερασπιστή. Ήθελα νά άποφύγω τού βλέμμα του αλλά δέν μπορούσα. Έμεινα άκόμη λίγο σιμά του, αλλά κατόπιν όμως μία πρωτοφανής άνάγ-κη άπολευθερώσεως άπ' αυτόν τόν έφιάλη μ' έκανε, νά τού άρπά-ξω και νά τού πετάξω κάτω στό βάραθρο.

Οί δικαστάις έδέχθησαν ότι έξετέλεσε τού έγκλημα,άλλ' ει; κα-τάσιαιιν άμύνης και άθώωσαν τόν μυλωνά.

Τό έγκλημα ήταν τρομερό.

Η άθώωσις έκαυοποίησε όμως τούς χωρικούς, οί όποιοι, έθεώ-ρησαν δίκαιο τού φόνου τού Κέμφ και γι' αυτό συνάδερφον τόν Χριστιανό έως τόν μύλο του και δέν τόν άφησαν παρά μόνον όταν ένύκτωσε.

Ο μυλωνάς πήρε μία καρέκλα και κάθισε σέ μία γωνιά συλ-λογιμένος.

Ο άέρας φυσούσε δυνατά κι' ή βροχή κυτούσε άπειλητικά τού κλεισμένο παράθυρο. Γιά μία στιγμή ή πόρτα της κάμαρας άνοιξε

—Μητέρα μου!! ξεφώνισε ο Γκούντχολ.

—Ήσυχασε, είπε μπαίνοντας μέσα ο Κέμφ. Αυτή τή φορά διασκέδασα πάρα πολύ με σένα!

—Αχ! Άναστένανε ο Χριστιανός. Τί σου έκανα που με τυρ-

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΩΣ Μ' ΕΣΚΟΤΩΣΕΣ;

σαννείς τόσο; Γιατί, Κέμφ, ήρθες έδώ;

—Ξέρω κι' έγώ... ή-θελα νά σ' έβλεπα!!

άπήντησε ο Κέμφ, ο όποιος έπλησίασε τού τραπέζι και κάθισε επάνω, στριφογυρίζοντας τού καμουτσίκι του.

Ο άλλος έτρεμε.

—Μωρέ γεια σου, μ' έκανες νά περάσω ώ-ραιές ημέρες αυτόν τόν καιρό στην πόλη.

—... κι' έγώ ήμουν κλεισμένος στη φυ-λακή.

—Ακριβώς αυτό με διασκέδαζε! Πώς μ' άρεσε όπου οί χωριάτες με νόμιζαν για πε-θαμμένον!!

—Μά γιατί με κατατρέπει;

—Γιατί έτσι τού θέλω!!..

—Γιατί μούκανες αυτό; Για νά με κατα-στρέψης; Ποιάς θά μου πληρώσει τή χαμένη δουλεία μου;

—Έγώ σέ κατέστρεψα;

Μ' ένα πήδημα ο Κέμφ βρέθηκε μπροστά τού άνεμίζοντας τού καμουτσίκι του. Ο Γούντ-χολ όταν τόν είδε θυμωμένο, έχασε την ψυ-χραιμία του κι' έτρεξε κι' άνοιξε τού παρά-θυρο.

—Αν προχωρήσης, κύτταξε, θα πηδήσω! άπέλιπες.

Αυτή ή κίνησης τού μυλωνά έκανε τόν Κέμφ νά θυμώσει περισσότερο. Τόν πλησίασε και τόν κύτπησε τόσο δυνατά με τού καμουτσίκι στό πρόσωπο ώστε τόν μάτωσε,

—Εσύ λοιπόν, είσαι φτωχός—έξακολού-θησε ο Κέμφ—κι' έγώ είμαι πλούσιος. Κύττα-ξε πόσα λεφτά έχω!

Ο Σίγκουρ Κέμφ έβγαλε από την τσέπη του ένα μάτσο χαρτονομίσματα. Τά πέταξε

στόν άέρα κι' άπλωθήκανε σ' όλο τού δωμάτιο.

—Τά βλέπεις; όρατα, έ; Έγώ τά γλεντώ και σένα δέν σου δίνω τίποτα. Τώρα μάζεψέ τά άμέσως.

Ο κακόμοιρος ο Χριστιανός άρχισε νά μαζεύη τά χρήματα.

—Τώρα θά σου πώ, έλεγε ο Κέμφ, τού γιατί ήλθα. Για ένα καμπίσιο μου. Θέλω νά μ'ήν διηγηθής πώς δικαιολογήθηκες στό δικαστήριο. Νά μου άναπαράστης τήν σκηνή.

—Δέν θά σου κάνω τόν παλιότατο, ψέλλισε ο Χριστιανός.

Ο μεσίτης σήκωσε πάλι τού μαστίγιο. Ο άλλος έβγαλε μία κραυγή πόνου. Τό πρόσωπό του είχε ματώσει.

—Έμπρός! Ούθλιασε ξανά ο Κέμφ.

—Δέν θά μου ζητήσεις άλλο; ρώτησε ο Χριστιανός, κυττάζον-τάς τόν με μίσος.

—Όχι.

Ο Γκούντχολ σφούγγισε τού ιδρώτά του κι' άρχισε.

—Είπα πώς έσ'ν βρισκόσουν έδώ μέσα κι' έγύριζες σάν νοι-κοκύρη και με είχες κυτπήσει, όπως τώρα με τού καμουτσίκι κι' έδειξα και τά σημάδια. Όσι έγώ, όπως πάντα, δέν σου έφερα καμιά αντίσταση, πήγες. Όσι και άκούμπισες στό παράθυρο, που ήταν άνοιχτό όπως άπόψε τή νύχτα... Έλα νά σου δείξω.

Ο Κέμφ πλησίασε.

—Ακριβώς έτσι.

—Έμπρός! έξακολούθησε.

Ο Γκούντχολ έτρεμε όλος. Αισθανόταν μία παράξενη δύναμη σ'α χέρια του. Όλο του τού σώμα έκαιγε. Τό πρόσωπο τού Κέμφ, μέσα σ' εκείνο τού σκοτεινού φόνου τού άνοιχτού παραθυριού φαι-νόταν σάν ζωγραφισμένο γιατί τού φώτιζε τού χρυσός λυχναρί.

—Τότε, έξηκολούθησε ο Γκούντχολ, είπα ότι δέν καταλάβαινα τί έκανα, έχασα τού λογικό μου, σ' άρπαξα από τά πόδια και σέ πέ-ταξα στό βάραθρο... έτσι!!

Και σέ μία κίνηση ο μυλωνάς πέταξε πραγματικά τώρα τόν Κέμφ μεσ' τού βάραθρο.

Ακούστηκαν νά σπάσουν μερικά κλαδιά από τά δένδρα που ή-σαν στην πλαγιά τού βάραθρου κι' ύστερα ένας δούπος..

ΑΣ
ΕΙΝΑΙ
ΚΑΛΑΤΟ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

«Ο κ. Ποντορόν κρέμασε το καπέλλο του στο πορτομαντώ. "Υστερα άνοιξε την πόρτα της κουζίνας όπου η γυναίκα του κτυπούσε τους κροκούς δυό αυτών μέσα σε ένα... άνθοδοχείο.
—Σιδερώσεις το μαύρο παντελόνι μου; ρώτησε ο κ. Ποντορόν.
—Ναί, Ρομπέρ! Και το κρέμασα στην ντουλάπα!
—Πήγες στο ταχυδρομείο να πληρώσεις τον φόρο του ραδιοφώνου μας;
—Ναί. Έχω την απόδειξη μέσα στην τσάντα μου.
—Δόσ' μου την. Θά την βάλω μαζί με τις άλλες.
—Μιά στιγμή, να τελειώσω την μαγιονέζα μου.
—Τελείωσε. Δεν μπορώ να περιμένω.
"Αφού έβαλε την απόδειξη μέσα στο πορτοφόλι του ο κ. Ποντορόν εξακολούθησε.
—Πήγες να βάλης βεντούζες στη θεία "Αννα;
—Ναί, Ρομπέρ! Έξω σε κάθε πλευρά. Ξέρεις όμως, δεν αξίζει πράγματι τον κόπο να κάνω τόσο δρόμο. "Η θεία σου δεν έχει απολύτως τίποτε.
—Δεν είσαι άρρωδια να κρίνεις την θεία μου. Μιά γυναίκα μοναχή, στην ηλικία της, δικαιολογείται και με το παραπάνω μάλιστα, να ανησυχά για την υγεία της... Κάτι άλλο. Τελειώσε τις κάλτσες που έπλεκες για τον γιού του αδελφού μου;
—Ναί. Μόνον τα λάστιχα μένουν για να περάσω...
—Καλά! Τι θά φάμε άπόψε;
—Το κρέας που έμεινε απ' το μεσημέρι και ψάρι.
—Τι ψάρι;
—Σου πήρα δυό ωραία μπαρμπούνια... "Επειδή όμως ήσαν πανάκριβα, πήρα και το έαυτό μου μία παλαμιδίτσα.
"Από την ημέρα που ο κ. Ποντορόν είχε αγοράσει το ραδιόφωνό του, είχε καταργήσει για πάντα το θέατρο και τον κινηματογράφο.
Ξαπλωμένος στην καλλίτερη πολυθρόνα του σπιτιού με την πίπα στα δόντια και το φλυτζάνι του καφέ στο χέρι, ο άρχων του σπιτιού άκουε τις συναυλίες ή τις ειδήσεις που του έφερνε το ραδιόφωνό του. Σάν δίκαιος άνδρας επέτρεπε στην γυναίκα του να συμμετέχει στις απολαύσεις αυτές και δεν την ανησυχούσε παρά για σοβαρά μόνον ζητήματα, να του φέρη... π. χ. τρίτο και τέταρτο καφέ, τις παντοφλές του, τα σπέρτα του ή κανένα πατηρί νερό.
"Η κυρία Ποντορόν υπήκουε χωρίς να διαμαρτύρεται. Μολονότι ήταν νέα και ώραιότατη, είχε μία έμφυτη και ασθενική δειλία και την είχαν μάθει από μικρή να υποτάσσεται χωρίς αντίρρηση.
"Εκείνο το βράδυ ο «σπύκερ» του ραδιοφώνου είχε ν' αναγγείλη σπουδαία πράγματα.
—Κυρίαί και κύριοι, θά σ'ς δώσωμε άπόψε τα άποτελέσματα του εβδομαδιαίου διαγωνισμού μας... "Η έρώτησις την οποίαν είχαμε κάνει ήταν ή εξής: «Τι χρώμα έχει το άσπρο άλογο του στρατηγού που παριστάνει το άγαλμα της "Οπερας;» Για να έλαττωθούν οι κερδίζοντες, είχαμε θέσει και δεύτερο έρώτημα: «Πόσες άπαντήσεις θά πάρωμε στον διαγωνισμό;»
"Η κυρία Ποντορόν έγινε κατάκοιτη και άφησε να πέση το έργοχέρι της απ' τα χέρια της.
"Η φωνή του Σπύκερ όμως εξακολούθησε άμείλικτη.
—Σ'ς δίνωμε τη λύση του αινίγματος: «Το άλογο είναι άσπρο». "Ο άριθμός των άπαντήσεων που πήραμε ήταν 1694... Το πρώτον βραβείον το κέρδισε ή κυρία Ζινέτ Ποντορόν, όδός Ρέννης 14, Παρίσι, που βρήκε το ακριβές χρώμα του άλόγου και μ'ς έδωσε τον πλησιέστερο άριθμό ήτοι 1697—των άπαντήσεων που θά παίρναμε.
Στο όνομα της γυναίκας του, ο Ρομπέρ είχε σηκωθεί και άκουε όρθιος την συνέχεια των λόγων του σπύκερ που κατέληξε.
—Παρακαλώ επομένως, την κυρία Ποντορόν να παρουσιασθή, αύριο το βράδυ, στας όκτώμιση, στα γραφεία μας της όδου Φιλίπ—Δέ—Μπέλ, όπου θά της μετρήσωμε εύχαρίστως τα χίλια φράγκα του βραβείου της.
"Η έννοχος είχε άρχισει να τρέμει.
—Ρομπέρ, τραύλισε συγχώρησέ με! Δεν θάπρεπε να το κάνω αυτό χωρίς να σε συμβουλευθώ... Μήν' θυμώσης Ρομπέρ... Δεν

φантаζόμουν ότι θά κέρδιζα. Πές μ'ν ότι δεν θυμώσης;
"Ο κ. Ποντορόν κούνησε το άυστηρό κεφάλι του.

—Χίλια φράγκα... Είναι καιρός που χρειάζόμουν μία φωτογραφική μηχανή «Τούξ».
"Η γυναίκα του άρχισε να ανατριχιάζει.
—Δεν φρονιάζεσαι ότι θά πάω να εισπράξω τα χίλια φράγκα.
—Γιατί όχι; "Οχι μόνον θά πάς να το εισπράξης, αλλά θά μ'ς π'ς και μερικά λόγια στο μικρόφωνο.
—"Οχι! "Οχι! "Αδύνατον! Δεν θά τολμήσω ποτέ!
—Τό άκαιτό! άπεφάνθη ο τύραννος, σε τόνο άνέκκλητο. Θά περιμένωμε μπροστά στο ραδιόφωνο έγώ ή θεία "Αννα, ο έξάδελφος "Εμίλ, ή "Αντουανέττα, ή Ζοζεφίνα... "Ολη ή οικογένεια!.. Και θά μ'ς π'ς «κολησπέρα» σ'έναν—έναν, με το δνομά μας!..Δεν μπορείς βέβαια, να μ'ς άρννηθής αυτήν την χαρά. "Εκτός αν ντρέπεται για την οικογένειά μας; Σ' αυτήν την περίπτωση, κορίτσι μου, θά γεννηθ' ένα ζήτημα που θά κανονίσωμε οι δυό μας! διαιτέρω, όταν έπιστρέψης...
... "Ο κ. Ποντορόν τακτοποίησε τα πράγματα θαυμάσια.
"Η οικογένεια έφθασε στην ώρα της, "Η θεία "Αννα έφθασε από τους πρώτους, ο έξάδελφος "Εμίλ, ο "Αντριέν και τα δυό κορίτσια. Με πραγματική άνυπομονησία περίμεναν την μεγάλη στιγμή. "Εξαφνα ο σπύκερ άνήγγειλε ότι ή κ. Ποντορόν βρισκόταν στο ραδιοφωνικό σταθμό, για να εισπράξη το βραβείο του διαγωνισμού.
—Είσαι βέβαιος, Ρομπέρ, ότι θά μ'ς μιλήση; ρώτησε, ή θεία "Αννα.
—Φυσικώτατα! "Αφού της το διάταξα!
"Απήντησε ο κ. Ποντορόν, με την συνηθισμένη αυτοπεποίθησή του.
Πράγματι ή φωνή της κας Ποντορόν άκούστηκε σε λίγες στιγμές, καθαρή, σταθερή, διαυγή. Τι ήταν όμως, εκείνο που έλεγε, ώστε έκανε, όλους μ'ν να κιτρινίσουν, ιδιαίτερος δέ, τον κ. Ποντορόν να σωριασθή μισολυπόθυμος στην πολυθρόνα του;
"Αν βρισκόταν και νεις στον ραδιοφωνικό σταθμό θά έβλεπε τη δειλή κα Ποντορόν να διαβάξ' απ' το χειρόγραφο της μπροστά στο μικρόφωνο του ραδιοφώνου τα εξής.
—Κολησπέρα, θεία "Αννα! καλησπέρα "Εμίλ! καλησπέρα "Αντριέν, "Αντουανέττα και Ζοζεφίνα!.. "Οσονάφορ έσένα! Ρομπέρ, σου λέγω. Είσαι ένα γουρούνι πρώτης τάξεως! Δεν θά με ξαναδ'ς. Με παρσασκώσεις. Καί είμαι ένθουσιασμένη που σου το άναγγέλω ραδιοφωνικώς.

... "Ο κ. Ποντορόν τακτοποίησε τα πράγματα θαυμάσια.
"Η οικογένεια έφθασε στην ώρα της, "Η θεία "Αννα έφθασε από τους πρώτους, ο έξάδελφος "Εμίλ, ο "Αντριέν και τα δυό κορίτσια. Με πραγματική άνυπομονησία περίμεναν την μεγάλη στιγμή. "Εξαφνα ο σπύκερ άνήγγειλε ότι ή κ. Ποντορόν βρισκόταν στο ραδιοφωνικό σταθμό, για να εισπράξη το βραβείο του διαγωνισμού.
—Είσαι βέβαιος, Ρομπέρ, ότι θά μ'ς μιλήση; ρώτησε, ή θεία "Αννα.
—Φυσικώτατα! "Αφού της το διάταξα!
"Απήντησε ο κ. Ποντορόν, με την συνηθισμένη αυτοπεποίθησή του.
Πράγματι ή φωνή της κας Ποντορόν άκούστηκε σε λίγες στιγμές, καθαρή, σταθερή, διαυγή. Τι ήταν όμως, εκείνο που έλεγε, ώστε έκανε, όλους μ'ν να κιτρινίσουν, ιδιαίτερος δέ, τον κ. Ποντορόν να σωριασθή μισολυπόθυμος στην πολυθρόνα του;
"Αν βρισκόταν και νεις στον ραδιοφωνικό σταθμό θά έβλεπε τη δειλή κα Ποντορόν να διαβάξ' απ' το χειρόγραφο της μπροστά στο μικρόφωνο του ραδιοφώνου τα εξής.
—Κολησπέρα, θεία "Αννα! καλησπέρα "Εμίλ! καλησπέρα "Αντριέν, "Αντουανέττα και Ζοζεφίνα!.. "Οσονάφορ έσένα! Ρομπέρ, σου λέγω. Είσαι ένα γουρούνι πρώτης τάξεως! Δεν θά με ξαναδ'ς. Με παρσασκώσεις. Καί είμαι ένθουσιασμένη που σου το άναγγέλω ραδιοφωνικώς.

—Είσαι βέβαιος, Ρομπέρ, ότι θά μ'ς μιλήση; ρώτησε, ή θεία "Αννα.
—Φυσικώτατα! "Αφού της το διάταξα!
"Απήντησε ο κ. Ποντορόν, με την συνηθισμένη αυτοπεποίθησή του.

Πράγματι ή φωνή της κας Ποντορόν άκούστηκε σε λίγες στιγμές, καθαρή, σταθερή, διαυγή. Τι ήταν όμως, εκείνο που έλεγε, ώστε έκανε, όλους μ'ν να κιτρινίσουν, ιδιαίτερος δέ, τον κ. Ποντορόν να σωριασθή μισολυπόθυμος στην πολυθρόνα του;
"Αν βρισκόταν και νεις στον ραδιοφωνικό σταθμό θά έβλεπε τη δειλή κα Ποντορόν να διαβάξ' απ' το χειρόγραφο της μπροστά στο μικρόφωνο του ραδιοφώνου τα εξής.
—Κολησπέρα, θεία "Αννα! καλησπέρα "Εμίλ! καλησπέρα "Αντριέν, "Αντουανέττα και Ζοζεφίνα!.. "Οσονάφορ έσένα! Ρομπέρ, σου λέγω. Είσαι ένα γουρούνι πρώτης τάξεως! Δεν θά με ξαναδ'ς. Με παρσασκώσεις. Καί είμαι ένθουσιασμένη που σου το άναγγέλω ραδιοφωνικώς.

—Είσαι βέβαιος, Ρομπέρ, ότι θά μ'ς μιλήση; ρώτησε, ή θεία "Αννα.
—Φυσικώτατα! "Αφού της το διάταξα!
"Απήντησε ο κ. Ποντορόν, με την συνηθισμένη αυτοπεποίθησή του.

Πράγματι ή φωνή της κας Ποντορόν άκούστηκε σε λίγες στιγμές, καθαρή, σταθερή, διαυγή. Τι ήταν όμως, εκείνο που έλεγε, ώστε έκανε, όλους μ'ν να κιτρινίσουν, ιδιαίτερος δέ, τον κ. Ποντορόν να σωριασθή μισολυπόθυμος στην πολυθρόνα του;
"Αν βρισκόταν και νεις στον ραδιοφωνικό σταθμό θά έβλεπε τη δειλή κα Ποντορόν να διαβάξ' απ' το χειρόγραφο της μπροστά στο μικρόφωνο του ραδιοφώνου τα εξής.
—Κολησπέρα, θεία "Αννα! καλησπέρα "Εμίλ! καλησπέρα "Αντριέν, "Αντουανέττα και Ζοζεφίνα!.. "Οσονάφορ έσένα! Ρομπέρ, σου λέγω. Είσαι ένα γουρούνι πρώτης τάξεως! Δεν θά με ξαναδ'ς. Με παρσασκώσεις. Καί είμαι ένθουσιασμένη που σου το άναγγέλω ραδιοφωνικώς.

ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ «Διάβαζε απ' το χειρόγραφο» φ. της.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Καθισμένος μπροστά στο τραπέζι της ρουλέτας, ο Μάξ Μπράουν έχανε, έχανε διαρκώς επί δύο δολόκληρες ώρες. Τα ποσά που είχε χάσει έως εκείνη την στιγμή ήσαν έξωφρενικά και σήμαιναν σχεδόν την καταστροφή του. "Ο Μάξ δεν μπορούσε, μολαταύτα, να σηκωθ' από το άπαίσιο τραπέζι.

"Οχι από μανία παιχνιδιού. Ποτέ ο Μάξ δεν είχε προσβληθ' από την άνιστη αυτή άρρώστια, μολονότι έπαιζε άρκετά συχνά. "Επαιζε όμως γιατί έπρεπε να παίξει, γιατί έπρεπε να συμπληρώ νη τα ποσά που του χρειαζόνταν.
Είχε βρ'η, ύστερα από άλλεπάλληλες παρατηρήσεις και ύπολογισμούς, ένα σύστημα, που χωρίς να είναι βέβαια άλάνθαστο, του επέτρεπε να έχη μερικές πιθανότητες να κερδίση.
"Ετσι, άρχιτέκτων αύτός, με εισόδημα άρκετά μεγάλο, κατέφευγε, έν τούτοις, στην ρουλέτα για να μπορέση να άντιμετωπίση τις έξωφρενικές δαπάνες της Ρία.

Τώρα όμως για πρώτη φορά στη ζωή του, ο Μάξ έχανε συνεχώς, έχανε ποσά που τον έκαναν να ανατριχιάζει. "Εβλεπε την καταστροφή να φθάνη με τεράστια άλματα και άρκετές φορές μέσα στα τελευταία δέκα πέντε λεπτά, είχε χαϊδέψει το περίστροφο που είχε στην τσέπη του.

"Η τύχη όμως δεν θέλησε να ρίξη στον γκρημνό τον Μάξ Μπράουν. "Ηταν γραφτό ότι τα σαράντα χρόνια που είχε ζήσει έως τότε δεν θά άποτελούσαν το τελευταίον όριον της σταδιοδρομίας του.

Αυτήν την σκέψη έκανε ο Μάξ όταν είδε, επιτέλους, την μαγική μπίλλια να σταματά μπροστά στον άριθμό, όπου είχε βάλει ένα άρκετά μεγάλο ποσό.

"Οχι, όρισμένως όχι, δεν θά πεθάνω, σκέφθηκε ο άρχιτέκτων. Θά μπορούσε να ζήση ακόμη, θά μπορούσε να έχη ακόμη κοντά του την Ρία...

Πόσο καιρό όμως; "Εκείνη ήταν είκοσι έτών, αύτός σαράντα. "Εκείνη τον άγαπούσε με τον δικό της τρόπο έπιπόλαια, άδιαφορώντας για την διαρκή άγωνία που του έδινε με τα έξωφρενικά έξοδά της. Καθισμένος μπροστά στο τραπέζι, ο Μάξ την έβλεπε με την φαντασία του, λεπτή, ξανθεία, γοητευτική, ά, ναί! τόσο γοητευτική!
Δεν βρισκόταν, άλλωστε, πολύ μακριά του εκείνη η νύχνη. "Η Ρία ήταν τότε στα σαλόνια του καζίνο και χόρευε. "Αλήθεια, με ποιόν να χόρευε?

"Η Ρία χόρευε με τον "Ολιβιέ Γκράντ.

κείνη την ώρα; "Αραγε με τον "Ολιβιέ Γκράν; "Α, ναί, άσφαλώς μ' αυτόν. Σ' αυτήν την σκέψη το βλέμμα του Μάξ θόλωσε. "Επρεπε να βρ'η κάποιο τρόπο να διακοπών οι ύπερβολικά φιλικές σχέσεις του με τον Γκράντ, που είχε το τεράστιο πλεονέκτημα των είκοσι τεσσάρων έτών του...
"Απορροφημένος από την άγωνία του, ο Μάξ δεν άκουσε τις

ΠΑΝΘΕΟΝ

προειδοποιητικές φράσεις του γκρουπιέρη...

Τό ποσόν που είχε κερδίσει έμεινε δλόκληρο στον ίδιο άριθμό. "Όταν ο Μάξ το άντελήφθη, ήταν άργά πιά. "Η σατανική μπίλλια στριφογύριζε ήδη, άρχισε να πηδά με έλατωμένη ταχύτητα και σταμάτησε επί τέλους στον ίδιο άριθμό.

Πενήντα ζευγάρια ματιών καρφώθηκαν τότε στον άρχιτέκτονα, που κέρδιζε έτσι μία δολόκληρη περιουσία... Χορούμενος και χαμογελαστός, ο Μάξ σηκώθηκε από την θέση του, έξαργύρωσε τα κέρδη του και έτοιμάστηκε να πάη στην αίθουσα του χορού.

Στην εισόδο της όμως άκριβώς τον σταμάτησε ένας γκρουπ και του έτεινε ένα φάκελλο. Με δάκρυα που έτρεμαν από κάποια φρικτή προαίσθηση ο Μάξ τον άνοιξε.

«Φεύγω για πάντα. Μην προσπαθήσης να με ξαναβ'ς ΡΙΑ». "Ο Μάξ έστριψε τα δόντια. Κατάλαβε ότι ή Ρία είχε φύγει μαζί με τον Γκράντ. Μπήκε σάν τρελλός σ' ένα ταξί και τρόβηξε στο σπίτι του, όπου άφησε να ξεσπάση σε δάκρυα όλος ο θυμός, όλη ή αγανάκτηση όλο το παράπονό του.

Σ' αυτήν την κατάσταση τον βρήκε ή γρηά υπηρέτριά του, όταν του πήγε το πρόγευμά του, την άλλη μέρα.

Τό βλέμμα συμπόνιως που τ'ό έρριξε ήταν σάν ένα μαστίγω για τον έγωισμό του άρχιτέκτονος.

Τινάχτηκε από την θέση του, σάν νάβγαине από λήθαργο. Σκούπισε τα δάκρυά του, έκανε την τουαλέττα του και βγήκε.

Τό μεσημέρι είχε πάρει πιά την άπόφασή του. "Οχι, δεν θά κατέστρεφε τη ζωή του, δεν θά άφηνε τον κόσμο να μαντεύση την δυστυχία του. Θά έβριζε την καρδιά του μέσα σ' ένα άσολένιο θώρακα και πάνοπλος τώρα, με τα πλούτη της χθεσινής βραδυάς, θά άνέβαινε στις κορυφογραμμές της Δόξης.

... "Όταν ύστερα από δύο χρόνια ή Ρία, τοπεινωμένη από την εγκατάλειψη του Γκράντ, επέστρεψε στο Παρίσι, το όνομα του Μάξ Μπράουν διεδικούσε την πατρότητα της κατασκευής των μεγαλειέτων άρχιτεκτονικών έργων του Παρισιού.

"Η συνάντησις δεν άργησε να πραγματοποιηθ'η, ύστερα από την παράκληση της Ρία. "Ο Μάξ, που φρόντισε να την αναβάλη επί δέκα περίπου μέρες, υπέβαλε τον έαυτό του σε μία ριζική άνακάλυψη.

Τό καλλίτερο "Ινστιτούτο Καλλονής του Παρισιού τον είχε επί δέκα συνεχείς μέρες πελάτη του. Τό άποτέλεσμα ήταν ότι, την ήμέρα της συναντήσεως, ο Μάξ Μπράουν φαινόταν σάν ένας νέος τριάντα το πολύ έτών.

Ξαπλωμένος στην πολυθρόνα του σαλονιού του, είδε την Ρία να μπαίνει με σκυφτό κεφάλι, δειλή και ταπεινή.

—Συγχώρεσέ με, Μάξ...

Αυτός δεν άπήντησε. Τα μάτια της γυναίκας τότε σηκώθηκαν με άγωνία. Μέσα τους έλαμπε ή φλόγα του πόνου που αισθάνεται κάθε γυναίκα όταν βλέπη ότι ένας άνδρας δεν υπέφερε από την άπουσία της. Μηχανικά ξαναζήτησε συγγνώμην.

"Ο άρχιτέκτων σήκωσε τους ώμους.

—Για το Θεό, Ρία, μη μου ζητ'ς συγγνώμην. "Η φυγή σου με είχε ένθουσιάζει. Μπορείς άλ'ωστε να το καταλάβης κυττάζοντας με. "Ακριβώς την εποχή που έφυγες άγαπούσα μία άλλη και ή φυγή σου με διευκόλυνε. Πρέπει να σου είμαι εδγνώμων.

Κεραυνόπληκτη, ή γυναίκα βγήκε χωρίς να μιλήση. Την άλλη μέρα το πρωί έφυνε από το Παρίσι.

Σε μία γωνιά του σταθμού, ένας άνδρας με βουρκαμένα μάτια παρακολουθούσε την άναχώρηση του τραίνου της. "Ηταν ο Μάξ Μπράουν.

... Τό πτώμα του Μάξ Μπράουν το βρήκε ή υπηρέτριά του άργά το άπόγευμα. "Ηταν ξαπλωμένο άνάσκελα στο γραφείο. Με το ένα χέρι κρατούσε το περίστροφο και με το άλλο έσφιγγε σπασμωδικά την φωτογραφία μιας λεπτής, ξανθείας και γοητευτικής—ά, ναί, τόσο γοητευτικής γυναίκας.

Χ. ΠΡΕΣΤ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ

Ο Άρθουρος Τζίμπσον άφου έπί έν νέα χρόνια έκανε τόν δημοσιογράφο στό Σικάγο, ήναγκασθή νά έγκαταλείψη τήν πόλη μέσα σέ λίγες ώρες. Είχε έκτεθή πάρα πολύ μέ μιιά «καμπάνια» έναντίον μιιάς συμμορίας λαθρεμπορών πού είχε κυριολεκτικώς τρομοκρατήσει τήν πρωτεύουσα του Έλλινούις. Μιά μέρα, τόν φώναξε ό διευθυντής του και του είπε καθαρά και ξάστερα πώς είχαν τά πράγματα. Ο Μπέν Στίμπλ, ό άρχισυμμορίτης πού είχε στείλει ένα γράμμα, «Σταματήσατε άμέσως τήν «καμπάνια»—του έγραψε—κοι άπολύσατε τόν Τζίμπσον, διαπραγματικά θά άνατινάξωμε τίς μηχανές σας στόν άέρα».

Ο διευθυντής λοιπόν, παρά τή θέλησή του, άναγκάσθηκε νά υποκύψει πρό της άπειλής.

—Τόν γνωρίζετε καλά τόν Σάιμτλ. Δέν άστεινέται κρατά πάντα τίς υποσχέσεις του... Η άστυνομία του Σικάγου δέν μπορεί κι ούτε θά μπορεί ποτέ νά τόν πιάσει... Σας συμβουλεύω, μάλιστα, γιά τό καλό σας, Τζίμπσον, νά εγκαταλείψετε γιά κάμποσο καιρό τήν πόλη. Θά σας δώσω ένα γράμμα γιά τόν συνάδελφό μου Τέξελ, διευθυντή «Νιού Γυόρκ Τάιμς» και δέν θ' άργήσετε νά βρήςτε δουλειά στήν Νέα Υόρκη. Τ' όνομά σας είναι γνωστό σ' όλη τήν Αμερική και ή ικανότης σας έχει έκαιμηθή πολύ.

Ο Άρθουρος Τζίμπσον δέν άνοιξε καθόλου τό στόμα του.

Η δειλή πράξις του διευθυντού του έδικαιολογείτο από τήν άδυσώπητη άνάγκη αλλά τό νά τόν άπολύσει στά καλά καθούμενα, σάν μιιά ύπηρέτρια πού συνελήφθη νά κλέβη, ένώ υπερασπιζόταν τήν πόλη τόν από μιιά συμμορία πραγματικώς ληστών, του έδινε μεγάλο κόπο και πόνο. Έξ άλλου όμως, έγνώριζε καλά τόν έχθρό του και ήξερε πώς δέν θά δίταζε νά τόν ξεπλώσει στό έδαφος μέ μιιά όμορποντία πολυβόλου, μόλις θάβγαίνει από τήν έφημερίδα ή μπροστά στήν πόρτα του σπιτιού του.

Ετοίμασε λοιπόν τίς βαλίτσες του κι άνέβηκε σ' ένα ταξί. Στόν σωφρέα έδωσε τήν διεύθυνση μιιάς μικρής και ήσυχης παρόδοις της έβδόμης όδου και σέ λίγο τό ταξί σταμάτησε μπροστά σέ μιιά βίλλα πού περιτριγυριζόταν από έναν μεγάλο κήπο. Ο Τζίμπσον άνοιξε τήν πόρτα μέ ένα κλειδί πού διάλεξε από μιιά θέση τήν όποία έβγαλε από τήν τσέπη του. Μπήκε μέσα ξανά κλείνοντας τήν πόρτα πίσω του και τράβηξε πρός τήν βίλλα. Από τό χωλ πέρασε σ' ένα σαλόνι—γραφείο κάθισε εκεί κι έγραψε βιαστικά.

Λούου μου, τό κλίμα του Σικάγου δέν είναι πιά κατάλληλο γιά τήν υγεία μου. Ο Μπέν Στίμπλ μέ κυνηγά γιά νά μέ σκοτώσει και άπειλεί ν' άνατινάξει στόν άέρα τήν έφημερίδα. Ο χαζός διευθυντής μου μ' άπέλυσε. Φεύγω πολύ δυσρεστημένος γιατί δέν κατώρθωσα νά στείλω στήν ήλεκτρική καρέκλα τόν Στίμπλ, αλλά έλπίζω νά έξακολουθήσω τόν άγώνα μου από τήν Νέα Υόρκη. Δέν είμαι δειλός, όπως πολύ καλά ξέρετε, αλλά θέλω νά παίξω τή ζωή μου όπως της αξίζει. Κλείσε τό σπίτι κι έλα νά μέ βρής. Σε φιλώ, Άρθουρος».

Λίγες ήμέρες άργότερα στήν Νέα Υόρκη οι έφημερίδες έβγαν λαν έκτάκτους έκδόσεις μέ τεράστιους τίτλους. «Ένα άποτρόπαιο έγκλημα μέσο στό Μανάταν.—Μιά νεαρά κυρία δολοφονήθηκε σ' ένα πολυτελές ξενοδοχείο.—Τό ξενοδοχείο «Αστόρ» ύπέστη επίθεση από μιιά ληστοςυμμορία.—Τό διαμέρισμα ένός δημοσιογράφου μετεβλήθη είς έρείπια.—Η δολοφονία της Λούσυ Μαντόξ, άρραβωνιαστικιάς ένός ρεπόρτερ του Σικάγου.—Πρόκειται περί έκδικήσεως».

Ο έπιθεωρητής Ντέννις Πίνκ έφθασε άμέσως στό ξενοδοχείο

Ήταν καθισμένη μπροστά στο γραφείο.

καίτοι περί έκδικήσεως. Κανείς δέν θά σκεπτόταν νά σας έκδικη-θώ, σκοτώνοντας τήν καμαριέρα της άρραβωνιαστικιάς σας. Δέν είν' έτσι;

Εσκυψε πάλι έπάνω άπ' τό πτώμα. Από τό άνοιγμα της μπλούζας της δυστυχισμένης γυναίκας φαινόταν ή άκρη ένός φακέλλου. Τόν τράβηξε μέ προσοχή, τόν άνοιξε και διάβασε.

«Ο Μπέν Στίμπλ βρήκε ένα μπιλιέτο στό γραφείο. Γνωρίζεις; Πού πήγατε και ώρκίστηκε πώς θά κάνη μεγάλη σφαγή. Προσοχή! Φύγετε άμέσως!»

Ο δημοσιογράφος περιέργος, ζήτησε νά διαβάσει τό μπιλιέτο αλλά ό Πίνκ, ξαναδίπλωσε τό χαρτί και τό έβγαλε στήν τσέπη του.

—Θά σας τό δείξω άργότερα, είπε. Τώρα πάμε. Δέν έχομε καμιά δουλειά έδώ.

Καθώς προχώρησαν στόν διάδρομο ό Τζίμπσον διέκρινε άπ' τήν μισάνοικτη πόρτα κάποιου δωματίου τήν γνώριμη σιλουέττα μιιάς γυναίκας πού καθόταν μπροστά σ' ένα γραφείο.

—Λούου! Ξεφώνισε.

Ετρεξε κοντά της και τήν έσφίξε στήν άγκαλιά του, φιλώντας τήν μέ πάθος στό χέλι.

Η νέα γυναίκα διηγήθηκε στους δυοάνδρες πώς μόλις είχε φθάσει στήν Νέα Υόρκη έμαθε από τίς έφημερίδες ότι τό... πτώμα της βρέθηκε σέ μιιά πολυθρόνα στό ξενοδοχείο «Αστόρ».

—Πρέπει είπε ό έπιθεωρητής νά έξακολουθήσετε νά είσθε νεκρή γιά όλον τόν κόσμο. Μόνον έτσι θ' άποφύγωμε τήν καταστροφή και θά μπορέσωμε νά κυπλήσωμε τόν Στίμπλ.

Κατά τό άπόγευμα ό έπιθεωρητής Πίνκ, μεταμφιεσμένος σέ καμαριέρα του ξενοδοχείου και συνοδευόμενος από άρκετούς άστυ.

(Η συνέχεια είς τήν σελ. 204)

«Όλα πήγαν όπως ό Ντέννις Πίνκ τά είχε κανονίσει. Οι έφημερίδες άνήγγειλαν ότι ό νεκρός της Λούσυ Μαντόξ θάμενε δλη έκεινη τήν ήμέρα στό ξενοδοχείο «Αστόρ» κι' ότι ή κηδεία της θά γινόταν τό πρωί της επομένης. Χιλιάδες κόσμου παρήλασαν κατέβασαν λουλούδια.

Κατά τό άπόγευμα ό έπιθεωρητής Πίνκ, μεταμφιεσμένος σέ καμαριέρα του ξενοδοχείου και συνοδευόμενος από άρκετούς άστυ.

(Η συνέχεια είς τήν σελ. 204)

Κατά τό άπόγευμα ό έπιθεωρητής Πίνκ, μεταμφιεσμένος σέ καμαριέρα του ξενοδοχείου και συνοδευόμενος από άρκετούς άστυ.

(Η συνέχεια είς τήν σελ. 204)

μαζί μέ τόν Τζίμπσον πού είχε προσληφθή στό «Νιού Γυόρκ Τάιμς» μόλις ήλθε από τό Σικάγο. Η Λούσυ πού είχε γράψει μιιά μέρα πρίν άναγέλοντάς του τήν άφιξή της γιά κείνο τό μεσημέρι και νά πού δέν θά τήν έβλεπε πιά ζωντανή! Δέν έκλαιγε γιατί δέν είχε κλάψει ποτέ στήν ζωή του, αλλά ή καρδιά του κυπούσε άτακτα, οι σφυγμοί του σταματούσαν και μερικές στιγμές του φαινόταν πώς τόν έγκατέλειπε ή ζωή.

Όταν τό άσπασερ σταμάτησε στό δέκατο όγδοο πάτωμα, έτρεξε άμέσως στό διαμέρισμά του μαζί μέ τόν άστυνομικό έπιθεωρητή, πού προσπαθούσε νά τόν παρηγορήσει.

Άρκετοι πόλιαμαν είχαν τοποθετηθώ στόν διάδρομο γιά νά έμποδίσουν τό πλήθος των περιέργων νά μπη στό διαμέρισμα όπου έγινε τό έγκλημα.

Σέ μιιά πολυθρόνα βρισκόταν τό πτώμα της σκοτωμένης γυναίκας, μέ τό κεφάλι ριγμένο πρός τά πίσω και μέ τό στήθος διάτρητο από σφαίρες.

Μά δέν είναι ή Λούσυ! φώναξε τρελλός από χαρά ό Τζίμπσον πού μέ ένα πήδημα βρέθηκε κοντά στό πτώμα. Δέν είναι ή Λούσυ, κύριε έπιθεωρητά!.. Κυτάξτε είναι ή Μαίρη Λίννελ καμαριέρα της.

Ο Ντέννις Πίνκ έκλεισε τήν πόρτα, πλησίασε τήν πολυθρόνα κι' έσκυψε έπάνω στό πτώμα ξετάζοντάς το προσεκτικά. Έμεινε γιά μερικές στιγμές σκεπτικός.

—Αν άληθεύη αυτό πού λέτε, Τζίμπσον, είπε, είναι φανερό ότι δέν πρό-

βλεπώ τίς άγασίες της και τήν έσφίξε στήν άγκαλιά του, φιλώντας τήν μέ πάθος στό χέλι.

Η νέα γυναίκα διηγήθηκε στους δυοάνδρες πώς μόλις είχε φθάσει στήν Νέα Υόρκη έμαθε από τίς έφημερίδες ότι τό... πτώμα της βρέθηκε σέ μιιά πολυθρόνα στό ξενοδοχείο «Αστόρ».

—Πρέπει είπε ό έπιθεωρητής νά έξακολουθήσετε νά είσθε νεκρή γιά όλον τόν κόσμο. Μόνον έτσι θ' άποφύγωμε τήν καταστροφή και θά μπορέσωμε νά κυπλήσωμε τόν Στίμπλ.

Κατά τό άπόγευμα ό έπιθεωρητής Πίνκ, μεταμφιεσμένος σέ καμαριέρα του ξενοδοχείου και συνοδευόμενος από άρκετούς άστυ.

(Η συνέχεια είς τήν σελ. 204)

Κατά τό άπόγευμα ό έπιθεωρητής Πίνκ, μεταμφιεσμένος σέ καμαριέρα του ξενοδοχείου και συνοδευόμενος από άρκετούς άστυ.

(Η συνέχεια είς τήν σελ. 204)

Κατά τό άπόγευμα ό έπιθεωρητής Πίνκ, μεταμφιεσμένος σέ καμαριέρα του ξενοδοχείου και συνοδευόμενος από άρκετούς άστυ.

(Η συνέχεια είς τήν σελ. 204)

Κατά τό άπόγευμα ό έπιθεωρητής Πίνκ, μεταμφιεσμένος σέ καμαριέρα του ξενοδοχείου και συνοδευόμενος από άρκετούς άστυ.

(Η συνέχεια είς τήν σελ. 204)

Κατά τό άπόγευμα ό έπιθεωρητής Πίνκ, μεταμφιεσμένος σέ καμαριέρα του ξενοδοχείου και συνοδευόμενος από άρκετούς άστυ.

(Η συνέχεια είς τήν σελ. 204)

Κατά τό άπόγευμα ό έπιθεωρητής Πίνκ, μεταμφιεσμένος σέ καμαριέρα του ξενοδοχείου και συνοδευόμενος από άρκετούς άστυ.

(Η συνέχεια είς τήν σελ. 204)

Κατά τό άπόγευμα ό έπιθεωρητής Πίνκ, μεταμφιεσμένος σέ καμαριέρα του ξενοδοχείου και συνοδευόμενος από άρκετούς άστυ.

(Η συνέχεια είς τήν σελ. 204)

Κατά τό άπόγευμα ό έπιθεωρητής Πίνκ, μεταμφιεσμένος σέ καμαριέρα του ξενοδοχείου και συνοδευόμενος από άρκετούς άστυ.

(Η συνέχεια είς τήν σελ. 204)

Κατά τό άπόγευμα ό έπιθεωρητής Πίνκ, μεταμφιεσμένος σέ καμαριέρα του ξενοδοχείου και συνοδευόμενος από άρκετούς άστυ.

(Η συνέχεια είς τήν σελ. 204)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΪΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η επανάστασις μαίνεται στό Παρίσι. Η βασίλισσα Ίζαμπά, μαθαίνει από τήν κ. Ζιάκ ότι ό δούξ της Βουργώνης πρόκειται νά πάν νά έπισκεφθή κάποιαν και θυμωμένη, σφύγει νά πάν νά τόν βοή με τήν πιστή της άκόλουθο Σακραμάν. Ένώ ή σφαγή έξακολουθεί, δυο νέοι ή Φλώρα Μεσερό και ό Ιπότης Μιλόν του Ταλαζάρ, συναντώνται στή γωνιά του δρόμου και συμφωνούν νά ζητήσουν από τόν πατέρα της νά πανδρευθύν. Η Φλώρα γυρίζει σπίτι της μέ τήν άκόλουθο της γονιά Σιμόνη, ή όποια άναλαμβάνει νά διαββάσει αυτή τήν παράκληση της. Άλλ' όταν τό είπε στόν Μεσερό, παρά λίγο έκείνος θά τήν έκρινε και ή Σιμόνη δέχεται νά τόν ύπηρετήσει σέ μιιά έπιθεώρηση, από τήν όποιαν θά έκέρδιζε και αυτή και ό Μεσερό, ό όποιος δέν ήταν πατέρας της Φλώρας—όπως ένόμιζε έκείνη ή όποια ήταν κόρη—στό Σομαρενόν, της Βουργώνης—Και σφύγει νά έκτελέσει τίς εντολές του βαυβυλόνιου τοκογλύφου Μεσερό. Τό άπόγευμα της ίδιας ήμέρας, ό Ιπότης Πασσαβάν κοντά στήν Γέφυρα κυττάζει τόν όχλο πού διαπράττει τό πτώμα τού Αρμανιάκ, όταν τόν έπλησίασε ένας άνθρωπος πού έκρυβε τό πρόσωπό του, ό όποιος, άφου του ύπενθύμισε ότι έπρεπε νά έκδικήσθω τόν Γιάννην Ατρόμητον και τήν Ίζαμπά, πού έδηλητήρησαν τήν άγαπήμένην του Ροζέλις, του είπε σέ ποιό μέρος μπορούσε νά τόν ζητήσει μέ τό όνομα «ό άνθρωπος μέ τό ματωμένο μάγουλο» κι' έφυγε. Όταν σέ λίγο ό Πασσαβάν είδε τόν Μιλόν νιέ Ταλαζάρ νά σάβη έναν έπαλτη, έπλησίασε και τόν συνεχάρη κι' άπερακρόνθη, ένώ ή Ίζαμπά διάτασε νά τήν πάνε πρός τόν Σηκονάνα, όπου διεδραματίζοντο τραγικά σηνά. Η τραλή κυρά Σομαρενόν, ή μητέρα της Φλώρας, άρχισε νά καλή τόν κόσμο νά σκοτάσουν τήν νύκτα και σέ λίγο ένα πλήθος δολοφόνων άρχισαν νά περικυκλώνουν τήν Φλώραν και τήν άκόλουθο της γονιά Σιμόνη. Ο δούξ της Βουργώνης έπαιξε νά τήν έκέρδιζε, αλλά ή Ίζαμπά τόν έμποδίζει—άπειλώντας τον ότι θά άποκαλύψη τόν γάμο του μέ τήν Αφραν ντ' Αμπρεν—και στέλλει πρός τήν άκόλουθο της Σακραμάν νά βοηθήσει τούς δολοφόνους. Ο Μιλόν Ντ' Αλαζάρ σπεύδει πρός βοήθειαν της άγαπημένης του και άποθνήσκει πρός στιγμήν τούς έπιδρομείς οι όποιοι επανέχονται άμέσως όρμητικώτεροι. Ένώ ό Ταλαζάρ κλονίζεται πρό του όγκου των έπιτιμημένων σπεύδει πρός βοήθειαν του ό Πασσαβάν μέ τόν Μπρανκαγιόν και άμυνόμενοι όλοι όχηρώνονται στόν πυγό Ρκαγιόν όπου αλμαλώτίζουν τόν άκόλουθο της Ίζαμπά Σακραμάν. Ένώ προσπαθούν νά διαφύγουν από μιιά πλευρά του πυύρου πού βρέσκεται πρός τόν ποταμό εμφανίζεται ό Μεσερό μέ μιιά βάρκα στήν όποιαν έπιβιβάζονται όλοι και πηγαίνουν στό σπίτι του έμπορου. Ο Μεσερό αντί νά τούς ευχαριστήσει γιά τή σωτηρία της κόρης του τούς φέρει πυρά, πράγμα πού άναγκάζει τούς τρεις άνδρες νά φύγουν δυσσεστημένοι. Απομακρυνόμενοι συναντύν τόν δούκα της Βουργώνης και τήν Ίζαμπά. Τους παρακολουθούν χωρίς νά γίνουν αντίληπτοι—και οι τρεις κατ' άρχάς, μόνος ό Πασσαβάν κατόπιν—μέσα εις τόν κήπο των άνακτόρων όπου τούς άκούει νά σχεδιάζουν τήν έξόντωση του βασιλέως μέχρι τής στιγμής πού ό τελευταίος εμφανίζεται ξαφνικά άκούει τας συζητήσεις των και διατάσσει τούς σωματοφύλακούς του νά άποσπώσουν τόν δούκα. Αναθέτει κατόπιν στόν Πασσαβάν νά δηγήσθω τήν Ίζαμπά ως κατουμένη εις ένα σπίτι της όδου Μπαρμπέτ και ένώ ό τελευταίος σφύγει ό βασιλεύς καταλαμβάνεται από παραλήρημα τρέλλας.

(Συνέχεια)

Ήταν ό ίδιος ό Μιστώ πού μιιά στιγμή πρίν είχε τόση ψυχραιμία γιά νά ξηκώσει τό μαστίγιο του και νά κυπλήσει τό δούκα.

Τώρα πού ό βασιλεύς ήταν άνίκανος νά σκεφθή, νά διατάξω, εύρισκε πολύ φυσικό νά λάβη άπ' τόν δούκα διαταγές.

Ο Γιάννης Ατρόμητος δέν παραξενεύθηκε άπ' αυτό. Ούτε κρατούσε κακία έναντίον του Μιστώ και τούτο γιατί δέν τόν θεωρούσε παρά σάν μιιά ζωντανή μηχανή και τίποτε άλλο.

Επομένως δίνοντας τήν ζητηθείσα άδεια, άφησε και μερικές παραγγελίες πού νόμιζε καθήκον του και έφυγε μανιώδης κάνοντας σχέδια έκδικήσεως γιά τόν Πασσαβάν πού τόν έκανε νά ζήσει τίς πού τραγικές στιγμές της πολυτάραχης ζωής του.

XI

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΙΖΑΜΠΩ

Στήν πόρτα του κήπου ό Πασσαβάν ξαναβρήκε τόν Μιλόν Ντ' Αλαζάρ και τόν Μπρανκαγιόν. Έκανε πώς δέν πρόσεξε τά έκκλητικά πρόσωπά τους και τούς είπε άτλά.

—Έλατε! Έχομε τή μεγάλη τιμή νά συνοδεύσωμε τήν άμαξα της μεγαλειότητος.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Τώρα πιά πού ήταν σύγχυση πώς σώθηκε, τώρα πού ή μεγάλη μπόρα πέρασε ή Ίζαμπά ξαναβρήκε τήν συνηθισμένη της ψυχραιμία, πού τόσο σπάνια, άλλωστε, τήν έγκατέλειπε και μέ ύφος έκπληξας ρώτησε:

—Αυτοί είναι όλοι σας οι σύντροφοι, γιά τούς όποιους λέγατε πώς σας περίμεναν;

Μέ τόν τιν άρελή τρόπο ό Πασσαβάν άπήντησε.

—Αυτούμαι πού ή συνοδεία δέν είναι άρκετή. Άλλά και τόσοι λίγοι πού είμεθα σ' ά: βεβαιώ, κυρία, πώς δέν έχετε νά φοβηθήτε τίποτε έως ότου θά είμεθα κοντά σας.

Η Ίζαμπά τόν κυτάζε και τό βλέμμα της εξέφραζε πραγματικό θαυμασμό. Υστερα έστρεψε τά μάτια πρός τόν κήπο, όπου ό Γιάννης Ατρόμητος είχε ακόμα δολοφονίες μέ τόν βασιλέα. Μέσα στό μυαλό της έκανε μιιά σύγκριση γιά τούς δυο άνδρες και ένα χαμόγελο άνθισε στά χέλια της ένώ σκεπτόταν.

«Έδώ τόση δύναμις, τόσο θάρρος, τόση άπόφασις, τόση λεπτότης! Έκεί, δισταγμοί, νωχέλια, κλάματα! Α! γι' αυτό ή άπλοής ιπτότης νά μην είναι δούξ της Βουργώνης;»

—Τό ξέρω—είπε δυνατά—άκουμπιμένη στό χέρι σας δέν θά δίτασα νά περάσω και από ένα στρατόνα.

Δέν ήταν φιλοφρόνησις αύτό πού έλεγε. Ο Πασσαβάν άλλωστε πού τό άκουσε χωρίς νά ύπερφανευθή καθόλου τήν είσο πώς μιλούσε σοβαρά και ειλικρινά κι' ένα χαμόγελο πέρασε άπ' χέλι του.

Σιωπηλοί άρχισαν νά περπατούν μέ μεγάλα βήματα μιμούμενοι τήν βασίλισσα πού φαινόταν βιαστική. Δέν σκεπτόταν καθόλου νά παρακούση στή διαταγή του βασιλέως, ήξερε πώς έν όσω έκείνος ήταν πνευματικώς καλά κάθε αντίστασις θά έπεβάρυνε τήν θέση της. Γι' αυτό βιαζόταν νά βρεθώ στό σπίτι της και νά περιμένη τήν άπαράση του.

Στήν αυλή ή άμαξα της βασίλισσης περίμενε. Καμιά είκοσάρια άλογα ήταν δεμένα επίσης προσωρισμένα γιά τήν άκόλουθία του δούξ, οι άνθρωποι τού όποιοι βρισκόταν πιά πέρα.

Μεταξύ των βρισκόταν και ό Σακραμάν ό όποιος, πλησιάζοντας, φάνηκε νά τά χάη βλέποντας τήν κυρία του νά τήν συνοδεύουν οι τρεις άστυνοδοί έχθροί του πού τόν έξευτέλιαν τό ίδιο έκείνο άπόγευμα. Έν τούτοις μη θέλοντας νά άποδείξει τίποτε περίμενε τίς διαταγές της βασίλισσης.

—Δέν θά μέ συνοδεύσης. Είπε άτλά έκείνη, κυτώντας τον κατάματα.

Δέν έπρόσθεσε τίποτ' άλλο. Άλλά τά μάτια της φαινόταν νά μιλούσαν μιιά βουβή γλώσσα πού ό Σακραμάν τήν καταλάβαινε περίφημα γι' ατί μέ τό συνηθισμένο του φλέγμα άπήντησε.

—Καλά, κυρία!

Και μέ μεγάλα βήματα, διευθύνθηκε πρός τήν όδον Γαλιλαίου πού βρισκόταν κοντά στήν έκκλησία του Σαιν—Μισέλ.

Η βασίλισσα πήκε στήν άμαξα. Ο Πασσαβάν και ό Ταλαζάρ στάθηκαν άπ' τήν μιιά πλευρά, ό Μπρανκαγιόν άπ' τήν άλλη και ξεκίνησαν.

Στό δρόμο ό Πασσαβάν διηγήθηκε στόν σύντροφό του ό,τι διηγιέσθω στό βασιλικό κήπο. Ο Ταλαζάρ τόν άκούγε μέ θαυμασμό.

Στήν όδω Μπαρμπέτ βρισκόταν ή παλιά κατοικία του Μπαρμπέ πού τήν μεγάλωσαν και τήν έξωράισαν γιά νά μετονομασθή κατοικία Μονταγιά. Ήταν ένα άρκετά όμορφο άστικό σπίτι πού ή Ίζαμπά τό μεγάλωσε και τό στόλισε μέ τό δικό της γούστο. Έξακολουθούσε όμως τό σπίτι νά φέρη ακόμη τό όνομα του παλαιο του ιδιοκτήτου και γι' αύτό πολλοί άγνοούσαν πώς άνήκε στήν βασίλισσα.

Μπροστά σ' αύτό τό σπίτι ή άμαξα σταμάτησε. Η Ίζαμπά κατέβηκε άκουμπώντας στό χέρι του Πασσαβάν ό όποιος άπεκλήθη μέ τήν ξεχωριστή χάρη πού τόν διέκρινε και περίμενε νά μπη μέσα ή βασίλισσα και νά κλείσει ή πόρτα γιά νά φύγη, όπως άκριβώς είχε διατάξει ό βασιλεύς.

Ἀλλὰ τώρα ἡ Ἰζαμπὴ δὲν φαινόταν νὰ βιάζεται. Τὸν κύτασε μὲ βλέμμα περιέργου καὶ σοβαρό. Ἐπὶ πολὺ στάθηκε ἔτσι, ἄφωνα, αἰνιγματική. Ἀπότομα τὸ βλέμμα τῆς πῆρε μιὰ γλύκα καὶ εἶπε.

— Ἰππότα, θὰ μοῦ κάνετε τὴν εὐχαρίστηση νὰ μῆτε λίγο μέσα στὸ φτωχικὸ μου ν' ἀναπαυθῆτε.

Μ' ἕνα ἀμφίβολο χαμόγελο στὰ χεῖλη καὶ μὲ μιὰ τελεία ὑπόκλιση ὁ Πασσαβάν ὠάνηκε νὰ ἐξεπλάγῃ.

— Κυρία... Εἶναι δυνατόν ἡ βασίλισσα νὰ μιλή ἔτσι σ' ἕναν ταπεινὸ ὅπως ἐγώ ;

— Δὲν σὰς μιλή ἡ βασίλισσα, ἀλλὰ ἡ γυναίκα !. Μήπως διατάζει ;

— Ὁ Πασσαβάν σοβαρὸς καὶ κατηγορηματικὸς ἀπήντησε.

— Ὅχι ! δὲν διατάζω, κυρία... Ἀρνοῦμαι.

Καὶ ἐνῶ ἡ Ἰζαμπὴ προσπαθοῦσε νὰ κρύψῃ ἕνα κίνημα τοῦ μοῦ πρόσθεσε

— Συγχωρήστε με, κυρία, ἀλλὰ πρὸ πολλῶν χρόνων ἡ βασίλισσα μοῦ εἶχε δώσει μιὰ δημοῖα διαταγὴ στὴν ὁποία εἶχα τὴν ἀφέλεια νὰ ὑπακούσω. Κατέληξε νὰ κλεισθῶ στίς κατακόμβες καὶ ἀπ' ἐκεῖ σώθηκα ὡς ἐκ θαύματος. Ἐν πάσῃ περιπτώσει καὶ ἂν ἀκόμα αὐτὸ εἶχε σβυσθῇ ἀπ' τὴν μνήμη μου δὲν θὰ μοῦ ἦταν δυνατόν νὰ ξεχάσω, κυρία, πὼς πρὸ ὀλίγων λεπτῶν μὲ καταδικάσατε εἰς θάνατο.

Ἡ βασίλισσα ἔβγαλε ἕνα δυνατό γέλιο.

— Νὰ λέγεται κανεὶς Χαριντὶ ντὲ Πασσαβάν, νὰ τὰ βάζῃ μ' ἕνα μανιασμένον πλήθος γιὰ νὰ σώσῃ μιὰ κόρη, νὰ εἶναι ὁ τοῦληρός ποῦ ἀπειλεῖ τὸν Γιάννη τῆς Βουργῶνης καὶ νὰ φοβᾶται μιὰ γυναίκα ποῦ εἶναι μόνη μὲ τίς καμοριέρες τῆς ; ... εἶναι πρωτόδικοστο !

Τὰ λόγια, ὁ τόνος, τὸ γέλιο πλήγωσαν τὸν ἱππότη καὶ κατὰ χλωμος εἶπε

— Πρὸς Θεοῦ κυρία. Ὁ Πασσαβάν δὲν διατάζει μπροστὰ σὲ τίποτα. Ὁύτε καὶ μπροστὰ σὲ σὰς ἀκόμα.

Μιὰ λάμψις θριάμβου φώτισε τὸ πρόσωπο τῆς Ἰζαμπῆ. Ὁ Πασσαβάν δὲν τὸ κατάλαβε καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Ταλαζάρ μὲ φωνὴ μαλακὴ τοῦ εἶπε

— Ἀποσυρθῆτε φίλε μου, ὁ ἀκόλουθός μου θὰ σὰς ὁδηγήσῃ στὸ μέγαρό μου ὅπου θὰ εἴσθε ὁ φιλοξενούμενός μου ὅπως συμφωνήσαμε.

— Ἀλλὰ ἱππότα ! εἶπε προσηλαδώνοντας ν' ἀντισταθῇ ὁ Ταλαζάρ.

— Σὰς παρακαλῶ, κάνετε αὐτὸ ποῦ σὰς ζητῶ. Δὲν καταλαβαίνετε πὼς ἂν μείνετε ἡ κυρία θὰ φαντασθῇ πὼς μὲ φυλάγετε γιὰ τὸ φοβᾶμαι ἐκείνην καὶ τοὺς ὑπηρέτες τῆς ; Θέλετε νὰ μὲ ταπεινώσετε ;

Ὁ Ταλαζάρ κατάλαβε πὼς ἂν ἐπέμενε θὰ δυσχεραστοῦσε τὸν φίλο του. Ἐφυγε λοιπὸν ἀποφασισμένος νὰ ξαναγυρίσῃ μόλις ἡ πόρτα θὰ ἔκλεινε.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνη ἀπὸ μιὰ ὑπόγειο ταβέρνα ποῦ βρισκόταν ὅχι καὶ πολὺ μακριὰ ἀπ' τὴν κατοικία τῆς Ἰζαμπῆ, φάνηκε ἕνας ἄνθρωπος ν' ἀνεβαίνει μὲ μεγάλα βήματα τὴν σκάλα. Μὲ τὸ καπέλλο κατεβασμένον τὸ γιὰ σὴν σηκωμένο ἕως τ' αὐτὰ βγῆκε ἔξω μὲ προφύλαξη.

Ἦταν ὁ Ρομπὲν Ναρκῶ, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ μεγάλα πόδια ποῦ τὴν ἴδια μέρα ὁ Μιλὸν ντὲ Ταλαζάρ εἶχε δώσει ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τοῦ δουκὸς, ποῦ τὸν κυνηγοῦσαν.

Ὁ Ρομπὲν Ναρκῶ διασταυρώθηκε μὲ τὸν Μιλὸν ντὲ Ταλαζάρ καὶ τὸν Μπραγκαγιόν. Ἡ νύκτα ἦταν φωτεινὴ, εἶχε δυνατὴ τὴν ὄραση καὶ δὲν δυσκολεύθηκε ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν σωτῆρά του.

Τσακίσθηκε στὰ δυό, ἀκουμπώντας τὸ κουρελιασμένον καπέλλο του στὸ ἔδαφος γιὰ νὰ ὑποκλιθῇ.

— Ἐχω τὴν τιμὴν νὰ ὑποβάλλω ταπεινῶς τὰ σέβη μου ἀρχοντά μου !

Ὁ Ταλαζάρ πέρασε χωρὶς νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ, ἐνῶ ὁ Μπραγκαγιὸν τοῦ φώναξε

— Κάνε τόπο, παληόκορμ !

Ὁ Ρομπὲν Ναρκῶ παγαμέρισε ἀμέσως. Ἐφινικά ὁμοῦ τὰ μάτια τοῦ ἔπεσαν στὸν Πασσαβάν ποῦ στεκόταν ὀρθὸς δίπλα στὴν Ἰζαμπῆ. Ἀμέσως τὸν ἀνεγνώρισε. Ἐκανε ἕνα μορφασμὸ καὶ ἐξακολούθησε τὸν δρόμο του μονολογώντας,

Ἡ Ἰζαμπὴ κύτταξε ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς.

— Νὰ μὲ πνίξῃ ἡ πανοῦκλα ! Τί θέλω ἐγὼ ν' ἀνακατεῦμαι μὲ τοὺς ἐρωτευμένους καὶ νὰ τοὺς ἀνησηχῶ ;

Μὲ τὴν μὴν χωμένη στὸ γιστὰ τοῦ παλτοῦ του πέρασε διακριτικὰ κοντὰ ἀπ' τὴν βασίλισσα καὶ τοὺς ἱππότες καὶ ἔστρεψε δεξιὰ πρὸς τὴν ὁδὸν Πουλιέ. Στὴν ἀρχὴ τοῦ δρόμου ἐκείνου σταμάτησε καὶ ἀκούσθηκε.

Ὁ Πασσαβάν, ἀφοῦ εἶδε ὅτι ὁ Ταλαζάρ μὲ τὸν Μπραγκαγιὸν ἀπεμακρύνθησαν γύρισε πρὸς τὴν Ἰζαμπὴ καὶ κυττώντας τῆς κατὰματα εἶπε

— Ἄς μποῦμε.

Ὅταν ὁ Ρομπὲν εἶδε τὴν πόρτα νὰ κλείνῃ στάθηκε μερικὰ λεπτά μὲ τὰ μάτια καρφωμένα ἐπάνω σ' αὐτήν. Ὑστερα σηκώνοντας μ' ἀδιαφορία τοὺς ὤμους ἔκανε μερικὰ βήματα καὶ στάθηκε μπροστὰ σ' ἕνα ὑπόγειο, φραγμένον μὲ μεγάλας δοκούς. Ἐφρίξε μιὰ ἐρευνητικὴ ματιὰ γύρω του καὶ μὴ βλέποντας κανένα τράβηξε μιὰ δοκὸν, μῆκε στὸ ἀνοιγμα καὶ τὴν ἔβαλε πάλι στὴ θέσιν τῆς.

— Ἄς κοιμηθοῦμε τώρα, ψιθύρισε

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Ἰζαμπὴ ὠδηγοῦσε τὸν Πασσαβάν στὸ ἰσόγειον. ἕνα εἶδος σαλονι—μπουτονάρι. Τὸ δωμάτιο αὐτὸ ἦταν ταπεινωμένο μὲ μεταξωτὸ ὕφασμα καὶ τὸ πάτωμά του ὅλο, ἦταν στρωμένο μὲ δερμάτινα ἀγρίων ζώων. Μεγάλα πολυφωτα εἰδιναν μιὰ τοῦ καὶ ἀρμονικὴ διακόσμηση ἡν ἱκανὴ νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ τοῦ πρὸ δούλου γοῦστο. Ὅλη ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν μεθυστικὰ ἀρωματισμένη καὶ πάνω σ' ἕνα τραπέζι ὑψήρχαν διάφορα ἀναψυκτικά, ὀρεκτικά καὶ γλυκίσματα κάθε εἶδους. Τὰ καθίσματα γουνάρικα.

Αὐτοὺς ἦταν ὁ πολυτελέστατος διάκοσμος ποῦ ὁ Πασσαβάν δὲν φάνηκε νὰ προσέξῃ, ἀλλὰ ἐνδομύχως, μὲ τὸ λεπτὸ γοῦστο ποῦ τὸν διέκρινε, ἀπεθαύμαζε.

— Καθίστε, ἱππότα ! ἔκανε ἡ Ἰζαμπὴ, μὲ χαϊδευτικὴ, ἀπαλὴ φωνή, ἐνῶ αὐτὴ ἔπαιρνε θέσιν σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα.

Ὁ Πασσαβάν ὑπήκουσε. Στὸ πρόσωπό του δὲν ὑψήρχε οὔτε τὸ ἐλάχιστον ἰχνος ἀνησυχίας ἢ διαταγμοῦ. Ἦταν ἀπολύτως κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του.

Παρ' ὅλη ὁμως τὴν φαινομενικὴ ἀδιαφορίαν εἶχε τὸ μάτι καὶ τὸ αὐτί τετνωμένα καὶ τὸ χέρι ἀκουμπισμένον στὸ ξίφος, ἑτοιμος γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

Ἡ Ἰζαμπὴ τὸν κύτταξε γιὰ λίγες στιγμὲς σκεπτικῇ. Δὲν ἦταν εὐκολο νὰ διακρίνῃ κανεὶς τοὺς σκοπούς τῆς, γιὰ τὸ ἴσως καὶ αὐτὴ ἀκόμα δὲν τοὺς ἤξερε.

Ὁ Πασσαβάν πάλι περίμενε νὰ μιλήσῃ αὐτῇ πρώτῃ.

Ἀπότομα, σάν νὰ πῆρε μιὰ ξαφνικὴ ἀπόφαση ἡ Ἰζαμπὴ μὲ φωνὴν ποῦ ἔτρεμε λίγο ἀπὸ συγκίνησιν εἶπε

— Μοῦ εἶπατε πρὸ ὀλίγου πὼς κάποτε πέσατε σὲ παγίδα, ὕστερα ἀπὸ μιὰ συνομιλίαν ποῦ εἶχατε μαζί μου. Πρῶτα—πρῶτα, λοιπόν, μάθετε πὼς δὲν ἦμουν ἀνακατεμένη διόλου ἐγὼ ἀκούτε ; Ὅπως ὁποῖτε δὲν πρόκειται τώρα γι' αὐτὸ καὶ σὰς συγχωρῶ εὐχαρίστως διὰ τὴν ἀδίκην κατηγορίαν σας. Ἐχετε καλὴ μνήμη ἱππότα καὶ δὲν θὰ ξεχάσατε ἀσφαλῶς τί σὰς πρότεινα ἐκείνη τὴν ἡμέραν.

Σταμάτησε καὶ μὲ τὴν προκλητικὴ τῆς ματιὰ κύτταξε τὸν ἱππότη προσπαθώντας νὰ διακρίνῃ ἂν αὐτὸς θυμόταν τὰ λόγια τῆς καὶ τί ἐντύπωση τοῦ ἔκαναν. Ὁ Πασσαβάν ὁμοῦ τερπύσε αἰνιγματικὴν σιωπῇ.

Ἐνας στεναγμὸς βγήκε ἀπ' τὸ στήθος τῆς Ἰζαμπῆ, ἡ ὁποία μὲ φωνὴν ποῦ μέσα τῆς ἔβραζε ὁ θυμὸς, ἐπανελάβε.

— Αὐτὲς τίς προσφορὰς θὰ τίς ἀνανεώσω τώρα γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ. Προσέξτε ὁμοῦ ἱππότα, αὐτὴ ἡ φορὰ θάνατι ἡ τελευταία. Ἀκούστε λοιπὸν [καὶ μὴ βιασθῆτε νὰ μὲ ἀποκρούσετε.

— Ἀνώφελο κυρία, εἶπε ὁ Πασσαβάν μὲ τραχεῖαν φωνή, ξέρω καλά τί θὰ μοῦ εἴπῃτε.

Ἐνα μικρὸ σκίρτημα, μιὰ φευγαλέα λάμψις στὰ μάτια ἐξέφρασαν τὴν ἀπογοήτευσιν καὶ τὸ θυμὸ τῆς Ἰζαμπῆ. Ἀλλὰ ἀμέσως ἡ βασίλισσα ἔγινε κυρία τοῦ ἑαυτοῦ τῆς καὶ μὲ τὴν

τραγουδιστὴ φωνὴ τῆς εἶπε

— Θὰ ἤμουν περίεργη ν' ἀκούσω τί φαντάζεσθε ὅτι θέλω νὰ σὰς πῶ.

Μὲ τὸ πῶ ἤρεμο ὕφος ὁ Πασσαβάν ἀπήντησε

— Θέλετε νὰ μοῦ προσφέρετε, κυρία, διὰ πρὸ μιᾶς ὥρας μόλις προσφέρατε στὸν δούκα τῆς Βουργῶνης. Περιουσία, δόξα, δύναμις, βασίλειο καὶ στὰ τέλος καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ περίφημο στέμμα τοῦ Καρολομάγνου, μὲ τὴν συμφωνίαν ἐννοεῖται ὅτι θὰ εἴσθε ἡ αὐτοκράτειρα σύζυγός μου.

— Ἀκριβῶς. Καὶ τί ἀπαντᾶτε ;

— Ἐδῶ, εἶπε ὁ Πασσαβάν μὲ ὕφος λυπημένο, ἀπατάσθε κυρία. Δὲν εἶμαι ὁ ἄνθρωπος ποῦ νομίζετε καὶ γι' αὐτὸ δὲν μποροῦμε νὰ συνεννοηθοῦμε. Ἡ περιουσία ποῦ ἔχω εἶναι ἐλάχιστη μοῦ ἀρκεῖ ὁμως. Ὅσο γιὰ τ' ἄλλα, δύναμις, δόξα, κτήσεις εἶναι πράγματα ποῦ μὲ κουράζουν καὶ μὲ πλήττουν. Θὰ ἤθελα νὰ ἤμουν τόσο φιλόδοξος, ἀλλὰ δὲν μπορῶ, δὲν εἶμαι.

Ἡ Ἰζαμπὴ ἔκανε μιὰ κίνησιν μὲ τὸ κεφάλι καὶ χαμολώνοντας ῥῶτις

— Ἀὐτὸ εἶναι ὅλο ποῦ ἔχετε νὰ μοῦ εἴπῃτε ;

— Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος μάλιστα, κυρία. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἔχετε τὴν κάλον σὺν νὰ μ' ἀκούτε θὰ σὰς ζητοῦσα καὶ ἐγὼ κάτι μὲ τὴν σειρά μου.

Ὁ Πασσαβάν πρὸ μιᾶς στιγμῆς ἦταν κατὰ δίκην σμῆνος στὸ πνεῦμα τῆς Ἰζαμπῆ. Αὐτὸ σήμαινε τὸ ἤρεμο γέλιο τῆς ποῦ ἦταν τρομερὸν ἐρεῖο ἀπὸ κάθε θυμὸ. Τὰ τελευταῖα τοῦ ὁμοῦ λόγια τῆς ξανάδωσαν μιὰ ἐλπίδα, γι' αὐτὸ βιάσθηκε ν' ἀπαντήσῃ

— Μιλήστε κυρία, σὰς ἀκούω.

— Σήμερον κυρία, ἄνθρωποι δικοί σας ἐπεχείρησαν νὰ σκοτώσουν ἕνα ἄθωο παιδί, τὸ ὁποῖον μόλις προφύλασσον νὰ σώσω. Αὐτὸ τὸ παιδί, κυρία εἶναι ἡ Φλόρα Μερσερό, αὐτὴ ποῦ ὁ πατέρας τῆς θέλει νὰ τὴν κἀνὴ κόμισσα τοῦ Σομπερνόν καὶ τῆς ὁποίας σείς θέλετε τὸν θάνατο ὅπως λέγατε πρὸ ὀλίγου.

Σταμάτησε σάν νὰ δίσταζε νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ἀλλ' ὅτι ἔως τώρα εἶχε πῇ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ τὴν Ἰζαμπῆ. « Ἀγαπᾶ τὴν κόρη τοῦ Μερσερό, σκέφθηκε, νὰ γιὰ τί ἐξ ἐνόηκτου τὴν μισῶ ! »

Χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται ὁ Πασσαβάν ποιά μεγάλη παρεξήγησις συνέβαινε εἶπε

— Νὰ ἐπιθυμῆτε τὸν θάνατόν μου κυρία, τὸ καταλαβαίνω. Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ γλυκὸ καὶ ἄθωο παιδί σὲ τί μπορεῖ νὰ σὰς εἶναι ἐπικίνδυνον ; Δὲν τὸ καταλαβαίνω. Ἐνδιαφέρομαι γι' αὐτὴν κυρία καὶ σὰς ζητῶ ὡς χάριν νὰ ἀλλάξετε ἀποφάσεις γι' αὐτήν.

Ἡ Ἰζαμπὴ σηκώθηκε. Ὁ Πασσαβάν τὴν ἐμμήθηκε.

— Καὶ ἂν ἀρνηθῶ; εἶπε ἔξω

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀπῆντησε ἀποφασιστικὰ ὁ Πασσαβάν, ὁ Γιάννης τῆς Βουργῶνης θὰ πεθάνῃ ἀπ' τὸ χέρι μου. Σὰς τὸ ὑπόσχομαι.

— Καὶ μένα ; ἔκανε περιφρονητικὰ ἡ Ἰζαμπὴ. Θὰ σκοτώσετε καὶ μένα ἐπίσης ;

— Ὅχι, κυρία, σκοτώνοντας τὸν Γιάννη Ἀτρόμητο χαλῶ ὅλα

Κυττάχθηκαν μὲ πάθος χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ καθορίσουν τὰ αἰσθήματα ποῦ τοὺς κατεῖχαν.

τὰ σχέδια ποῦ στηρίζετε σ' αὐτὸν καὶ αὐτὸ εἶναι καλλίτερον ἀπὸ τὸν θάνατο.

Ἡ Ἰζαμπὴ ὀπισθοχώρησε καὶ μὲ φωνὴν σάν ἐπικηδεῖο εἶπε

— Ἡ Φλόρα Μερσερό εἶναι καταδικασμένη. Καμμὴ ἀνθρωπίνῃ δυνάμει, οὔτε ἡ δικὴ σας ἀκόμη δὲν μπορεῖ νὰ τὴν σώσῃ. Αὐτὸ εἶναι ὅλο ποῦ θέλω νὰ σὰς πῶ. Ἀντίο, ἐξοχώτατε ἱππότα !

Μὲ μεγαλοπρεπὲς βᾶδιον διευνόνηκε πρὸς τὴν ἔξοδο καὶ σηκώνοντας μιὰ κουρτίνα ἐξηφανίσθη ἐνῶ ὁ Πασσαβάν τῆς φώναζε ἄγρια

— Ὅχι, ἀντίο κυρία. Ὁρβουὰρ μονάχα. Θὰ μὲ ξαναβῆτε.

Μὲ σταθερὸ βῆμα βᾶδιον πρὸς τὴν ἔξοδο, ἐνῶ, συγχρόνως σκεπτόταν

« Πρόσεξε ἱππότα, σοῦ στήνουν παγίδα καὶ δὲν εἶναι παράξενο νὰ ἴδῃς μπροστὰ σου μαχαίρια ἀνορθωμένα νὰ ζητοῦν νὰ σοῦ ξεσχίσουν τὸ στήθος. »

Μόλις ἡ πόρτα ἔκλεισε πῶς τοῦ ἦτορ ἡ Ἰζαμπὴ ξαναβῆ καὶ εἰς τὸ σαλόνι καὶ ἀκούμπώντας στὸ διδερὸν ἐν ὁ διάφραγμα τοῦ παραθύρου, ἀκούγει καὶ παρατηροῦσε στὸ κενόν. Ὁ ἱππότης κατέβαινε σιγὰ τὴν μισοσκότεινη σκάλα ποῦ ἦταν φωτισμένη μόνον ἀπὸ μιὰ λυχνία. Περπατοῦσε μὲ προφύλαξιν ἐκχόντας τὸ χέρι στὸ ξίφος του. Ἀλλὰ, ὅχι ἡ ἐπιθεσις ποῦ περιμένε δὲν ἔγινε καὶ βρέθηκε ἔτσι λίγα βήματα μακριὰ ἀπ' τὴν ἐξόδο.

τα χωρὶς νὰ τοῦ συμβῇ κανένα δυσάρεστο. Ἀνέπνευσε ἀνακουφισμένος καὶ γελώντας σκέφθηκε

« Ἀρλίζω νὰ πιστεύω πὼς γελάσθηκα, ἀσφαλῶς πρέπει νὰ ζητήσω συγγνώμην ἀπ' τὴν Ἰζαμπῆ... Δὲν εἶναι τόσο μοχθηρὴ ὅσο τὴν φανταζόμουν. »

Τὸ χέρι τοῦ ἀπλωνόταν ἤδη πρὸς τὴν ἐξόδο ὅταν, ἔξαφνα, τὸ πάτωμα ὑπεχώρησε κάτω ἀπ' τὸ πόδι του. Ἐχασε τὴν ἰσορροπίαν του καὶ ἐξαφανίσθηκε μέσ' στὸ κενὸ ποῦ ἀνοίχθηκε βγάζοντας μιὰ δυνατὴ φωνή.

Ἀπὸ ψηλά, μὲ τὰ λευκά, τὰ μεταξένια τῆς χέρια ἀκουμπισμένα στὸ σιδερένιο διάφραγμα τοῦ παραθύρου, ἡ Ἰζαμπὴ χωρὶς νὰ παραχθῇ ἀκούσε τὴν φωνὴν τοῦ ἱππότου καὶ ψιθύρισε

« Ἐν τάξει ! »

Στάθηκε ἐπὶ πολὺ σ' αὐτὴ τὴ θέσιν κυττάζοντας πρὸς τὸ ἄπειρον, σάν σ' ἕνα ὄνειρο ποῦ ἡ σκέψις τοῦ τὴν ἀνατάραξε ἀπ' καιρὸ σὲ καιρὸ. Ἐπὶ τέλους συνῆλθε. Ἦταν κατὰ χλωμὴ καὶ δυὸ δάκρυα κυλοῦσαν ἀργὰ πάνω στὰ βελουδένια τῆς μάγουλα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνη ἕνας θόρυβος ἀκούσθηκε στὸ ἰσόγειο. Σκούπισε γρηγορὰ τὰ μάτια τῆς καθίσε σὲ μιὰ πολυθρόνα παίρνοντας μιὰ χαριτωμένη στάσιν ἐνῶ στὰ χεῖλη τῆς σχεδιάζονταν ἕνα χαμόγελο.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ μῆκεν ὁ Σακραμάν, ὁ δούξ τῆς Βουργῶνης, ὁ Ντε Ζιάκ καὶ ὁ Ζακεβίλ ποῦ ἦσαν ἔξω φρενῶν γιὰ τὴν περιπέτειά τους.

Ἀπαντώντας στὴν βουβὴν ἐρώτησιν ποῦ τοῦ ἔκανε ἡ βασίλισσα ὁ Γιάννης Ἀτρόμητος εἶπε σηκώνοντας τοὺς ὤμους

— «Μ κρίσις τὸν ξανάπιασε γρήγορα. "Ας μὴ μιλάμε γι' αὐτόν... "Υπακούοντας στὴν διαταγὴ πού μου μετεβίβασε ἐκ μέρους σας ὁ Σακραμάν, ἤρθα μὲ καμμιὰ εἰκοσαριά ἀνθρώπους ὅπλιν- σμένους καλὰ οἱ ὁποῖοι περιμένουν κάτω.

— Τί ζητεῖτε λοιπόν, δούξ; ῥώτησε ἡ Ἰζαμπὼ βλέποντάς τον ὅτι ἐνῶ μιλοῦσε, ἔφαχνε μὲ τὰ μάτια δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ σὰν νὰ ζη- τοῦσε κάτω.

— Συγγνώμην, κυρία, ἤλπ ζα... ἐπίστευα πὼς θὰ συναντοῦσα ἐδῶ αὐτὸ τὸ κάθαρμα.

— Ἦταν ἐδῶ πρὸ ὀλίγων λεπτῶν, ἀπήντησε ἡ Ἰζαμπὼ ἥσυχα.

— Μὰ τὴν κόλαση !. Καὶ τὸν ἀφήσατε νὰ φύγῃ;

— Μάλιστα! ἔκανε μὲ τὴν ἰδία ἀπάθεια ἡ Ἰζαμπὼ. Νὰ εἰσθε ὁμως σίγουρος πὼς δὲν εἶναι μακριὰ ἀπ' ἐδῶ.

— Ποῦ εἶναι λοιπόν;

— Ἡ Ἰζαμπὼ ἔδειξε μὲ τὸ δάκτυλο τὸ πάτωμα καὶ μὲ φωνὴ πού ἀντήχησε πένθιμα εἶπε:

— Ἐδῶ κάτω!

Βλέποντας τὴν ἀπορία τοῦ δουκὸς τοῦ ἐξήγησε μ' ἓνα χα- μόγελο:

— Ναί, αὐτὸ τὸν διάβολο μὲ τὰ κέρατα, πού ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια ζητᾶτε, αὐτὸν τὸν ἀόρατο ἀνθρώπο πού σκότωσε τοὺς καλ- λίτερος φίλους σας, πού παρασκεύασε τὴν καταστροφὴ σας, πού πρὶν λίγῃ ὥρᾳ ἀκόμα σὺ ταπεινώσῃ, σὰς ἡτείλησε καὶ σὰς ἐ- ξευτέλισε, αὐτὸν πού εἶναι ἱκανὸς γιὰ τὸ πᾶν, αὐτὸ τὸ σιδερένιο χερί, αὐτὸ τὸν βράχο, μιὰ κίνησις ἐνὸς γυναικείου χεριοῦ ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ τὸν στείλῃ γιὰ πάντα στὸν θάνατο.

Φαίνονταν τόσο δυνατὴ μέσα στὴν ἀπόλυτη ψυχραιμία της πού ὁ Γιάννης Ἀτρώμης τὴν κύτταζε μὲ θαυμασμό, ἐνῶ ἓνα εἰ- γος διέτρεχε τὸ κορμί του.

Ἐπὶ κλίθῃ ἐμπρός της καὶ εἶπε:

— Χάρη! κυρία! παραδόσετέ μου τὴν φυλακισμένον σας!

Καὶ βλέποντάς τὴν νὰ διστάζῃ πρόσθεσε μὲ ἀπάνταστο μῖσος:

— Μόνο γιὰ μιὰ ὥρᾳ, κυρία. Ἐμπιστευθῆτέ μου τὸν μόνο γιὰ μιὰ ὥρᾳ. Δὲν εἶναι πολὺ... ἀλλὰ γιὰ μένα ἀρκεῖ...

Ἡ Ἰζαμπὼ κούνησε τὸ κεφάλι καὶ εἶπε κατηγορηματικά:

— Ὁχι, δούξ!

Καὶ ἐφέλλισε, βλέποντας τὴν ἀπογοητευμένην του ἔκφραση:

— Ὁ ἱππότης Πασσαβάν εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού μόλις τοὺς πιάσεις πρέπει ἀμέσως νὰ τοὺς σκοτώσῃς, γιὰτὶ ἀλλοιῶς δια- τρέχεις τὸν κίνδυνον νὰ σοῦ γλυστρήσουν μέσα ἀπ' τὰ δάκτυλα. Κι' ὅταν ἀκόμα τοὺς σκοτώσῃς φοβᾶσαι μήπως τοὺς ξαναῖδῃς μιὰ μέρα ζωντανούς, ἐτοιμούς νὰ σ' ἐκδικηθοῦν ἀκόμῃ τρομε- ρώτερα. Σκεφθῆτε πὼς τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ σὰς μαζί του. Πι- στεύατέ με δούξ, ἂς μὴν ἐρεθίζωμε τὰ πράγματα καὶ ἂς ἀ- φήσωμε αὐτὸ τὸν ἀνθρώπο ἐκεῖ πού τὸν ἔχω βάλει καὶ ἀπ' ὅπου σὰς ὑπόσχομαι πὼς δὲν θὰ ξαναβῇ πιά ζωντανός.

— Εἶμαι ὑποχρεωμένος κυρία, εἶπε ὁ δούξ λυπημένος, νὰ πα- ραδεχθῶ πὼς ἔχετε ἀπόλυτο δίκιο.

Ἀλλὰ πορ' ὅλα αὐτὰ ἔκανε ἀκόμα μιὰ τελευταία προ- σπάθεια:

— Θὰ ἤθελα ὁμως τόσο πολὺ...

Κύτταξε τὴν βασίλισσα καὶ βλέποντάς τὴν ἀνένδοτη στέναξε:

— Τέλος πάντων !. "Ας μὴ μιλάμε πιά γι' αὐτό.

Ἡ Ἰζαμπὼ κούνησε καταφατικά τὸ κεφάλι καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Σακραμάν τοῦ εἶπε:

— Αὐριο τὸ βράδυ θὰ χτίσῃς τὴν πόρτα.

Πάντα φλεματικός ὁ Σακραμάν ἀπήντησε:

— Μάλιστα κυρία.

Ὁ θάνατος τοῦ Χορντί Πασσαβάν εἶχε ἀποφασισθῇ ὀριστικά πιά.

X I I

ΡΟΜΠΕΝ ΝΑΡΚΟΑ

Εἶπαμε πὼς ὁ Ρομπέν Ναρκοὰ μῆκε στὸ ὑπόγειο τῆς ὁδοῦ Πουλιέ. Σὰν ἀνθρώπος πού ξέρεי καλὰ τὰ κατατόπια, προχώρησε ἀθόρυβα μέσ' στὸ σκοτάδι ἀνοίγοντας χωρὶς δυσκολία τὶς πόρτες πού εὗρε μπροστά του καὶ ἀνεβοκατεβαίνοντας σκάλες ἔως τὴν στιγμή πού ἐφθασε τέλος πάντων ἐκεῖ πού ἤθελε καὶ ἄνοιξε ἓνα κερί.

Βρισκόταν σ' ἓνα ἀρκετὰ μεγάλο ὑπόγειο μὲ διάφορα ἀντι- κείμενα σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ἀλλὰ οὔτε μιὰ μοτίλεια κρασί δὲν ἦταν πουθενά. Ἦταν ὅμοιο μὲ τόσα ἄλλα ὑπόγεια πού κατὰ καιροὺς εἶχε ἰδῇ.

Ἀπέναντί του βρισκόταν μιὰ ἄλλη πόρτα σιδερένια τὴν ἀ- νοίξε καὶ ἀπεκάλυψε ἓνα εἶδος ντουλάπας φτιαγμένης στὸ βάθος τοῦ τοίχου.

Ἀσφαλῶς ἄλλοτε θὰ ὑπῆρχε συγκοινωνία μεταξύ τῶν ὑπο- γειῶν τῶν δυὸ σπιτιῶν. Ἡ πόρτα πού τὰ χώριζε ἦταν κλεισμένη μὲ μιὰ μικρὴ κλειδαριὰ καὶ ἔτσι στὸ κούφωμα σχηματίζονταν ἡ ντουλάπα πού ἄνοιξε ὁ Ναρκοὰ.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ντουλάπα ἦταν ἓνα μεγάλο πανέρι γεμάτο ἄχυρα τὸ ὁποῖον χρησίμευε ὡς κρεβάτι στὸν Ρομπέν Ναρκοὰ, πού βλέποντάς το σκεπτόταν:

«Ὁ ἱππότης Πασσαβάν, πού μοῦ ἔδωσε ἐκεῖνο τὸ χρυσὸ νόμι- σμα πού ἐγὼ ἔχασα στὰ χαρτιά, εἶχε ἓνα περίεργο τόνο στὴ φωνή ὅταν ἔλεγε στὴ βασίλισσα: "Ας μοῦ μὴ... Μήπως ;. Δένε πὼς ἡ Ἰζαμπὼ ἔχει τὸ φυσικὸ τῆς Μαργαρίτας τῆς Βουργῶνης πού φέ- ρνει ἔως τὸ σπῖτι της τοὺς ὠραίους ἱππότες γιὰ νὰ μὴ ξαναβγοῦνε. ποτε πιά ἀπ' ἐκεῖ μέσα κι' οὐτε ποτε νὰ μάθῃ κανεὶς τί ἀπέγιναν... Δένε... Μπὰ !. Δένε... "Αν ἤθελε κανεὶς νὰ πιστέψῃ σ' ὅλες αὐ- τὲς τὶς ἀηδίες ποτε δὲν θάβρισκε τέλος».

Καὶ ὁ Ρομπέν Ναρκοὰ σβύνοντας τὸ κερί του, τράβηξε τὴν πόρτα καὶ ἐξαπλώθηκε στὸ ἀχυρένιο καλάθι τοῦ ὅπου δὲν ἀργησε νὰ ἀποκοιμηθῇ.

Ὁ κρότος ἐνὸς πρᾶγματος πού ἔπεφτε συνοδευόμενος ἀπὸ μιὰ δυνατὴ δυνατὴ φωνὴ τὸν ἔκαναν νὰ ξυπνήσῃ ξαφνιασμένος.

Σηκώθηκε ἀνατριχίζοντας καὶ προσπάθησε μ' ὅλη του τὴν προσοχὴ ν' ἀκούσῃ. Ἀλλὰ τίποτε πιά δὲν ἀκούονταν.

Ἐμεινε πολὺ ὥρα ἐστὶ μὲ τὸ πρόσωπο ἰδρωμένο ἀπ' τὴν ἀ- γωνία καὶ τοῦτι κολλημένο στὴν κλειδαροδερνυα. Μέσα στὸ σκοτά- δι ἡ σιωπὴ ἦταν βαθεῖα, ἀπόλυτη.

«Θὰ ἦταν φαίνεται ἐφιάλτης» μουρμούρισε καθὼς ἀποκοιμό- ταν καὶ πάλι.

Ὅταν τὸ ἄλλο πρωί, ξύπνησε ξανάβαλε τὸ αὐτὶ του στὴν κλειδαριὰ. Δὲν ἄκουσε πάλι τίποτε καὶ βεβαιώθηκε ἀκόμῃ μιὰ φο- ρὰ πὼς ἦταν ὄνειρο.

Ἐπᾶνε τὸ πορτοφόλι του καὶ βρῆκε τρία κέρματα. Τίποτε ἄλλο. Ἐκανε ἓνα μορφασμό καὶ εἶπε μελαγχολικά.

— Ἰσα—Ἰσα γιὰ νὰ πῶ ἓνα ποτηράκι, περιμένοντας τὸν πε- λάτη πού μοῦ ἔδωσε χθὲς ραντεβού. Ἀν δὲν ἔρθῃ, θὰ ξανάρθω πάλι στὴν ἰδία θέση πού ἤμουν καὶ χθὲς πρὶν βρεθοῦν οἱ δυὸ ἐ- κείνοι εὐγενεῖς πού τόσο μ' ἐβόηθησαν.

Ἐκανε μιὰ κίνησι ἀδιαφορίας καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ ὑπόγειο παίρνοντας τὸν δρόμο ἀπ' τὸν ὁποῖον εἶχε ἐρθεῖ τὴν νύκτα.

Μόλις χάραξε. Ἐν τούτοις ἐκρῦβε τὸ πρόσωπο τοῦ γιὰτὶ του ἀπὸ φόβο μὴν ἀναγνωρισθῇ ἀπ' ἐκεῖνους πού τὸν κυνηγοῦσαν τὴν προηγούμενῃν ἑξινώντας πὼς τὰ μακριὰ του πόδια ἦσαν ἀρκετὰ νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ κανεὶς εὐκολώτατα.

Κατευθύνθηκε ἔτσι πρὸς τὸ μέρος τῆς Σιτέ.

Τὴν ὥρα ἐκείνη ὁ Μερσερό βρισκόταν στὸ γραφεῖο πού εἶχε δεχθῇ τὴν Ἰζαμπὼ καὶ τὸν Γιάννη τῆς Βουργῶνης.

Ὁ ἔμπορος πηγαίνοντο μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα πίσω στὴν πλάτη καὶ τὸ κεφάλι σκυμμένο. Κατὰ τὶς ὁκτὼ τὸ πρωὶ φάνη- κε νὰ πῆρε μιὰ ἀπόφαση καὶ βάζοντας ἓνα ἀρκετὰ χονδρὸ πορτο- φόλι στὴν τσέπη τοῦ παλτοῦ του πῆρε τὸ μπιστοῦνί του καὶ βγῆ- κε ἔξω.

Βγαίνοντας ἀπ' τὸ ἀνάκτορο ἔστριψε δεξιὰ, κατόπιν ἀριστε- ρὰ στὴν ὁδὸ Ὁρμπερὶ καὶ κατέληξε στὴν ὁδὸ Μαρσέ—Παλόντ πού χάριν συντομίας τὴν ἔλεγαν Παλόντ. Βρέθηκε σ' ἓνα κακὸφῆ- μο μέρος πού ἦταν γεμάτο ταβέρνες στὶς ὁποῖες σύχναζαν ἄθλιοι τύποι, ἄστεγοι καὶ πειναλέοι πού περίμεναν τὴν νύκτα γιὰ νὰ στε- γασθοῦν στὰ ὑπόγεια ἢ κάτω ἀπ' τὴν γέφυρα.

Σ' ἓνα τέτοιο καταγώγιό μῆκε ὁ κ. Μερσερό. Μεταξὺ τῶν ὀλίγων πελατῶν εὐκόλα διέκρινε τὸν Ρομπέν Ναρκοὰ καθισμένον μπροστά σ' ἓνα ποτηράκι πού τὸ ἀδειάζε ἀνόρεκτα. Πῆγε καὶ κάθισε δίπλα του.

Στὸ ἀντίκρουσμα τοῦ ἐμπόρου τὸ πρόσωπο τοῦ Ρομπέν Ναρκοὰ φατίσθηκε ἀπὸ ἓνα ζωηρὸ χαμόγελο. Ὁ ἄλγτης χτύπησε τὸ τρα- πέζι καὶ διέταξε:

— Ε ! Μάριον ! πέταξε αὐτὸ τὸ βρωμοπόννηρο καὶ φέ- ρε μου ἓνα μπουκάλι κρασί ἀπ' τὸ καλλίτερο. Ὁ πελάτης πληρώνει !.

Ἡ ταβερναρίσσα κύτταξε τὸν πελάτη καὶ βιάσθηκε νὰ φέρῃ τὸ μπουκάλι, ἀρπάζοντας τὸ νόμισμα πού ὁ Μερσερό τῆς πέταξε.

Ὁ Ρομπέν Ναρκοὰ ἔσκυψε πρὸς τὸν Μερσερό τὸν ῥώτησε μυστηριωδῶς.

— Π ὡ ς ε ἱ ν α ἰ ἡ κ ὁ ρ η σ α ς ;

Ὁ Μερσερό ἔζαωσε τὰ φρύδια καὶ ρίχνοντας ἓνα βλέμμα στὴν σάλλα μῆπως τοὺς εἶχε κανεὶς ἀκούσει.

— Συμφωνήσαμε νὰ μὴν ἀσχοληθῇς ποτε γιὰ τὴν κ ὁ ρ η μ ο υ —εἶπε τονίζοντας τὶς λέξεις — καὶ πρὸ πάν- των νὰ μὴν πῇς ποτε λέξι σὲ κανένα.

(Ἀκολουθεῖ)

Π Α Ν Θ Ε Ο Ν

— Ν ᾶ σ ᾶς π ᾶ ρ η ὁ δ ῖ ᾱ β ὁ λ ο ς ! φ ὶ ν ᾱ ξ ε ὁ Μ ῆ σ σ ᾱ ν - τ ῖ ζ ε ρ π ᾱ ν ὠ ν τ ᾱ ς π ῖ ὁ σ φ ῖ χ τ ᾱ τ ὸ β ὁ λ ᾱ ν τ οῦ αὐ- τοκίνητου του. Κανονῶρῳ βιολὶ εἶναι αὐτὸ νὰ πυ- ροβολοῦν τὸν κόσμο στὰ καλὰ καθοῦμενα;

Τὸ αὐτοκίνητό του ἔτρεχε πάνω στὴν σκο- τεῖνῃ ἐξοχικῇ λεωφόρῳ, ἀκολουθώντας κάποιον ἄλλο, ἀπ' τὸ ὁποῖον εἶχε ἐρθεῖ καὶ ἡ σφαῖρα. Τὸ παρ—μπριζ τοῦ Μέσσαντζερ εἶχε κομματιασθῇ καὶ ἦταν θαῦμα πὼς ἡ σφαῖρα δὲν εἶχε κτυπήσει τὸν ἴδιον.

— Ν ᾶ σ ᾶς π ᾶ ρ η ὁ δ ῖ ᾱ β ὁ λ ο ς !

παλησιόμαρᾳ ! γρύλλισε

πάλι ὁ νεαρός.

Ὡς ἀπάντησις, μιὰ

δεύτερη σφαῖρα σφύ

ριξε πλαί στὸ δεξι

αὐτί του.

Ὁ νέος τότε ἐγι-

νε ἔξω φρενῶν. Τί

εἰσήμαινε αὐτὴ ἡ ἐ-

πίθ σις ; Ἐτρίξε τὰ δόντια, κάρφωσε

κυριολεκτικὰ τὰ χέρια

του στὸ βολάν καὶ ἀνέπτυξε ὅλην τὴν ταχύτητα.

Τὸ ἀμάξι του, μιὰ ὑπέροχη κούρσα πρόκανε τὸ ἄλλο αὐτοκί- νητο καὶ τὸ προσπέρασε. Παράξενο προπεράσμα, ἀλήθεια, γιὰτὶ ὁ Μέσσαντζερ προσπερνώντας, κατάρθωσε νὰ κτυπήσῃ δυνατὰ στὸ φτερό τὸ ἄλλο αὐτοκίνητο, πρᾶγμα πού εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ κἀν τὴν ὁδηγὸ του νὰ χάσῃ τὴν πορεία του καὶ νὰ πέσῃ στὸ χανδάκι τῆς λεωφόρου.

Ὅλα αὐτὰ ὁ Μέσσαντζερ τὰ μάντευσε μᾶλλον ἀπὸ τὶς φωνὲς τῶν ἐπιβατῶν, γιὰτὶ τὸ σκοτάδι ἦταν κατάμαυρο. Σταμάτησε λοι- πὸν καὶ μ' ἓνα πῆδημα βρέθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ αὐτο- κίνητο τραβώντας συγχρόνως τὸν περιστροφὸ του.

— Ψηλὰ τὰ χέρια, ὅλοι σας ! φώναξε. Βῆτε ἓνας—ἓνας ἔξω.

Οἱ ἀγνωστοὶ συμμορφώθηκαν ἀμέσως κι' ὁ Μέσσαντζερ διέ- κρινε τρεῖς σκιὲς πού γλύστρησαν, ἡ μιὰ πίσω ἀπ' τὴν ἄλλη, ἔξω ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο.

— Ὑπάρχει κανένας ἄλλος ; φώναξε ὁ Μέσσαντζερ.

— Μόνον ἡ κυρία, ἀκούσθηκε μιὰ φωνὴ μὲ ἀμερικανικὴ προ- φορά. Δὲν πιστεύω νὰ φρᾶσθε ἀπὸ τὴν κυρία.

— Ψηλὰ τὰ χέρια ! ἐπανάλαβε ὁ Μέσσαντζερ. Γρήγορα !

Ἐκεῖνη τὴν στιγμή, ἀκούστηκε μιὰ διαπεραστικὴ γυναικεία φωνή.

— Κυττάξε πίσω σας ! Ὁ ! κυττάξε πίσω σας !

Ὁ νέος χαμογέλασε ειρωνικά. Τὸ κόλπο ἦταν πολὺ γνωστὸ ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ τὸν γελάσῃ. Ἀλλὰ ξαφνικὰ ἐνοιωσε ἓνα δυ- νατὸ πόνον στὸ κεφάλι καὶ ἔπεσε ἀναίσθητος στὸ ἔδαφος.

Ὅταν συνῆλθε βρισκόταν πλαγιασμένος σ' ἓνα κρεβάτι κι' ἓνας γεροντάκος μὲ σατανικά μάτια ἦταν σκυμμένος πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του.

— Ἀγαπητὲ κύριε Μέσσαντζερ, εἶπε ὁ γεροντάκος βρῖσκεσθε στὴ σῖτι μου... Δόκτωρ Φόκους, στὴν διάθεσή σας.

Ὁ Μέσσαντζερ ἐτοιμάστηκε νὰ σηκωθῇ, ἀλλ' ἓνα περιστροφὸ βρέθηκε ξαφνικὰ στὰ χέρια τοῦ συνομιλητοῦ του.

— Μείνετε ἀκίνητος, φιλε μου, εἶπε ὁ δόκτωρ καὶ ἀκούστέ με χωρὶς νὰ μὲ διακόψετε. Θὰ σὰς μιλήσω, ἄλλωστε, γρήγορα καὶ χω- ρὶς περιττὲς φιλολογίες.

Κάρφωσε τὸ βλέμμα του στὰ μάτια τοῦ νέου κι' ἄρχισε μὲ σο- βαρὸ τόνο.

— Σὰς γνωρίζω καλά, Τζόφρου Μέσσαντζερ. Ξέρω ὅτι εἰσθε ἓνας θαυμάσιος καὶ τολμηρότατος ἐξερευνητής. Καὶ ἐγὼ ὅταν ἦ- μουν νέος, λάτρευα τὰ ταξίδια καὶ τὶς ἐξερευνήσεις. Δυστυχῶς ἡ ὑγεία μου δὲν μοῦ ἐπιτρέπει πιά τέτοιες ἀκροβατικὲς μετακινή- σεως. Τί ἔπρεπε λοιπὸν νὰ κάνω ; Πὼς νὰ χορτάσω τὴν τρομα- κτικὴ ἀγάπη πού εἶχα γιὰ τὶς περιπέτειες ; Ἀναγκάστηκε τότε νὰ τὸ ρίξω στὰ ἐγκλήματα ! Μὴν παραξενεύεσθε. Ἀν δὲν συμ- ρέσετε ποτὲ νὰ ἀποκαλύψετε αὐτὰ πού θὰ σὰς πῶ.

Ἡ λάμψις τοῦ βλέμματός του ἐκείνη τὴ στιγμή ἦταν ἀρκετὰ εὐγλωττῇ.

— Σὰς ἀκούω, εἶπε ἀτάραχος ὁ νέος.

— Τώρα πού ξέρετε μὲ ποιὸν ἔχετε νὰ κάνετε, ἀκούστε καὶ τὴν πρότασή μου. Ἐχω γεράσει πιά. Ἐχω κουρασθῇ καὶ μοῦ εἶναι εἰπα, σὰς γνωρίζω ἤδη, ἤξερα τὸ θάρος σας καὶ τὴν ἱκανότητά σας. Χθὲς τὸ βράδυ, δέ, ὅταν ἔγινε ἡ μ ῖ κ ρ ἡ σ κ η ν ἡ μὲ τὰ δυὸ αὐτοκίνητα, μπόρεσα νὰ θαυμάσω καὶ ἀπὸ κοντὰ τὴν τολ-

Π Α Ν Θ Ε Ο Ν

μη σας. Εἶσθε ὁ ἀνθρώπος πού ζητῶ. Δεδομένου μάλι- στα ὅτι ἔχετε συνηθίσει νὰ ζῆτε μιὰ ζωὴ ἀνετη, σὰς ὑπόσχομαι ὅτι τεράστια ποσὰ θὰ τίθενται στὴν διά- θεσή σας.

Ὁ δόκτωρ σόπασε μιὰ στιγμή. Ὑστερα συ- νέχισε.

— Χθὲς τὸ βράδυ, μέσα στὸ αὐτοκίνη- τό μας... ὑπῆρχε μιὰ δεσποινίς, ἡ ὁποία μάλιστα, ἤθελε νὰ σὰς σώσῃ ἀπὸ τὸ κτύ- πημα πού σὰς κατέφεραν πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι. Ξέρετε ποιά ἦταν ἡ δε- σποινὶς αὐτή ; Ἦταν ἡ δις Νίνα Σέ- λουορθ.

— Πὼς ! φώναξε ὁ Τζό- φρου κατάπληκτος. Τί ζητᾶ ἡ δεσποινὶς Σέλουορθ μὲ σὰς ;

— Ἐκεῖνη δὲν ζητᾶ τίποτε ἀπάντησε χα- μογελώντας ὁ δόκτωρ Φόκους. Ἐμεῖς ζητοῦ-

με 250.000 λίρες ἀπὸ τοὺς διαχειριστὰς τῆς περιουσίας της. Ἀ- στρονομικὸς ἀριθμὸς, δὲν εἶναι ἔτσι; Ὅπως βλέπετε, ἀσχολοῦμαι μὲ μεγάλες ἐργασίες, γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ζητῶ ἓνα βοηθὸ σὰν ἐ- σὰς, ἓναν ἀνθρώπο θαρραλέο καὶ ἱκανὸ καὶ πρὸ παντὸς ὑπεράνω

κάθε ὑπονοίας. Φυσικά, ἓνα εἶδος τῶν «ἐπιχειρήσεων» μας θὰ εἶναι οἱ ἀπαγωγές. Τὸ εἶδος αὐτό, εὐτυχῶς, δὲν ἔχει ἀκόμῃ με- ταφευεθῇ ριζικὰ ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ στὴν Ἀγγλίαν. Καὶ ὁμως ὑπάρχουν κι' ἐδῶ κληρονόμοι πού ἀξίζουν τὸν κόπο νὰ τοὺς ἀ- παγῶγῃ κανεὶς ὅπως, παραδείγματός χάριν ἡ νέα καὶ θελκτικωτά- Μις Σέλουορθ... Νομίζω ὅτι κάθε περαιτέρω συζήτησις μεταξὺ τῶν δυὸ μας θὰ εἶναι ἀνοφελής. Θέλω ἀπὸ ἐσὰς ἓνα ναι ἢ ἓνα ὄχι.

— Μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ σὰς ἀπαντήσω ἀμέσως, δόκτωρ, εἶπε ὁ Τζόφρου.

— Ἐχετε δίκιο. Ἀν δεχόσαστε ἀμέσως, θὰ συνεπέραινα ὅτι εἰσθε ἐπιτόλιος χαρακτήρ, ἢ θὰ δισπιστοῦσα γιὰ τὴν εἰλικρί- νειά σας. Σὰς δίνω λοιπὸν δυὸ μέρες γιὰ νὰ ἀποφασίσετε. Θὰ ἔ- χετε τὴν εὐκαιρία, κατὰ τὶς δυὸ αὐτὲς μέρες νὰ ἐξακριβώσετε ὅτι κάθε ἀπόπειρα φυγῆς εἶναι χαμένος κόπος. Ὑστερα ἀπὸ τὶς 48 αὐτὲς ὥρες θὰ μοῦ πῆτε τὴν προτιμῆ. Νὰ πεθάνετε ἢ νὰ ζήσετε μὲ ἄφθονα χρήματα στὴν διάθεσή σας.

Κατὰ τὶς δύο αὐτὲς μέρες, ὁ Τζόφρου διεπίστωσε ὅτι τὸ σπῖτι τοῦ δόκτορος Φόκους ἦταν ἓνα πραγματικὸ φρούριο. Ὁ κῆπος του περιτριγυριζόταν ἀπὸ ἓναν πανύψηλο τοῖχο καὶ ἡ μοναδικὴ σιδερένια πόρτα τοῦ κήπου ἦταν οὐνεδεμένη μὲ ἡλεκτροφόρα σύρ- ματα. Ἐπὶ πλέον δέ, ὁ δόκτωρ εἶχε τοποθετημένο στὴν πόρτα ἐ- κείνη ἓναν ἐνσλοπὸ φύλακα.

Κατὰ τὶς δύο αὐτὲς μέρες, ὁ Τζόφρου ἀδίκᾳ προσπάθησε νὰ ἰδῇ τὴν Μις Σέλουορθ. Οἱ ἀπαγωγές της τὴν εἶχαν σὲ αὐστηρὴ ἀπομόνωση. Ἐγνώρισε ἔτσι ὁ Τζόφρου μόνον τρεῖς ἄλλους ἀνθρώ- πους—τὸν φρουρὸ τῆς πόρτας, ἓναν ἄλλον πού κυκλοφοροῦσε διαρ- κῶς μὲ τὸν περιστροφὸ στὸ χερί κι' ἓναν γιγαντόσωμο ἀνατολίτη, τὸν Χιράμ, ὁ ὁποῖος τὴν τρίτῃ ἡμέρᾳ τὸ πρωὶ πῆγε στὸ ἔδωμάτιο τοῦ Μέσσαντζερ γιὰ νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ ὅτι «ὁ δόκτωρ Φόκους τὸν περιέμενε σὶν γραφεῖο του».

Στὸ γραφεῖο του, ὁ δόκτωρ τὸν περίμενε πράγματι. Δὲν ἦταν ὁμως μόνος. Πλάι του στεκόταν ὁρθὸς ὁ ἀνθρώπος πού κυκλο- φοροῦσε διαρκῶς μὲ τὸν περιστροφὸ στὸ χερί.

‘Η Νίτα Σέλουορθ έμπεξε μιὰ κραυγή φρίκης.
—Ω, τίποτε τὸ σοβαρὸ, φυσικά, πρόσθεσε ὁ δόκτωρ. Στὴν ἀρχὴ σκέφθηκαν κανένα αὐτὶ, ἀλλὰ μού φαίνεται ὅτι εἶναι ἅμαρτία νὰ παραμορφώσωμε τὸ ὥρατο προσώπκι τῆς δεσποινίδος, ἐκτός βέβαια ἂν παραστῇ ἀπόλυτος ἀνάγκη. Γι’ αὐτὸ ἀποφασίσα με ἕνα δακτυλάκι...

Ὁ δόκτωρ σάπασε. Ὁ Μέσσαντζερ, προσπαθοῦσε νὰ φαίνεται ἀπαθής, χωρίς νὰ τολμᾷ νὰ πῇ λέξη. Τὰ μάτια τῆς νέας ἦσαν γουρλωμένα ἀπὸ τὸν τρόμο.

—Δὲν θὰ τολμήσετε! φώναξε.
—Ω, ἀπεναντίας, θὰ τολμήσω... Ἐκτός, βέβαια, ἂν θελήσετε νὰ γράψετε μιὰ ἐπιστολὴ στοὺς δικηγόρους σας δίδοντάς τους ἐν-τολὴ νὰ πληρώσουν.

—‘Ακόμη κι’ ἂν μὲ κομματιάσετε, δὲν θὰ γράψω τέτοια ἐπι-στολή, φώναξε ἡ Νίτα Σέλουορθ.

—Αὐτὸ ἀπλοποιεῖ τὰ πραγματά. Καὶ ἡ «ἐγχείρησις» θὰ ἔχη τὸ εὐχάριστο ὅτι θὰ σᾶς βοηθήσῃ νὰ ἀποδείξετε, ἀγαπητέ κύριε Μέσσαντζερ, ὅτι πράγματι θέλετε σοβαρὰ νὰ ἐργασθῆτε. Ἐσεῖς θὰ κόψετε τὸ δακτυλάκι τῆς δεσποινίδος.

Ὁ Μέσσαντζερ ἄκουε μὲ φρίκη, ἀλλὰ τὸ πρόσωπό του δὲν φανέρονε κανένα αἰσθημα.

—Παληάνθρωπε! φώναξε ἡ Νίτα Σέλουορθ.
Ὁ Τζόφρυ ὅμως εἶχε πάρει ἤδη τὴν ἀπόφασή του.

—Ἐν τάξει, εἶπε. Ἡ δὲ κίμῃ εἶναι ἀπολύτως τοῦ γούστου μου, ἄλλωστε, δόξα τῷ Θεῷ, κατὰ ξέρω ἀπὸ ἀνατομία.

Ὁ δόκτωρ Φόκους γέλασε. Φαινόταν ἐνθουσιασμένος.
—Αὐτοὶ οἱ ἐξερευνηταί, τέλος πάντων, εἶναι λεβεντόπαιδοι

εἶπε ὁ Χιράμ.
Ὁ ἀνατολίτης πῆγε στὸ βάθος τοῦ γραφείου καὶ ἔφερε ἕνα μικρὸ τραπέζι, πού ἦταν κρυμμένο πίσω ἀπὸ ἕνα παρ.βάν.

Στὸ τραπέζι ἐκεῖνο ὑπῆρχαν ἐπίδεισμοι, ἀντισηπτικά, βρασμένο νερὸ καὶ ἕνα λεπτὸ καὶ μεγάλον χειρουργικὸ μαχαίρι.

Ἀφῆσε τὸ τραπέζι μπροστὰ στὴν Νίτα Σέλουορθ. Ἡ νέα γύρισε τὰ γε-μάτα ἀγωνία μάτια τῆς πρὸς τὸν Μέ-σσαντζερ καὶ βλέποντας ὅτι δὲν εἶχε νὰ ἐλπίσῃ τίποτε ἀπὸ τὸ ἀσπθές ἐκεῖνο πρόσωπο, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ ὑστερικά.

Ὁ Ντόουκινς ἔτρεξε ἀμέσως κοντὰ τῆς καὶ ἀπειλώνοντας τὴν μὲ τὸ αἰώνιο περιστροφὸν του, τὴν ἀνάγκασε νὰ ἑ-νακαθίσθῃ στὴν πολυθρόνα τῆς.

—Ζῶν! τῆς φώναξε ὁ Μέσσαντζερ μὲ βανάσσο τόνο. Ὅσο λιγότερη φασα-ρία κάνεις τόσο λιγώ-ερό θὰ πονέσης. Χιράμ, ἔλα δὴ ἐσύ νὰ μὲ βοηθήσης.

Ὁ Χιράμ πῆγε κοντὰ του, ἀλλ’ ἡ νέα ἐξακολούθησε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ ἀμύνεται, τρελλή ἀπὸ ἀπελπισία. Ὁ Φόκους—πού κύτταζε σάνενα ἀρπακτικὸ ὄρνεο πάνω ἀπὸ ἕναν ἐτοιμοθάνατο—εἶ-πε στὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ πιστόλι.

—Δὲν χρειάζεται τὸ περιστροφόν, Ντόουκινς. Χρησιμοποίησε καὶ τὰ δύο χέρια σου.

Ὁ Ντόουκινς ὑπήκουσε. Σὰν νὰ εἶχε νικηθῇ ἀπὸ τὴν ἐνίσχυση αὐτῇ, ἡ νέα ἔπαυσε ἑαφνικά νὰ κινῆται, ἀλλὰ τὰ μεγάλα μάτια τῆς ἦσαν ὁλάνοιχτα καὶ κύτταζαν τὸν Τζόφρυ μὲ ἕνα πα-ράξενο μίγμα μίσους καὶ ἱκεσίας.

—Πιάσε τὸ δάκτυλο, τὸ μικρὸ δάκτυλο, Ντόου-κινς, διέταξε ὁ Μέσσαντζερ.

Ἡ νέα ἄρχισε πάλι νὰ ἀμύνεται ἀπὸ ἐνστικτο.

—Πιάσε τὸ χέρι τῆς σφιχτά, βλάκα, φώναξε ὁ Τζόφρυ στὸν Ντόουκινς. Ἐσύ, Χιράμ, πέρασε τὸ πόδι σου ἀνάμεσα στὰ πόδια τῆς, γιατί ἄλλοιῶντικα θὰ κλωστήσῃ καὶ θὰ ἀναποδογυρίσῃ τὸ τραπέζι. Σκύψε λίγο πάνω ἀπὸ τὸν ὄμο τῆς. Ἄ, ἔτσι, ὦραϊα. Ἐ-τοιμος, Ντόουκινς;

Πῆρε τὸ χειρουργικὸ μαχαίρι καὶ ὀρθώνοντας ἑαφνικά τὸ ἀ-νάστημά του, τὸ ἔμπεξε μ’ ὅλη του τὴ δύναμη στὸν λαιμὸ τοῦ Ντόουκινς. Σχεδὸν ταυτοχρόνως, κατέβασε ἕνα τρομακτικὸ κτύπη-μα στὴν σιαγόνα τοῦ Χιράμ. Στὴν στάση πού εἶχε ὁ ἀνατολίτης, τὸ κτύπημα τὸν ἔκανε νὰ χάσῃ τὴν ἰσορροπία του καὶ νὰ πέσῃ μὲ τὰ μοῦτρα στὸ δάπεδο.

Ὁ Φόκους τινάχτηκε ὀρθίως, ἀνοίγοντας ἕνα συρτάρι τοῦ γρα-φείου του, ἀλλ’ ὁ Μέσσαντζερ πῶς κεραυνοβόλος ἀπ’ αὐτόν, ἄρ-παξε τὸ χειρουργικὸν τραπέζι καὶ τὸ ἀναποδογύρισε μὲ ὀρμὴ πᾶ-

νω στὸ πρόσωπο τοῦ δόκτορος. Ὁ δόκτωρ ἔπεσε μὴ γινοντας μιὰ φωνή.

Ὁ Τζόφρυ ἄρπαξετὸ τὸ πιστόλι τοῦ Ντόουκινς τὸ ὁποῖον τοῦ ἔδινε ἡ Μίς Νίτα τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς πού ὁ Χιράμ εἶχε σηκωθῇ ζαλισμένος καὶ ἔχων τὸ χέρι στὴν τσέπη του. Ὁ Μέσσαντζερ πυροβόλησε ἀμειλίχτα. Δὲν ἦταν καιρὸς γιὰ ἀνθρωπιστικὰς σκέψεις.

—Μπράβο, κορίτσι μου, εἶπε στὴν Νίτα. Κλείδωσε αὐτὴν τὴν πόρτα.

Γύρισε ὕστερα πρὸς τὸν Φόκους, πού σηκώνονταν ζαλισμένος καὶ ματωμένος κάτω ἀπὸ τὸ κομματιασμένον τραπέζι.

—Ψηλά τὰ χέρια, δόκτωρ, διέταξε ὁ Μέσσαντζερ.

—Προδότῃ... ἄτιμε! γρύλλισε ὁ δόκτωρ, σηκώνοντας ὡστόσο τὰ χέρια.

—Μίς Νίτα, τί κάνουν οἱ ἄλλοι δύο; ῥώτησε ὁ Τζόφρυ χωρίς νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι.

—Νομίζω... ὅτι πέθαναν.

—Δὲν πειράζει. Πηγαίνετε στὴν πόρτα καὶ κυττάξτε ἂν ἀκού-εται κανένας θόρυβος... Λοιπόν;

—Ὁχι. Δὲν ἀκούω τίποτε.

—ὦραϊα. Καὶ τώρα, δόκτωρ Φόκους, θὰ πηγαίνομε... μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου. Κατὰ τίς δύο αὐτὲς μέρες εἶδα μὲ εὐχαρίστηση ὅτι οἱ ἄνθρωποι σας φρόντισαν νὰ τὸ περιποιηθοῦν. Καὶ προ-παντὸς, νὰ μὴν κάνετε καμμιά μανούβρα τὴν ὥρα πού θὰ πρέπει

ν’ ἀνοίξῃ ἡ σιδερένια πόρτα, γιατί ἄλ-λοιῶντικα... ἔ, φανιάζομαι ὅτι εἶδατε τί καπνὸ φουμάρω.

Ὁ δόκτωρ εἶχε δὴ πράγματι. Γι’ αὐτὸ δὲν πρόβαλε καμμιά ἀντίσταση. Ὁ φρουρὸς τῆς πόρτας, μὴ μπορῶντας νὰ μαντεύσῃ ὅτι ἕνα περιστροφόν ἦταν στηριγμένον στὸ πλευρὸ τοῦ κυρίου του, οὔτε ὅτι ἡ Νίτα ἦταν κρυμμένη κάτω ἀπὸ ἕνα χολὶ στὸ πίσω μέρος τοῦ αὐ-τοκινήτου, ἔκλεισε πρόθυμα τὸν δια-κόπτη τοῦ ἡλεκτρικοῦ ρεύματος καὶ ἄ-νοίξε τὴν ἐπικίνδυνον πόρτα. Τὸ αὐτο-κίνητο ὤρμησε πάνω σ’ ἕνα ἐξοχικὸ δρόμο, γιὰ νὰ σταματήσῃ ὕστερα ἀπὸ δυὸ—τρία λεπτά. Ὁ Τζόφρυ κατέβηκε ἐκεῖ, ἔδωσε χροσπόδαρὰ τὸν κακούργο καὶ τὸν ἔβαλε στὸ πίσω μέρος τοῦ αὐ-τοκινήτου γιὰ νὰ τὸν παραδόσῃ στὸ πλησιέστερον ἀστυνομικὸν τμήμα, ἐνῶ ἡ Νίτα καθόταν τώρα πλάι στὴν θέση τοῦ ὁδηγοῦ. Ἐπὶ ἀρχετὴ ὥρα ἔμειναν σιωπηλοὶ καθὼς τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε ἀνάμεσα ἀπὸ ἡλιόλουστα τοπία.

Ἐπὶ τέλους ὁ Μέσσαντζερ εἶπε.

—Λυποῦμαι πολὺ πού δὲν μπόρεσα οὔτε νὰ σᾶς ἐνθαρρύνω κάν. Φαντάζο-μαι τὴν θέση σας. Μὰ τὴν ἀλήθεια ὁ-μως ὑπῆρχατε πολὺ θαρραλέα.

Ἡ νέα κοκκίνισε βλέποντας τὴν ἐκ-φραση θαυμασμοῦ πού ὑπῆρχε μέσα στὰ μάτια του.

—Θαρραλέα; εἶπε. Ἀπεναντίας, ἔ-τρεμα, ἕως τὴν στιγμὴ πού...

—Καὶ μὲν κορίτσι, εἶπε ὁ νέος. Εὐτυχῶς καταλάβετε γρήγορα καὶ ἐμ-πιστευθήκατε σὲ μένα.

Ἡ Νίτα τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι καὶ τὸν κύτταξε μὲ τὸ πῶς γλυκὸ βλέμμα τῆς.

—Θὰ ἐμπιστευόμουν σὲ σᾶς παντοῦ καὶ πάντοτε, εἶπε.

Τὸ εἶχε ἡ μοῖρα τοῦ Τζόφρυ νὰ κολυμπήσῃ μέσα στὰ χερίμα-τα. Μέσα σὲ τρεῖς μέρες, τοῦ εἶχαν παρουσιασθῇ δυὸ εὐκαιρίες. Ἡ μιὰ ἐκεῖνη πού τοῦ πρόσφερε ὁ δόκτωρ Φόκους, καὶ ἡ δεύτε-ρη... ἐκεῖνη πού τοῦ πρόσφερε ἡ ὦραϊα ἑκατομμυριούχος.

Τὴν πρώτη, τὴν εἶχε ἀπορρίψει καὶ μὲ τὸ δίκηό του. Τὴν δεύτερη... τὴν δέχτηκε... πάλι μὲ τὸ δίκηό του.

ΔΕΣΤΟΚ ΡΕΪΝΤ

Σ κ έ ψ ε ι ς γ ε ρ ν τ ο κ ρ η ς.—Τί ὦραϊος πού θὰ ἦ-ταν ὁ κόσμος χωρίς ἄνδρες ἔτσι δὲν θὰ ἔμενε καὶ καμμιά στέρνα.

—Καλέ κατὶ μὲ μαῦρα σᾶς βλέπω τί πάθατε;

Ἡ χ ή ρ α (ἐντρομος).—Τί, τί; μήπως δὲ μού πᾶνε;

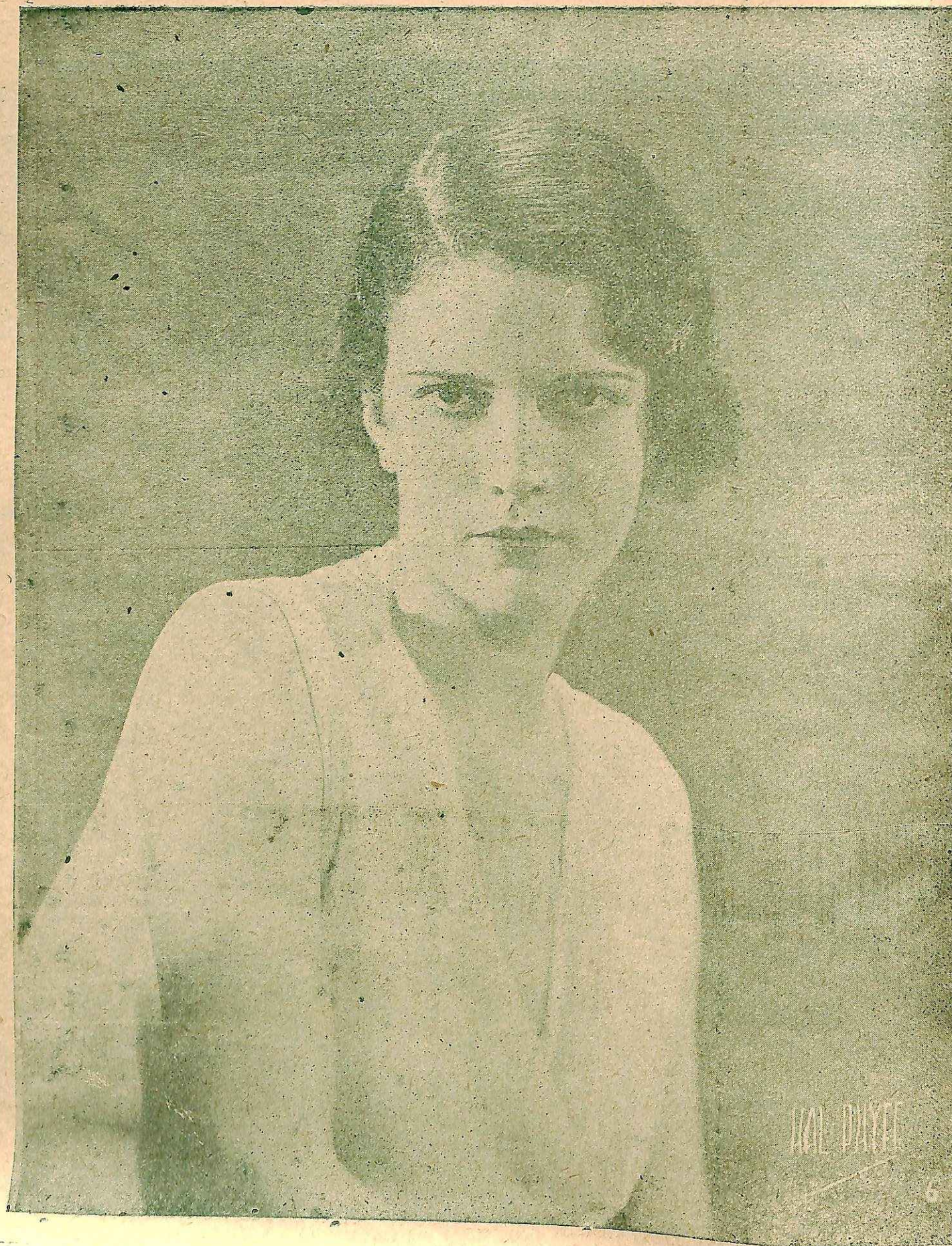
ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΑΛΛΑΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΒΑΡΒΑΡΑ ΣΤΑΝΓΟΥΪΚ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ ΤΣΩΡΤΣΙΑ

Η ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

ΤΑΧΥΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΥΨΗ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ

Τελευταίως, ένας πιλότος κατόρθωσε να αεβή σε ύψος 15151 μέτρων. Ο πιλότος αυτός φορούσε μια στολή ποι τον σκέπαζε ολόκληρο για να τον προστατεύσει από την τεραστία πίεση των υψηλών στρωμάτων του αέρος. Ο άνθρωπος αυτός ανέπνεε οξυγόνο που βρισκόταν μέσα στο αεροπλάνο, σε ειδικό κύλινδρο ο οποίος συγκοινωνούσε με την παράξενη μάσκα που φορούσε ο πιλότος.

Ο Σουβίν — έτσι λεγόταν ο πιλότος αυτός — κινδύνεψε να τσακισθεί, κατά την κάθοδο, όταν το αεροπλάνο του βρισκόταν σε 14500 μέτρα. Σε μια στιγμή πιάσθηκε το ένα χέρι του ενώ μια άλλη ακατανίκητη τον έκανε να χάσει σχεδόν όλες τις αισθήσεις του. Προσπάθησε να ανοίξει την μάσκα του αλλά δεν το κατόρθωσε. Τό τζάμι του πάρ — μπρίζ του είχε σκεπασθεί ολόκληρο από πάγο και το πλάνο παράθυρο δεν άνοιγαν, εξ αιτίας της πίεσεως. Ο πιλότος δεν έβλεπε τίποτε ούτε το έδαφος ούτε τα όργανα του σκάφους του. Το αεροπλάνο κατέβαινε εν τώ μεταξύ με μεγάλη ταχύτητα...

Καταλαβόνοντας ότι θα λιποθυμούσε από στιγμή σε στιγμή, έκανε το μόνο πράγμα που του έμενε. Άρπαξε το πρώτο εργαλείο που βρήκε κοντά του και το κατέβασε με όρμη στο τζάμι του πάρ — μπρίζ. Το τζάμι έσπασε και ο δροσερός αέρας αναζωογόνησε τον Σουβίν.

Αυτό τον έσωσε... και κατόρθωσε να προσγειωθεί, σώος και ασφαλής, με το τεράστιο αεροπλάνο του.

Με την ταχύτητα του ήχου

Το αεροπλάνο του ήταν ένα «Πεγκάσους» με μοτέρ 400 ίππων. Ο Σουβίν είχε κάνει αυτή την πτήση για να αναφέρει τις έννοιες του, που έχουν σκοπό να πιστοποιήσουν!

1) «Αν είναι δυνατόν να περάσει κανείς τον Ατλαντικό σε 7 ώρες, με μέση ταχύτητα 600 χιλιόμετρα την ώρα. (Το ταξίδι αυτό γίνεται σήμερα σε 30 ώρες και άνω).

2) «Αν είναι δυνατόν να γίνουν πτήσεις σε ύψος 60.000 μέτρων, μέσα σε μια ατμόσφαιρα που περιέχει ή ίδια άρκετη ποσότητα οξυγόνου, ώστε να μη γίνεται καμμία κατανάλωσης βενζίνης.

3) «Αν θα κατορθωθεί μια μέρα να πετούν τα αεροπλάνα στη στρατόσφαιρα με την ταχύτητα του ήχου, δηλαδή με 1200 χιλιόμετρα την ώρα!

Το παιχνίδι του θανάτου

Οι προσπάθειες αυτές θα αποτελούν, επί πολύν καιρό, ένα πραγματικό παιχνίδι του θανάτου. Κανείς δεν ξέρει τί μπορεί να γίνει σε ύψος ανώτερο των 1500 μέτρων. Το αεροπλάνο μπορεί να γίνει κομμάτια από την αραιότητα του αέρος. Ο πιλότος μπορεί να λιποθυμίσει όπως κόντεψε να λιποθυμίσει ο Σουβίν. Μπορεί να πεθάνει αν σπάζει ή αποθήκη του οξυγόνου του.

Έκείνο που είναι αναμφισβήτητο είναι ότι η αντίστασις του αέρος στα μεγάλα ύψη είναι μικρή.

Έτσι ένα αεροπλάνο, με ανώτατον όριο ταχύτητας 400 χιλιόμετρων σε μικρό ύψος από την θάλασσα, φθάνει τα 600 χιλιόμετρα την ώρα σε ύψος 12.000 μέτρων.

Σε ακόμη μεγαλύτερα ύψη, υπάρχει ένα άλλο αφάνταστο πλεονέκτημα. Ο αέρας έχει μεγάλη ποσότητα υδρογόνου. Το υδρογόνο, ως γνωστόν, μετατρέπεται σε φουμασίαν καύσιμον ύλην. Σε ύψος λοιπόν, 6000 μέτρων, π. χ. ένα αεροπλάνο δεν θα είχε ανάγκη βενζίνης! Έτσι θα λυνόταν και το δυσκολότερο αεροπορικό πρόβλημα: το πρόβλημα του φορτίου βενζίνης! Το αεροπλάνο θα έπαιρνε μαζί του μια μικρή ποσότητα βενζίνης, θα ανέβαινε στα 60.000 μέτρα και ύστερα... θα έκανε

αν ήθελε, ογδόντα φορές τον γύρο του κόσμου χωρίς βενζίνη. Θεωρητικώς όμως. Ποιος ανέρχεται στις 60.000 μέτρα; Άνεβαίνετε έσείς;

Μαθήματα από τα Ίμαλάια

Οι πιλότοι που έκαναν πτήσεις επάνω από το Έβερεστ, το υψηλότερο όρος του κόσμου είναι της γνώμης ότι το σύστημα του καθηγητού Πικάρ είναι καλλίτερο από το σύστημα του Σουβίν. Ο Σουβίν, όπως ελέγχθη, ρησιμοποιήσε ειδική αποθήκη οξυγόνου και ειδική ένδυμασία εναντίον της πίεσεως. Ο καθηγητής Πικάρ έλυσε το πρόβλημα κατ' άλλον τρόπον. Κατεσκεύασε έτσι την καμπίνα του «στρατοσφαιροπλάνου» του, ώστε να υπάρχει μέσα οξυγόνο. Έτσι η εξωτερική πίεσις εξουδετερώνεται και περιτεύουν οι ειδικοί στολές όπως του Σουβίν. Επίσης περιτεύει ή ειδική αποθήκη οξυγόνου.

Φυσικά οι στολές των επιβατών τέτοιων αεροπλάνων θερμαίνονται με ηλεκτρικές μπαταρίες, γιατί στα 10.000 μέτρα ή θερμοκρασία είναι 45 βαθμούς κάτω απ' το μηδέν.

Οι ειδικοί πιστεύουν όμως ότι πάνω από τα 19.000 μέτρα, ή θερμοκρασία αρχίζει σιγά — σιγά ν' ανεβαίνει αντί να κατεβαίνει. Αυτής της γνώμης είναι και ο Σουβίν, ο οποίος λέγει ότι δεν σι σθάνθηκε εξαιρετικό ψύχος κατά την πτήση του.

Πολλές εταιρίες έναερίων συγκοινωνιών κατέληξαν ήδη στην απόφαση να εκτελούνται τα δρομολόγια τους σε ύψος άνω των 4000 μέτρων. Τα δρομολόγια συντομεύονται έτσι και γίνεται μεγάλη οικονομία βενζίνης όπως απέδειχθη κατά τον άγωνα Άγγλιας — Αυστραλίας του 1934 κατά το οποίον ο πιλότος Χίλλ, έκανε σχεδόν όλη την διαδρομή σε πολύ μεγαλύτερο ύψος από όλους τους άλλους συναγωνιστάς του σε 12.000 μέτρα. Έτσι επέτυχε με ένα αεροπλάνο ταχύτητας 350 χιλιόμετρων να πραγματοποιήσει τη διαδρομή με ταχύτητα 550 χιλιόμετρων.

Κατά τους υπολογισμούς των ιδίων ειδικών, στα 45.000 μέτρα ή θερμοκρασία είναι ή ίδια σχεδόν με την θερμοκρασία της γης.

Άγνωστοί κίνδυνοι

Ποιοι άλλοι είναι οι κίνδυνοι στα ήλιγγιώδη αυτά ύψη όπου μπορεί να επιτευχθούν τόσο θαυμάσιες ταχύτητες.

Οι κοσμικές ακτίνες, πρώτον, των οποίων ή δύναμις αυξάνει με το ύψος.

Άνεμοι τρομακτικής δυνάμεως και ταχύτητας. Οι εμπειρογνώμονες πιστεύουν ότι στα στρατοσφαιρικά ύψη υπάρχουν μονίμως δυτικοί άνεμοι. Αν αυτό αληθεύει, τότε τα ταξίδια θα μπορούσαν να γίνουν μόνον προς μίαν κατεύθυνσιν. Σάν να λέμε ότι θέλοντας ν' πάτε από τας Αθήνας στη Θεσσαλονίκη, θα μπαίνατε στο «στρατοσφαιροπλάνο», θα τραβούσατε προς την Ιταλία, θα κάνατε όλον τον γύρο του κόσμου, ακολουθώντας την πορεία του αέρος και στην επιστροφή (ή) δεκαπέντε λεπτά πριν ξαναφθάσετε στις Αθήνας, θα σταματούσατε στην Θεσσαλονίκη.

Όσον αφορά δε το Παρίσι... απλούστατα, δεν θα μπορούσατε να πάτε, γιατί ο αέρας δεν θα τραβούσε προς τα εκεί!!

Στα 12.000 μέτρα, οι πιλότοι που πέταξαν πάνω από το Έβερεστ συνήντησαν αέρα ταχύτητας 230 χιλιόμετρων την ώρα. Πάνω απ' τα 15.000 μέτρα, δεν αποκλείεται ο αέρας να έχη ταχύτητα 400 χιλιόμετρων την ώρα.

Όποιοδήποτε, οι μέχρι σημερον στρατοσφαιροπόροι, που έφθασαν έως ύψος 21.000 μέτρων με αερόστατα, ήσαν τυχεροί διότι βρήκαν αέρα μόνον 60 χιλιόμετρων ταχύτητας. Άλλοιώς, δεν αποκλείεται να αρχίσουν να στριφογυρίζουν σαν φτερά γύρω από την γη και νά... ξαναγυρίζουν ακόμη!

Η στολή του πιλότου Σουβίν κατά την πτήση του.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

Ο ΣΕΒΑΛΙΕ—Η ΜΑΡΣΕΛ ΣΑΝΤΑΛ—Η ΜΠΕΡΤΙΝΙ ΚΑΙ Η ΣΙΜΟΝΗ-ΣΙΜΟΝ

Θα ξέρετε βέβαια ότι ο διάσημος ήθοποιος του κινηματογράφου Μωρίς Σεβαλιέ, ο όρατος Σεβαλιέ, του οποίου το σα-χλίνικο χαμόγελο ξετρελλαίνει τις γυναίκες όλου του κόσμου δεν είναι τόσο νέος όσο φαίνεται ; Πρὸ 25 δλοκλήρων ἐτῶν ὁ ὄρατος Σεβαλιέ ἐπόχεσε ὡς μοντέλο σὲ μετρίους ζωγράφους γιὰ νὰ τὸν ἀπεικονίζουν σὲ διάφορες ἐρωτικές στάσεις τῶν κόρτ—ποστὰλ πού ἦσαν τόσο τῆς μόδας ἐκείνη τὴν ἐποχὴ. Στὶς κάρτες αὐτὲς μάλισ-στα, ὁ Σεβαλιέ φαίνεται ὀρεκτά-μεγάλος. Ἐχει ἀρθρὸν μυστικὴν καὶ φαβορίτες καὶ εἶναι πολὺ παχύτερος ἀπ' ὅτι εἶναι τώρα. Ἡ σιλουέτα του μάλιστα, δὲν ἔχει διόλου τὴν σημερινή της χάρη. Πάντως τώρα φαίνεται πολὺ νεώτερος καὶ ὡραιότερος ἀπὸ τότε.

Πολλὲς νεαρὲς καλλιτέχνιδες τῆς δθόνης, οἱ ὁποῖες δὲν ἦσαν γεννημένες κἀντὸν καιρὸ πού ὁ Σεβαλιέ ἐθεωρεῖτο κύριος γόης καὶ κατακτητής, εἶναι τώρα τρελλὰ ἐρωτευμένες μαζί του.

Καθὼς φαίνεται δέ, τὸ γοητευτικὸ του χαμόγελο θὰ ἐξα-κολούθη καὶ μαζεύη γιὰ πολὺ καιρὸ ἀκόμα τὸ θηλυκὸ κόσμο.

Ἡ Μαρσέλ Σαντάλ ἡ περιφη-μη Γαλλίς βεντέττα, τὴν ὅποιαν οἱ Ἀθηναῖοι θαύμασαν πολλὰς φορὲς σὲ διάφορα φιλμ, ὁφείλει τὴν κινη-ματογραφικὴ της δόξα σὲ μιὰ ἰδιο-τροπία τῆς Οὐνα Μέρκελ ἡ ὁ-ποία ὑπεδύετο τὸ ρόλο μιᾶς φίλης τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας καὶ ἔ-δειξε ἑξαφνα σημεῖα... ἀνταρσίας ὅταν γυρίζονταν τὸ φιλμ «Τὸ περι-δέραιο τῆς βασιλίσσης».

Μὲ κανένα τρόπο δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀποκαλύψῃ τὸ στήθος της ὅπως τὸ ἐπέβαλλε ὁ ρόλος της, σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ φιλμ. Ἐπρεπε δηλαδὴ νὰ ξεκουμπώσῃ ὅλο τὸ κορσὰς της καὶ νὰ γυμνώσῃ τὸ στήθος της γιὰ νὰ τῆς τὸ στιγματίσουν.

Ὁ διευθυντὴς τῆς κινηματο-γραφικῆς ἐταιρείας ἡ ὁποία ἐγύριζε τὸ φιλμ ἦταν ἀπελπισμένος. Τοῦ κάκου τὴν ἰκέτευε νὰ μὴν ἐπιμείνῃ περισσότερο στὴν ἀρνησὴ της. Ἐ-κείνη ἦταν ἀνένδοτη καὶ ἀμεταπει-στη. Ἐστὶ τὸ ἔργο κινδύνευε νὰ μείνῃ ἀτέλειωτο καὶ νὰ πᾶνε χαμέ-να τόσα ἔξοδα.

Ἐξαφνα, τότε, σὰν ἀπὸ μυχᾶ νῆς... θεὰ παρουσιάσθηκε στὸν διευθυντὴ τῆς ἐταιρείας ἡ Μαρσέλ Σαντάλ ἡ ὁποία ἐδήλωσε ὅτι δεχόταν ν' ἀντικαταστήσῃ αὐτὴ τὴν Οὐνα Μέρκελ στὸν ρόλο της καὶ νὰ συμμορφωθῇ μ' ὅλους τοὺς ὁρους πού τῆς ἐπέβαλλε ἡ ἐταιρεία.

Ὁ διευθυντὴς δέχθηκε, ὅχι χωρὶς κάποιον δισταγμὸ στὶς ἀρ-χὲς ἀλλὰ ἡ Μαρσέλ Σαντάλ ἔπαιξε τόσο ὥραία, ὥστε ὕστερα τὴν παρακαλοῦσαν νὰ παίξῃ σὲ διάφορα φιλμ.

Οἱ κακὲς γλώσσες λένε σχετικῶς ὅτι ἡ Οὐνα Μέρκελ δὲν δέχθηκε ν' ἀποκαλύψῃ τὸ στήθος της, ὅχι ἀπὸ σεμνότητα ἀλλὰ γιὰτὶ δὲν ἦταν βεβαία γιὰ τὴν τελειότητα τοῦ κορμιοῦ της.

Οὐνα Μέρκελ.

Μιὰ ἀπ' τὶς παλῆς δόξες τοῦ κινηματογράφου ἡ περιφημὴ Φραντζέσκα Μπερτινί γιὰ χιλιοστὴ φορὰ δηλώνει πάλι ὅτι θέλει νὰ ἐμφανισθῇ σὲ νέα καὶ μοντέρνα φιλμ. Ἀλλ' ὅσοι θυμοῦνται τὴν γνωρίζουν ξαναβλέποντάς τιν σὰ καινούργια της φιλμ. Ὁ-χι γιατί ἡ μεγάλη καλλιτέχνις γέρασε... Ἀπεναντίας ἔχει ἑνα-ναιώσιμα. Ἐκοψε τὰ μαλλιά της, ξύρισε τὰ φρύδια της, λέ-πτυνε τὰ σιλουέτα της, ἔβαλε ἀκόμα καὶ τὸ ὕψος της καὶ φαί-νεται συνολικῶς νεότερη, τῶν ὁποίων θὰ μπο-ροῦσε νὰ εἶναι μητέρα. Καθὼς λένε μάλιστα, ἡ φωνὴ τῆς Μπερ-τινί εἶναι τόσο γλυκεῖα καὶ τόσο μελωδική, ὥστε ἡ ὥραία ἠθοποιὸς

θὰ σημειώσῃ μεγαλειότερη ἐπιτυχία στὸν ὁμιλοῦντα κινηματογράφον, ἀπ' ὅση στὸν βουβό.

Ἐνα ἀπὸ τὰ νέα φιλμ, πού-σημείωσε τὶς τελευταῖες ἡμέρες μεγάλη ἐπιτυχία στὸ Παρίσι εἶναι τὸ τιτοφορούμενο «14 Ἰουλίου». Στὸ ἔργο αὐτὸ πρωταγωνιστεῖ ἡ χαριτωμένη Ἀναμπέλλα, πού προτιμᾷ πάντα νὰ ὑποδύεται χωριατοπούλες καὶ κορίτσια τοῦ λαοῦ.

Ἐστὶ θὰ τὴν ἰδοῦμε στὸ «14 Ἰουλίου» ὡς μιὰ μικρὴ ἄνθο-πώλιδα, ντυμένη μὲ μιὰ φούστα κοντὴ καὶ μ' ἓνα μάλλινο σάλι-ριγμένο στοὺς ὤμους της.

Σ' ἓναν ρεπόρτερ εἶπε σχετικῶς τὰ ἑξῆς:

—Μάλιστα! καὶ στὸ νέο ἔργο παίζω ρόλο φτωχοῦ κοριτσιοῦ. Σπρώχνω ἓνα καροτσάκι γεμάτο λουλούδια, περνώντας ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς φτωχικὲς συνοικίες τοῦ Παρισιοῦ. Εἶναι ἓνας ρόλος πού

μοῦ ἀρέσει πολὺ... Ἀγαπᾶ κάποιο φτωχό, σὰν ἐμένα ἐνὸς πού μ' ἀ-γαπάει κι' αὐτός. Ἀλλ' εἴμαστε κι' οἱ δύο πεισματάρηδες καὶ μα-λόνομε κάθε τόσο γιὰ τὸ παραμι-κρό, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἱκανο-ποιήσῃ τὸν ἐγωισμό μας καὶ γιὰ νὰ μὴν ὑποχωρῇ ὁ ἓνας στὸν ἄλ-λο. Κάποτε αὐτὲς οἱ φιλονικίες ὁμως γυρίζουν σὲ τραγικότητες καί... Μά, ὅχι δὲν σὰς λέω παρα-πάνω... Κυττάξετε τὴν συνέχεια στὴν δθόνη! Καὶ τί ὥραία σύμ-πτωσις! Στὶς 14 Ἰουλίου κάθε χρόνο γιορτάζω τὰ γενέθλιά μου.

Ἐνα θαυμάσιο φιλμ προβάλ-εται τώρα στὸ Παρίσι. «Τὸ τραῖ-νο τῆς εὐτυχίας», πού παίζει ἡ Σιμόνη—Σιμόν, τὸν ρόλο μιᾶς κόρης τῶν νησιῶν τῆς Ὁκεα-νίας.

—Ἡ Ὁκεανία, εἶπε σχετικῶς ἡ Σιμόνη—Σιμόν, εἶναι μιὰ χώρα γεμάτη φῶς. Ἐκεῖ ὁ οὐρανὸς εἶ-ναι τόσο διαφανὴς καὶ ἡ θάλασσα τόσο γαλάζια, ὥστε δὲν εἶναι ὅλοι οἱ ἄλλοι οὐρανοὶ κι' ὅλες οἱ θαλά-σες τοῦ κόσμου. Εἶναι μιὰ χώρα

παραμυθένια, μιὰ χώρα ὀνειρώδης, ἓνας παράδεισος μὲ μα-γικὲς τοποθεσίες ὅπου ζοῦν ἀνθρωποὶ ὄρατοι καὶ μισόγυμνοι. Μπορᾶ νὰ πῶ ὅτι τὸ φιλμ αὐτὸ εἶναι μαγικὸ καὶ ἐξελί-σσει στὸ μεγαλειότερο νησί τοῦ Ὁκεανοῦ. Ἐγὼ παίζω τὸν ὁ-ῥαῖο ἄγγλο Τζόννυ. Τὸ μαγικὸ περιβάλλον τοῦ νησιοῦ χρη-σιμεύει γιὰ ὀνειρώδεις «εντεκὲρ» στοὺς ἑρωτὰς μας.

Σκηνοθέτης τοῦ «τραίνου τῆς εὐτυχίας» εἶναι ὁ Κλῆκ Βιν-τόρ, πού σκηνοθέτησε τὶς «Λευκὲς σκιές», τὶς «Μοάν» καὶ τὰ «Ὁκεανίας».

Ἡ Μάργκαρετ Λίντστον γιὰ νὰ πεισθῇ ὅτι ὁ σύζυγός της διατέρεα γραμματεὺς του. Ἀκόμη ἄλλαξε καὶ ἔγινε ξανθιά καὶ παραμόρφωσε τὸ στόμα της μὲ κραγιὸν καθὼς καὶ τὰ ἄλλα χα-τὰν ἄνδρα της καί... προεστειμένον της. Αὐτὸς τὴν ἀπεμάκρυνε μὲ τὴν ἀπειλὴ ὅτι θὰ τὴν ἀπέλυε.

Ὅταν τὴν ξαναβρεσθὲ σπῆτι τῆς εἶπε: «Τὸ κόλπο τὸ ἔκανα ἐγὼ κι' ὄχι ἐσύ. Γιατὶ σὲ ἀνεγνώρισα ἀμέσως. Νό εἶναι ἀληθινὸ ἄραγε αὐτὸ τὸ γεγονός;» Ο ΟΠΕΡΑΤΕΡ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΤΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Καὶ ὁμως ἐγὼ γνώρισα μιὰ ἀγάπη πού ἦταν πραγματικὴ τρέλλα.

Κατοικοῦσα τότε σὲ μιὰ ἀπὸ τῶν σύγχρονων πολυκατοικιῶν, τῶν ὁποίων ο- τοῖχοι μᾶς ἐπιτρέπουν—μᾶς ἀναγκά- ζουν, ἀλλοίμονο, πολλὰς φορὲς—νὰ πα- ρακολουθοῦμε τὴ ζωὴ τῶν ἄλλων.

Εἶχα φροντίσει, προτοῦ μετακομίσω, νὰ πληροφορηθῶ ἂν δὲν θὰ ἦμουν πε- ρικυκλωμένος ἀπὸ μανιώδεις «ραδιοφω- νιστάς», ἀπὸ παιδιὰ πού βασανίζονται γιὰ νὰ μάθουν βιολί ἢ πιάνο ἢ ἀπὸ καμποῦρες γεροντοκόρες ποὶ ἔχουν τὴν δυστυχία τους τραγουδώντας σκο- πούς τῆς νεότητός τους. Δὲν εἶχα σ' ἐφθῇ δυστυχῶς νὰ πληροφορηθῶ σχετικῶς μὲ τὶς συνήθειες τῶν ζευγαριῶν πού κατοικοῦσαν στὰ ἄλλα διαμερίσματα.

Δὲν ἄργησα ὁμως νὰ ἐξακριβώσω ὅτι εἶχα κάνει μιὰ ἀπρόνοησία εἰς βά- ρος μου καί, ὅτι γινόντων ἀκροατής, χω- ρὶς νὰ τὸ θέλω, τῶν τρομακτικῶν ἐπει- σοδίων πού εἶχε τὸ ζεῦρος πού κατοι- κοῦσε στὸ διπλάνο μου ἀκριβὸς δωμά- τιο.

Ἡ μικρὴ εὐχαρίστησις πού αἰσθα- νόμουν, τὸ ὁμολογᾶ στὴν ἀρχὴ ἔδωσε γρήγορα τόπο σὲ μιὰ λύσσα ἀνέκφρηστη γιὰτὶ μὲ ἐνοχλοῦσαν στὴν ἐργασία μου καὶ στὸν ὕπνο μου μὲ τὶς ἑξαφνικὲς φω- νές. Οἱ φωνές αὐτές, σιγὰ σιγὰ, γινόν- ταν δυνατότερες, ἐφθάναν σὲ ὕψος ἐντάσεως, καὶ κατέληγαν σὲ βρι- σιές καὶ βλαστήμιες.

Στὶς βλαστήμιες αὐτές, οἱ ὁποῖες, προήρχοντο μόνον ἀπὸ τὸν ἄνδρα, ἡ γυναίκα ἀπαντοῦσε μὲ ψιθυριστὰ λόγια πού δυσκολεῖ- μουν νὰ καταλάβω, μὲ ἱκεσίες καὶ παρακλήσεις, πού κατέληγαν πάντοτε σὲ πνιγμένους λυγμούς καὶ ὕστερα σ' ἓνα παραπονιάρικο κλάμμα.

Κάθε φορὰ ὁ καυγὰς εἶχε τὴν ἴδια πορεία! Ἀρχίζε κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, μὲ τὶς ἴδιες σχεδὸν λέξεις, προχωροῦσε μὲ τὸ ἴδιο «κρετσέντο» καὶ κατέληγε στὴν ἴδια ἡσυχία. Ἐστὶ, χωρὶς νὰ εἶ- μαι παντρεμένος, ἐδοκίμασα τὴν ἀηδία πού προκαλοῦν οἱ συ- ζυγικὲς σκηνές, καθὼς καὶ ἔμαθα τὴν ποικιλοπλοκία καὶ βανασού- τητά τους.

Ντρεπόμουν νὰ φανερώσω τὴν ἀγανάκτησή μου. Τὶς περιόδους, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ὀπλιζόμουν μὲ νῆα ὑπομονή.

Προσθέσατε ἐπίσης τὸ γεγονός ὅτι εἶχα συναντήσῃ τὴν γειτο- νοποίη μου στὴν σκάλα καὶ ὅτι ἦταν ὥραία καὶ λεπτοκαμωμένη καὶ θὰ καταλάβῃ καλλίτερα τὴν ἐπιείκειά μου. Μοῦ εἶχε μάλιστα φανῇ ὅτι εἶχε ἀποφύγει νὰ μὲ κυττάξῃ, ὅτι εἶχε ἀποτραβηχθῇ σὰν φοβισμένο ζῶον.

Ντρεπόταν ἄραγε γιὰ τὸ δῶμα τῆς ζωῆς της; Φοβόταν μή- πως τῆς ἀπευθύνω τὸν λόγο; Ἐπιθυμοῦσε νὰ μείνῃ μὲ τὴν ἀδύνα- τη, ἔστω, ἐλπίδα της ὅτι δὲν ἀκουα τὶς σκηνές;—ἐλπίδα πού χανό- ταν ἀπὸ τὸ βλέμμα τῆς συμπόνοιας πού θὰ διέκρινε βεβαίως, μέ- σα στὰ μάτια μου, ἂν μὲ κύτταξε.

Μολαταῦτα, μιὰ νύκτα ἀναγκάσθηκα νὰ ἐπέμβω. Εἶχα ξυπνή- σει τρομαγμένος ἀπὸ τὶς φωνές τοῦ γείτονά μου καὶ ξαναγινό- μεστόν του καὶ πού ἀκολουθοῦσε τὴν κανονικὴ τῆς πορεία. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ πού σύμφωνα μὲ τὶς προβλέψεις τῆς πέρας μου, θὰ ἔπρεπε νὰ μετριασθοῖν οἱ φωνές, ἡ φιλονικία ἐξανάρχισε χειρό- τερα ἀκόμη καὶ ἔφθασε σὲ μιὰ ἀσυνήθιστη δέξυτητα.

Ἀκουσα θόρυβο ἐπίπλους πού ἀναποδογύριζαν καθὼς καὶ τὴ πνιγμένη φωνὴ τῆς γυναίκας, πού ζητοῦσε βοήθεια. Δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ πιά λόγος περὶ διακριτικότητος. Κετύθησα ἐπανεπιλημ- μένος τὸν τοῖχο. Ἐγινε ἀμέσως ἀπόλυτη σιωπὴ.

Τὴν ἄλλη μέρα κάτω στὴν εἰσοδο βρέθηκα ἀντίκρου στὴ νῆα πού καθότανε στὸν ξύλινο πάγκο τοῦ θυρωροῦ καὶ ἡ ὁποία, ὅπως

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΟΥ ΚΛΩΝΤ ΖΕΒΕΛ

ἦταν φανερό, μὲ περίμενε. Αὐτὴ μοῦ ἀπηύθυνε τὸν λόγο γιὰ νὰ μοῦ ζητήσῃ [συγγνώμην γιὰ τὴν φασαρία τῆς νύκτας καὶ ὕστερα, μὲ δυσκολία, ἀρχισε νὰ ὑπερα- σπίζεται τὸν ἄνδρα της. Ἦταν ὁ καλλίτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου

μοῦ ἔλεγε μὲ λυγμούς, ἀλλ' ὅτι τὸν ἔ- πιανάν κρίσεις βάνουσου θυμοῦ. Οἱ κρίσεις αὐτὲς ἦσαν συνέπειες ἐνὸς τραῦ- ματος σὲ χρονίον πού εἶχε δεχθῇ, κατὰ τὸν πόλεμο, στὸ Βερντέν.

Μὲ παρακαλοῦσε νὰ τὸ λάβω αὐτὸ ὑπ' ὄψιν μου, ἀλλὰ φαίνονταν πρὸ παν- τὸς τρομαγμένη ἀπὸ τὴ σκέψη ὅτι μπο- ροῦσα νὰ ὑποβάλω μήνυση.

Τὴν καθησύχασα λέγοντας ὅτι μπο- ροῦσε νὰ μὲ θεωρῇ φίλο της καὶ ὅτι θὰ ἦμουν πρόθυμος νὰ τὴν βοηθήσω σὲ μιὰ ὥρα ἀνάγκης, ἀρκεῖ νὰ μὲ φώ- νασε.

Ὑστερα οἱ μέρες καὶ οἱ νύκτες ξα- νάρχισαν νὰ κυλοῦν μὲ περιόδους πού ἦσαν ἡσυχες ἢ παραγόμενες.

Ἐπιστρέφοντας ἓνα βράδυ στὸ σπῆτι μου, ὕστερα ἀπὸ ἀρκετῶν ὥρῶν ἀπουσία, βρήκα τὴν πολυκατοικία ἀνά-κατο. Ὁ κόσμος εἶχε μαζευθῇ γύρω ὅτι ἓνα αὐ- τοκίνητο τῶν φυλακῶν στὸ ὁποῖον εἶδα νὰ μεταφέρουν, δεμένο χειροπόδαρα, τὸν γείτονά μου.

Πρώτιστα εἶχε συμβῇ. Ὁ φίλος ντυμένος μὲ πυτζάμες, εἶχε ἀνεβῇ πάνω στὰ κεραμίδια τοῦ σπιτιοῦ καὶ πηγαί- νοερχόταν χειρονομώντας ἀπελπισμένα, σὰν νὰθελε νὰ πιάσῃ τὸν νυκτερινὸ αὐ- ρανό. Οἱ ἐνοικοὶ εἶχαν ἀναγκασθῇ νὰ γείτονά μου.

Ἐπιστρέφοντας ἓνα βράδυ στὸ σπῆτι μου, ὕστερα ἀπὸ ἀρκετῶν ὥρῶν ἀπουσία, βρήκα τὴν πολυκατοικία ἀνά-κατο. Ὁ κόσμος εἶχε μαζευθῇ γύρω ὅτι ἓνα αὐ- τοκίνητο τῶν φυλακῶν στὸ ὁποῖον εἶδα νὰ μεταφέρουν, δεμένο χειροπόδαρα, τὸν γείτονά μου.

Καθόταν στὸν ξύλινο πάγκο καὶ μ' ἐπερίμενε

Καθόταν στὸν ξύλινο πάγκο καὶ μ' ἐπερίμενε

φωναῖον τὴν ἀστυνομία καὶ τὴν πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία, τῶν ὁποίων οἱ ἄνδρες κατῳρθώσαν, μὲ χίλιες δυσκολίες, νὰ πιάσουν τὸν γείτονά μου, προτοῦ κἀνὴ κανένα «σάλτο μορτάλε».

—Καὶ τώρα πού τὸν πᾶνε; ρώτησα τὴ θυρωρὸ πού μοῦδωσε ὅλες αὐτὲς πληροφορίες.

Ἡ γυναίκα κούνησε τὸ κεφάλι μελαγχολικὰ καὶ μοῦ εἶπε:

—Ποῦ μποροῦν νὰ πᾶνε, κύριέ μου ἓναν ἄνθρωπο πού δὲν εἶναι καλά στὰ λογικά του;... Ποῦ ἄλλοῦ παρὰ στὸ φρενοκο- μεῖο;...

Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε. Στὸ κατώφλι τῆς κεντρικῆς εἰσόδου τῆς πολυκατοικίας, ἡ γειτονοπούλα μου ἄπλωνε μὲ λαχτάρα τὰ χέρια πρὸς ἐκείνον ἀπ' τὸν ὁποῖο τὴν χώριζαν. Πῆγα κοντὰ της καὶ τὴν βοήθησα ν' ἀνεβῇ τὶς σκάλες.

Σκόνταψε σὲ κάθε σκαλοπάτι, γιὰτὶ οἱ λυγμοὶ συνεκλόνηζαν τὸ λεπτὸ σωματάκι της. Προσπάθησα νὰ τὴν παρηγορήσω μὲ λό- για λογικά.

—Πρέπει νὰ ἔχετε θάρρος... Δὲν μπορούσατε, ἄλλωστε, νὰ ἐξακολουθήσετε αὐτὴν τὴ ζωὴ... Ἀρκετὰ ἔχετε ὑποφέρει... Ὁ Θεὸς σὰς λυπήθηκε... Μπορούσατε νὰ πάθετε κανένα κακό... Ἐφ' ὅ- σον τώρα σὰς δόθη ἡ ἀπόδειξις ὅτι ἦταν τρελλός;...

Μὲ διέκοψε ἀπότομα μ' ἓνα πονεμένο γέλιο:

—Τρελλός! Μὰ τότερα μὴνες τώρα εἶναι ἦταν τρελλός;

Τὴν κύτταξα χωρὶς νὰ καταλαβαίνω.

—Ὁχι, μοῦ εἶπε. Μὴν νομίζετε ὅτι εἶμαι κι' ἐγὼ τρελλή! Εἶ- ναι τόσο ἀπλόι... Ὅταν βρισκόταν στὰ λογικά του, στὴν φυσιολο- γικὴ του κατάστασι, ὁ ἄνδρας μου ἦταν βάνουσο, ἀπότομος, ξη- λάρης, χωρὶς ἀγάπην... γιὰτὶ μὲ μισοῦσε. Τότε ἀκούατε τὶς «τρο- μερὲς σκηνές» μας. Μοῦ ἔλεγε ὅτι εἶμαι ἀνάξια νὰ τρώγω τὸ ψωμί πού μοῦ ἔδινε—τὸ ψωμί πού μᾶς ἔδινε καὶ στοὺς δυὸ ἡ σύνταξις του. Μὲ ἄφηνε χωρὶς χρήματα. Μὲ ἀπειλοῦσε ὅτι θὰ μὲ ἐγκατέ- λειπε στὴν φτώχεια καὶ τὴν δυστυχία... Ὑστερα τὸν ἐπῆνε ἡ κρίσις τῆς τρέλλας—ἡ κρίσις πού ἦταν ἡ πῆλὴ μόνιμη σχεδὸν κα- τάστασις του. Τότε γινόνταν ὁ πῆλὸς ἐρωτευμένος ἀπὸ τοὺς ἑρσάτας, ὁ πῆλὸς θερμός, ὁ πῆλὸς τρυφερός, ὁ πῆλὸς γενναῖος... Ἐξέρετε τί ἔκανε ἐπάνω στὰ κεραμίδια; Προσπαθοῦσε νὰ μοῦ φέρῃ ἓνα ἄ- στερο, πού θαυμάσαμε οἱ δυὸ μας, πρὶν ἀπὸ λίγα λεπτά... Μοῦ τὸν πῆραν γιὰτὶ ἦταν τρελλός. Μὰ ἐγὼ τὸν τρελλὸ λάτρευα, κύ- ριε!!!

ΚΛΩΝΤ ΖΕΒΕΛ

187

Καρδιά στη Φλόγα

ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ ΣΕΡΑΦ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

—Ξέρω πώς ή καρδιά σου δεν καίει πια για μένα και πώς οι φλόγες της δεν θα ανάψουν πια ποτέ! Δεν θα δοκιμάσω— σου υπόσχομαι—να ζητήσω πάλι τόν ξρωτά σου. Τό ξέρεις καλά... δεν θα δοκιμάσω. Όχι, όλο ή περηφάνεια, γιατί... τί υπερηφάνεια μπορώ να έχω τώρα; Δεν θα δοκιμάσω, επειδή είμαι απελπισμένη. Όλα έτελείωσαν μεταξύ μας από την ήμερα που ή "Αννα πέθανε. Έγώ μάλιστα... αισθάνομαι πώς τώρα όλα είναι περιττά. Σ' αγαπώ και θα σ' αγαπώ ως τό θάνατο, μά για μένα, όπως και για σένα, είναι έντελώς περιττό να τό πώ. "Ο, Καίσαρ! πόσο ή τιμωρία μας είναι μεγαλύτερη από τη δική της! Έχουμε τη ζωή, μά είμαστε ξεχνιγμένοι, τόσο απελπισμένοι, που τίποτα από τά εγκόσμια δεν μάς συγκινεί πια. Ζητάμε ένα μέτρος κρυφό, να πάμε να κλειστούμε εκεί, αδιάφοροι για τόν πόνο μας, άνίκανοι να παρηγορήσωμε ό ένας τόν άλλο, άνίκανοι να ζήσωμε!

—Ας χωρίσωμε, αν είναι έτσι, είπε ό Καίσαρ σκύβοντας τό κεφάλι.

—Όχι, όχι Καίσαρ! Δεν είναι δυνατόν... Είμαστε δεμένοι με μία άσυντριπτη άλυσίδα' όχι με τό γάμο, μά με τό παρελθόν...

Δέν μπορούμε να χωρίσωμε, τό καταλαβαίνεις και συ ό ίδιος. Γιατί να προσθέσωμε στην τιμωρία μας και τό βασανιστήριο της μοναξιάς; Είμαι είκοσι τριών χρονών... και φοβάμαι τόν άπέραντο και έρημο κόσμο, εγώ που πρώτα δέν λογάριζα τίποτα... Τέλος, ως μείνωμε μαζί, ως ψάξωμε μαζί να βρούμε ένα άσυλο... έναν τρόπο να ζήσωμε... Θα είμαστε μαζί και χωρισμένοι... Να ζούμε κάτω από την ίδια στέγη, Καίσαρ, δέν σου ζητώ τίποτα άλλο—εις ανάμνησιν της νεκρής...

—Έστο! είπε.

Ο Καίσαρ είχε καταλάβει καλά, πώς ή Λαύρα του μιλούσε ειλικρινώς. Η καρδιά της είχε ραγίσει για πάντα. Ο Καίσαρ δεχόταν να κάνει ό,τι του ζητούσε, γιατί τίποτα πια δέν θα μπορούσε να ξαναζωντανέψη τό παρελθόν.

—Ευχαριστώ, είπε χωρίς χαρά.
—Λοιπόν, φεύγωμε αύριο' ετοιμάσου.
—Ναι, μά έχω ακόμα τόσα πράγματα στη Νεάπολη.
—Τηλεγράφησε να σου τά στείλουν...
—Πού;
—Στό Μιλάνο' απ' εκεί θα πάμε στην Έλβετία να ψάξωμε για τό άσυλό μας...
—Καλά.

—Φρόντισε να σου στείλουν ό,τι έχεις ανάγκη. Ίσως... να μη ξαναγυρίσωμε ποτέ πια στη Νεάπολη.

—Καλά, του είπε και του έδωσε τό χέρι.
Έκείνος τό πήρε και τό άγγιξε έλαφρά με τό χείλη. Μά τό

ή "Αννα Άκουαβίβα, μία ζωστή και δερμική νέα, φεύγει κρυφά και πάει στην Πομπηία να συναντήσει τόν αγαπημένον της. Ίουστίνον Μορόζι, ό οποίος την έληθοφόρησε ότι ό κηδεμών της Καίσαρ Δίας, έπ' ουδένι λόγο, έδέχτο να συγκαταστή στο γάμο τους, επειδή αυτός ήταν πτωχός και άσημος, εκείνη δέ πλούσια και από ευγενική οικογένεια. Καί την συμβουλεύει να επανέλθω στο σπίτι της. Η "Αννα τόν διώχνει άγανακτισμένη κι' όταν σε λίγο την παραλαμβάνει ό Καίσαρ Δίας και την ξαναφέρει στο σπίτι της, ή απόγνωση την ρίχνει βαρεία άρρωστη στο κρεβάτι. Όταν ύστερα από καιρό γίνεται καλά καινούργια αίσθημα πλημμυρίζουν την ευαίσθητη ψυχή της. Ο Δίας της συνιστά τόν άγατον φίλον του Καράτσιολο και προσπαθεί να την κάνει να τόν αγαπήσει. Αλλά εκείνη αγαπά τόν κηδεμόνα της και μη τολμώντας να τό πη τό γράφει. Ο Καίσαρ έκπλησσει, την λυπάται, χωρίς όμως και να την αγαπά και της υποδεικνύει την τεραστία διαφορά ηλικίας και χαρακτήρος που τους χωρίζει. Υποχωρεί όμως μπροστά στην έπιμονή της και την κάνει σύζυγό του υπό τόν όρον ότι δέν θα τό άξιώση να την αγαπά ούτε θα τόν ζητήσει. Μετά τόν γάμο τους έξακολουθεί πράγματι την παλιά του ζωή, αδιαφορώντας αν ή "Αννα ύποφέρει γι' αυτό. Συνεχίζει τις σχέσεις του με τις ερωμένες πουχε πρό τό γάμου του και σά παράπονα της "Αννας αντίτάσσει την συμφωνία τους. Ένα βράδυ ή "Αννα βλέπει κρυφά τόν Καίσαρα ν' αγκαλιάζει την αδελφή της Λαύρα. Τρελλή από ζήλεια, όταν ή Λαύρα πήγε στο δωμάτιό της, έτρεξε και την έβρυσσε κι' εκείνη την άκολούθησε στο δωμάτιό της κρατώντας πάντοτε τό λουλούδι που είχε φιλήσει ό Καίσαρ. Η Λαύρα δέν άρνείται ότι τόν αγαπάει, δηλώνει ότι δέν θα τόν αφήσει, μά άσυγκίνητη από τις λέξεις της, της λέγει ότι αν μπορέ ής τόν πάει. Όταν ό Καίσαρ έπληξε να την ιδή ή "Αννα τοβειλε κατάμουτρα πόσο έκείνος και ποταπός ήταν. Έκείνος την ειρωνεύεται για την αίσθηματικότητά της, της λέγει ότι μετέδωσε που την πήρε γυναίκα του κι' ή "Αννα απελπισμένη πηγαίνει στο σπίτι του Καράτσιολο και αυτοκτονεί. Συντριμμένος ό Καίσαρ μετανοεί για τη διαγωγή του που προκάλεσε τό θάνατο της νέας, ή Λαύρα όμως τό υποβάλει την ιδέα ότι ή "Αννα ύποφέρει έρωμένη του Καράτσιολο, ό οποίος έξηφανίσθη άίωςως μετά την αυτοκτονία. Ο Καίσαρ εγκραταλεί τό σπίτι αλλά ή Λαύρα τό ζητεί να μείνει κοντά της και του υπενθυμίζει την άγάπη τους. Ο Καίσαρ παρυσυρόμενος προς στιγμήν από τη γοητεία της κάμπτεται άνεπανόρθωτα και έξαγαγκάζεται κατόπιν αυτού να την κάνει γυναίκα του. Η άμφιβολία εν τούτοις, αν ή "Αννα έξηγει ως έρωτα προς την νεκρή. Πηγαίνοντας στη Ρώμη με τη Λαύρα ό Καίσαρ, για να μονομαχήσει με τόν Καράτσιολο βλέπει την δούκισσα Έρμιόνη του Κλέβελαντ που είναι ή σωσία της "Αννας. Η Έρμιόνη έχει ήδη συνδεθεί με τόν Καράτσιολο κι' αυτό εμάτι τη ζηλοτυπία του Καίσαρος και τόν κάνει να μιν πιστεύει στην διαβεβαίωση του νέου ότι ή "Αννα ήταν άδύα. Η μονομαχία γίνεται και ό Καίσαρ τραυματίζεται στον ώμο τόν Καράτσιολο, ό οποίος στην κρίσιμη στιγμή της χάνει την ψυχραιμία του επειδή διέκρινε από μακριά την Έρμιόνη. Μετά την μονομαχία ό Καίσαρ και ή Λαύρα άποφασίζουν να ζουν μαζί αλλά σαν ξένοι.

οί έφημερίδες δέν έλεγαν τίποτα. Ίσως οι μάρτυρες να είχαν έμπο

δίνει τις δημοσιεύσεις.
Στό δωμάτιό της ή Λαύρα, αφού ετοίμασε τις βαλίτσες της, άνοιχτη πόρτα και θυμήθηκε πώς είχε κι' αυτός να γράψει. Με την διαύγεια του πνεύματος, που τόν έχαρακτήριζε και την ό Καράτσιολο με τό σπαθί στο χέρι, έγραψε τρία μακροσκελή γράμματα για τη Νεάπολη και για την έπαρχία Ρέλλιο. Τά γράμματα άφορούσαν τις δουλειές του. Στο Ρέλλιο οι Δίας είχαν άκό έπρόκειτο να πεθάνη. Κατόπιν έβαλε τις δουλειές του, σαν να πει πριν από την μονομαχία—μέσα σ' ένα μεγάλο φάκελλο, τόν έσφράγισε και τόν έστειλε στον συμβολαιογράφο του.

Οι προετοιμασίες αυτές δέν του προξενούσαν καμμία στενοχώρια. Έφρευε χωρίς να ξέρη που πάει, ούτε πόσον καιρό θα έθεωρούσε τόν έαυτό του νεκρό, τό παρελθόν του νεκρό επίσης.

Ένας ύπηρέτης κύτπησε την πόρτα και άνήγγειλε τόν Ίούλιο Καράφα. Ήταν δέκα και μισή. Η Λαύρα άκούοντας πώς κάποιος θα έρχόταν έκλεισε την πόρτα του δωματίου της, δείχνοντας έτσι πώς έπιθυμούσε να άποφύγη κάθε συνάντηση.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ο Ίούλιος μπήκε. Ήταν λιγάκι ταραγμένος και έμεινε μια στιγμή χωρίς να πη λέξη.

—Λοιπόν; πώς πάει ό Λουδοβίκος; ρώτησε ό Καίσαρ.
—Όχι πολύ άσχημα. Ο Πυρετός δέν άνέβηκε.
—Πήγες στο σπίτι του;
—Ναι, έμεινα μάλιστα, μισή ώρα...
Και ύστερα από κάποιο δισταγμό, ό Καράφα πρόσθεσε.
—Εσύ δέν πήγες;
—Εγώ; Όχι!
—Καλά έκανες, ψιθύρισε σκεπτικός ό Ίούλιος.
—Μπήκες στο δωμάτιό του; ρώτησε ό Καίσαρ λιγάκι άνήσυχος.

—Όχι. Μπήκε ό Πέτρος.
—Η μητέρα του έμαθε τίποτα;
—Ακόμα. Έθεώρησαν προτιμώτερο να μη της τό πουνε, όπου νάηθ ή Λουδοβίκος σε θέση να μπορέ να μεταφερθή στη Νεάπολη.

—Θα μπορέση να γίνει σύντομα αυτό;
—Φαίνεται πώς αυτός ό ίδιος ζητά να τόν μεταφέρουν... και μάλιστα τό γρηγορώτερο. Αυτό και θα γίνει.

—Ποιός θα τόν συνοδέψη;
—Ο Τουρναμπουνί... Έκείνη ή κυρία θα πάη μπροστά.
—Ποιά κυρία; Η δούκισσα του Κλέβελαντ; φώναξε ό Δίας.

—Η δούκισσα του Κλέβελαντ, έπεβεβαίωσε ό Ίούλιος κυτάζοντας κατάρματα τόν Καίσαρα.

—Τόν αγαπά, λοιπόν;
—Δέν ξέρω... Ήλθε όμως να τόν ιδή.

—Μόνη της; Σπίτι του; Μία κυρία;
—Είναι πληγωμένος. Είναι φίλος της. Είναι Άγγλίδα...
—Την είδες, Ίούλιε; ρώτησε με άγωνία ό Καίσαρ.

—Ναι, άρκετά...
—Την έπρόσεξες καλά;
—Ναι, βέβαια.

—Α! με λυπάσαι, Ίούλιε, δέν είναι έτσι; Με κλαίς...
—Σε λυπάμαι!

—Είναι άνεπανόρθωτο, Ίούλιε, άνεπανόρθωτο.
—Φύγε μακριά' φύγε με τη γυναίκα σου...

—Μά έ κ ε ι ν η πάει στη Νεάπολη κι' έ κ ε ι ν ο ς θα πάη επίσης.

—Πήγαινε στη Ρωσία, πήγαινε στον Πόλο... όσο πιο μακριά μπορέσει. Πάρε τη Λαύρα μαζί σου, μείνε τρία χρόνια, δέκα χρόνια στο έξωτεριό τους... Δέν υπάρχει άλλος τρόπος, Καίσαρ.

—Κι' εγώ... Μά φύγε... φύγε άπόψε... Όχι, είναι άργά, τώρα... Αύριο όμως τό πρωί, φύγε, φύγε για την Πετρούπολη. Για την Νορβηγία... Δέν υπάρχει άλλη σωτηρία.

—Ναι, δέν υπάρχει άλλη σωτηρία, επανέλαβε ό Καίσαρ, που από εκείνη την στιγμή δέν άπήντησε καθόλου στα παρηγορητικά λόγια που του έλεγε ό Ίούλιος.

Τό πρωί, στις έξη, ό Καίσαρ κύτπησε στην πόρτα της Λαύρας. Η Λαύρα βγήκε ντυμένη με ρούχα ταξιδιού, τυλιγμένη σ' ένα γκριζο σάλι που της σκέπαζε τό πρόσωπο και τούς ώμους.

—Φεύγωμε για την Νεάπολη, της είπε ό Καίσαρ.

Δέν έκανε τίποτα άλλο παρά να τόν κυτάξη κατάρματα. Δέν είπε λέξη. Ένα προαίσθημα φοβερής δυστυχίας της είχε παγώσει τό αίμα.

Ο Καίσαρ ριχνόταν δόλόφρυχα και δλόσωμα στα νύχια του άμειλικτου πεπρωμένου.

Η

Η πληγή του Καράτσιολο δέν ήταν και τόσο σοβαρή. Ο πληγωμένος δέν διέτρεξε κανένα κίνδυνο. Άναγκάστηκε μόνο να μείνη τέσσαρες σωστους μήνες κλεισμένος στο σπίτι. Τό μόνο που του έπιτρεπόταν να κάνει σ' αυτό τό διάστημα ήταν να σηκώνεται από τό κρεβάτι και να κάθεται σε μία πολυθρόνα. Η πλη-

γή του, τέλος, γιατρεύτηκε και κατά τις άρχές Φεβρουαρίου μπόρουσε να κυκλοφορή έλεύθερα.

Στό διάστημα αυτό ή δούκισσα Έρμιόνη έμεινε στην Νεάπολη και είχε έπισύρει άρκετά την προσοχή του κόσμου. Η καταγωγή της, τά πλούτη της, οι παράξενοι τρόποι της, ήταν άρκετά για να την κάνουν γνωστή. Ντυόταν ιδιότροπα, μιλούσε λίγο, έβγαίνει στις πιο άλλόκοτες ώρες και χανόταν στις ώρες τού περπάτου. Και επί πλέον ήταν ή ζωντανή εικόνα της πεθαμένης, της οποίας τό τέλος ήταν τόσο τραγικό.

Κανείς βέβαια, δέν της έκανε λόγο για την όμοιότητα αυτή. Έν τούτοις προξενούσε πάντα ένα παράξενο αίσθημα σε όλους τους θυμόνταν την Άννα Δίας. Ές άλλου ό Λουδοβίκος, άφ' ότου τού έπετράπη ή έξοδος, την άκολούθησε παντού και δυο φορές σε μία δειψωση και σ' ένα χορό, ή Λαύρα Δίας ύποχρεώθηκε να εγκραταλήψη την αίσθηση, μισολιποθυμισμένη.

Όσο για τόν Καίσαρα Δίας, δέν πήγαινε ποτέ στις δουκίσσες, δέν την συντρόφευε ποτέ έξω, έκανε πώς δέν την ξέρει. Έν τούτοις βρισκόταν παντού όπου πήγαινε ή δούκισσα και την κυττούσε από μακριά σαν να την παρακολουθούσε. Φίλοι και γνωστοί, στις στιγμές που ξεχνούσαν τά βασάνά τους και τις χαρές τους ένοιωθαν πώς κάποια φοβερή μοίρα έκλωθε γύρω από τά τέσσαρα αυτά πρόσωπα' την Έρμιόνη, που έδινε την έντύπωση πώς έβγαίνει από τόν τάφο, τη Λαύρα που είχε κλειστή για να μη βλέπη αυτό τό φάντασμα, τό Λουδοβίκου που ήταν έρωτευμένος μαζί της όσο ήταν—και περισσότερο ακόμα—με τη νεκρή και τόν Καίσαρα που έδινε την έντύπωση ότι την ζήλευε, όσο ζήλευε—αι περισσότερο ακόμα—την νεκρή, μ' όλην την μονομαχία και μ' όλην την πληγή του Καράτσιολο.

Όταν ό Ίούλιος Καράφα έβλεπε την δούκισσα, τόσο άπίστευτα μελαγχρονή για μία Άγγλίδα, να βγαίνει περίπατο μαζί με τόν Λουδοβίκο, τόν όποιον άφηνε να την κορτάρει με την άδιαφορία των γυναικών που δέν φοβούνται να έκτεθούν, ακόμα και όταν εμπνέουν έναν τρελλό έρωτα, όταν έβλεπε να εμφανίζεται ό Καίσαρ Δίας, με τά μάτια λάμποντα από ζήλεια, άνήσυχος και ταραγμένος, ό Καράφα αισθανόταν πώς έτλησάιζε ή ώρα της καταστροφής. Από φίλια προς τόν Καίσαρα, μισούσε την Άγγλίδα με τό ιταλικό πρόσωπο και θα δοκίμοζε ευχαρίστως να την ξαναστείλνι στην πατρίδα της αν δέν ήξερε πώς ό Καίσαρ και ό Λουδοβίκος θα την άκολουθούσαν...

**

Στις 15 Άπριλίου, στη βασιλική βίλλα του Καποντιμόντε, οι κυρίες της άριστοκρατίας έδιναν μία φιλανθρωπική εορτή υπέρ των φτωχών και άρρωστων παιδιών. Η εορτή ήταν ένα γκάρντεν—πάρτυ και ή φύσις είχε ενοήσει θαυμάσια τό πρόγραμμα των ευγενικών κυριών. Έτσι, ό έκλεκτότερος κόσμος της Νεα

πόλεως συναντήθηκε εκεί.

Μέσα στο χορό, ό όποιος φυσικό γινόταν στο ύπαιθρο, κάποιος φίλος του Καράτσιολο, περνώντας δίπλα του, τού ψιθύρισε.

—Ο Δίας είναι έδω.

Ο Καράτσιολο ταραχτηκε. Αισθανόταν διαρκώς να βραίνει έπάνω του τό χρώς και λυπημένο βλέμμα του Δίας, καταλάβαινε πώς ό Δίας τόν παρακολουθούσε. Έβλεπε τό πρόσωπο του αντίχλου του ζωωμένο από τη ζήλεια και ένοιωθε την ψυχή του να παραληρή μπροστά στη ζωντανή εικόνα της πεθαμένης γυναίκας του. Μά ό Λουδοβίκος ζούσε μέσα σε μια άτμόσφαιρα νοσηροδύνειρου, ένδυσμυστικού φόβου ό οποίος κάθε τόσο τόν έσπινγε στο λαιμό, σαν να θέλει να τόν πνίξη. Ο Λουδοβίκος ήξερε καλά πώς ό λο, αριασμός του αίματος δέν είχε άκόμη κλείσει. Μήπως ή ίδια μοίρα δέν τους έσκέπαζε και τούς δυο και μήπως δέν ήταν φανερό πώς ό ένας από τούς δυο έπρεπε να λείψη;

Πράγματι, ό Καίσαρ έρχόταν μαζί με τόν Κλεμάν Κορτέζ πηγαίνοντας προς την τσάρτα του χορού. Μιλούσε με τόν Κορτέζ, τά μάτια του όμως δέν άφηναν τόν Λουδοβί-

—Θέλετε να πάμε στην άραβική σκηνή; ρώτησε ό Λουδοβίκος.

βίκο και την 'Ερμιόνη.
—'Η 'Ερμιόνη, βλέποντας τον Καίσαρα, χαμογέλασε με πονηρία και είπε.
—Να ό μαυρός της Βενετίας.
—Καί σεις, μυλαίδη, θα θέλατε να είστε ή Δυσδαιμόνα;
—'Η Δυσδαιμόνα ήταν μία άνόνητη Βενετσιάνα, άπάντησε ύπερηφανα.
—Είπατε σκληρή για την 'Ιταλία, 'Ερμιόνη.
—'Απατήσατε. Αυτός ό 'Οθέλλος μ' ενδιαφέρει.
—Πάω να τόν φέρω, φώναξε με πίκρα ό Λουδοβίκος.
—Δέν μου άρέσουν οι παρουσιάσεις, ξέρετε.
—Γνωριστήκατε καμμία φορά με τόν Δίας; ρώτησε ό Λουδοβίκος με άγωνία.
—Δέν μου τόν παρουσίασαν ποτέ, άπάντησε με ύφος ύπερφυχής.
—Γνωριστήκατε; έπέμεινε.
—'Αλλοτε, ίσως... ψιθύρισε με ύπόκωφη φωνή κρύβοντας τό πρόσωπό της πίσω από τό χρυσάνθεμα πού κρατούσε.
—'Ερμιόνη, με φοβίζετε.
—Είμαι φυσικό.
Και λέγοντας αυτές τις λέξεις, τού έρριξε ένα βλέμμα τόσο άπλανές, πού άναγκάστηκε να γυρίση τό κεφάλι. Για μία στιγμή νόμισε πώς τόν κυτούσε ένα φάντασμα.
'Ο χορός εξακολουθούσε ζωηρός και ευχάριστος μέσα στο όπεροχο δειλινό. Οι προσκεκλημένοι, σέ μικρούς όμίλους είχαν σκορπίσει μέσα στο πράσινο λειβάδι. Τά παιδιά έπαιζαν. Τό φρέσκο άεράκι ζωήρευε τούς χορευτές. Κανείς δέν μπορούσε να άντισταθή στο γόητρο τού τοπίου και τού δειλινού και όλοι, με τό ρυθμό της μουσικής, άφηνόνταν στα όνειρα της φυσικής τας των.
—Γιατί δέν χορεύετε λιγάκι;
—'Εγώ; Ποτέ!
—Γιατί;
—'Εχω κάνει όρκο.
—Γιά ποιό λόγο; Για λόγους θρησκευτικούς;
—'Οχι.
—Γιά λόγους έρωτικούς;
—Ούτε.
—Δέν αγαπήσατε ποτέ σας; δέν είναι έτσι, 'Ερμιόνη;
—Σας είπα τέτοιο πράγμα;
—Ναί. Δέν ήταν άλήθεια;
—Ποιός ξέρει; Νομίζω... μου φαίνεται πώς δέν αγάπησα ποτέ μου... Μολαταύτα σάν να θυμούμαι, έντελώς άόριστο, πώς κάποτε αγάπησα...
—Θυμάστε...; Λοιπόν, δέν είστε βέβαιη...;
—Δέν είμαι βέβαιη για τίποτα...
—Γιατί ώρκιστήκατε να μñ χορέψετε ποτέ; ρώτησε ξανά ό Λουδοβίκος, για ν' αλλάξη θέμα συζητήσεως, γιατί τά όσα έλεγαν τόν έκαναν να ύποψέψη.
—'Ορκίστηκα... έδω και μερικά χρόνια. Μιά φίλη μου πέθανε από φθίση' είχε άρρωστήσει σε κάποιο χορό' ώρκιστήκα πώς θα την έσωζα.
—'Ηταν νέα;
—Είκοσι δύο χρόνων.
—'Η δυστυχισμένη!
—Γιατί τη λυπάστε; Δέν είναι δυστυχισμένη' είναι νεκρή.
—'Η ζωή δέν είναι τόσο λυπηρό πράγμα, 'Ερμιόνη.
—Και ποιός σας είπε, ότι εκεί κάτω δέν είναι κανείς πιο ήσυχος; Δέν μιλήσα ε, βέβαια, με κανένα νεκρό για να ξέρετε τά μυστικά τους' και τούτο διότι οι νεκροί δέν γυρίζουν.
Δέν άπάντησε. Γύρισε μόνο άλλού τό κεφάλι για να κρύψη την ταραχή του.
Τό βράδυ προχωρούσε όλοένα. 'Ολη ή χαρά τού γκάρντεν—πάρτυ μετεβάλλετο σιγά—σιγά σε άπέραντη ψυχική ήρεμία και ευχαρίστηση, άπέραντη σάν τόν ούρανό, βαθείά σάν τις σκιές τού πάκου, ευχάριστη σάν τά άρώματα τού άγρου.
—Μιά πού δέν χορεύετε, άς κάνουμε ένα γύρο μέσα στο πάρκο, είπε ό Λουδοβίκος.
'Εκείνη, χωρίς ν' άπάντηση τόν έπιασε από τό μπράτσο και έγκατέλειψε την γωνία τού λεβαδιού, από την όποιαν παρακολουθούσε τό χορό και διεθυνώθηκε πρὸς τό μικρό παλάτι τού Καποντιμόντε.
—Θέλετε να πάμε στην άραβική σκηνή; ρώτησε ό Λουδοβίκος.
—Κάνει πολύ ζέστη εκεί μέσα.
—'Ας δούμε.
'Η άραβική σκηνή, στολισμένη με έντελώς ανατολίτικα χρώματα, ήταν στημένη πάνω σε μία πλατφόρμα. Τό φῶς τού δειλινού έσβυνε έντελώς κάτω απ' αυτήν. Μέσα στην σκηνή ό άέρας

ήταν βαρύς. Μολαταύτα, έδω και εκεί πάνω στα ντιβάνια, διάφορα ζευγάρια είχαν άπομονωθεί και κουβέντιαζαν. Μέσα στην σκηνή αυτή είχαν καταφύγει επίσης όσες μητέρες είχαν κουρασθή συνοδεύοντας τις ύποψίες για παντρεία κόρες των. 'Εκτός αυτών, βρισκόταν εκεί και οι κομπάρσοι κάθε γιορτής, άνδρες και γυναίκες, οι όποιοι δέν λείπουν ποτέ από καμμία συγκέντρωση.
'Η 'Ερμιόνη σταμάτησε στην είσοδο με δισταγμό.
—Τί κόσμος!
—Μιά σκηνή δέν κατασκευάζεται μόνο για δύο, ψιθύρισε ό Λουδοβίκος.
—'Εχω και εγώ μία άραβική σκηνή.
—Πού;
—'Εκεί—πέρα, στην 'Αγγλία, μέσα σ' ένα μεγάλο πάρκο, γεμάτο από μεγάλα δένδρα, άπέντησε με φωνή στην ύποψιν διακρινόνταν καθαρά ή νοσταλγία της για τόν τόπο της.
—Είσατε 'Αγγλίδα, σήμερα, 'Ερμιόνη...
—Καθμένη, μακρυνή πατρίδα!... πόσο είσαι γλυκειά μέσα στις άγριες ήμέρες τού χειμώνα!... πόσο γλυκειά κάτω από τόν πρωτό ήλιο της άνοιξης!... Καθμένη, μακρυνή πατρίδα, πού σε έγ καταλείπομε τόσο εύκολα για να σ' επιθυμήσουμε ύστερα τόσο πολύ...
—Θά γυρίσετε πολύ σύντομα στην πατρίδα σας, δέν είναι έτσι; ρώτησε λυπημένα ό Λουδοβίκος.
—'Ισως.
—'Αν φύγετε, θα σάς άκολουθήσω, 'Ερμιόνη.
—'Ω! όχι! φώναξε ζωηρά.
—Θά μ' έμποδίζετε;
—Θά σάς έμποδίσω. Θά σάς παρακαλέσω να μñ μου προσηγήσετε αυτήν την λύπη, αυτόν τόν πόνο.
—Πόνος; Πόνος είναι να βρίσκεται κανείς μακριά από έσας.
—Μην πάτε ποτέ, ποτέ στην 'Αγγλία!
—Θά πάω, αν θα πάτε και σεις, άτήνησε με την θερμότητα πού δίνει τό πάθος.
—'Οχι, Λουδοβίκε, ψιθύρισε με την άκαταμάχητη χάρη πού έδινε στο όνομά του όσες φορές τό έπρόφερε.
—Πέστε μου τό λόγο.
—Γιατί να σάς τόν πῶ; Δέν τόν καταλαβαίνετε; Είναι τόσο λυπηρό.
—Λυπηρό;
—Δέν θα ξαναδείτε ποτέ εκεί κάτω την 'Ερμιόνη, είπε με βαθεία φωνή μπαίνοντας μέσα στη σκηνή.
Τά μάτια τού Λουδοβίκου έγέμισαν δάκρυα.
—Δέν θα σάς ξαναδῶ ποτέ στην 'Αγγλία; Ποτέ;
—'Η 'Ερμιόνη δέν ύπάρχει στην 'Αγγλία, άναστενάξε, ενώ κανόνα στη σκιά, στο βάθος της σκηνής.
Σώτασε από την ταραχή έφτανε μακρυνός ό θόρυβος της μουσικής. 'Ο Λουδοβίκος δέν μπορούσε να κρατηθή.
—Τότε μου ύπόσχεσθε πώς δέν θα φύγετε χωρίς έμένα; Μου επιτρέψετε να σάς άκολουθῶ όπου κι' αν πάτε;
—Ναί, μαζί σας, αγαπημένη μου!
—Και στους πιο μακρυνούς και στους πιο κρύους τόπους;
—Και στους τόπους των αιώνων χιόνων μαζί σας!
'Εσκυψε και της φίλησε τό χέρι και ή 'Ερμιόνη αίσθάνθηκε πώς τό αίμα τού Λουδοβίκου κυλούσε δυνατότερα και πώς ή σκιά τόν είχε κάνει πιο θαρραλέο.
—Πάμε, Λουδοβίκε!
—Μιά στιγμή ακόμα, 'Ερμιόνη!
—Δέν βλέπετε;
Και τού έδειξε τόν Καίσαρα Δίας, πιστόν φύλακα της ζήλειας, ό όποιος από τό άνοιγμα της σκηνής έβόδιζε τά μάτια του έρευνητικά, μέχρι τού βάθους της. Μαζί του ήταν ό Κλεμάν Κορτέζ, ένας μιάνθρωπος, πού δέν χόρευε ποτέ του και με τόν όποιον ό Δίας συνημιλούσε για ν' τηρή τά προσήματα.
Δέν ήταν και μόνοι. 'Αδιάφορος για τό τί θα έλεγε ό κόσμος ό όποιος, βέβαια, είχε παρατηρήσει τό άρχό του πρόσωπο και την περιφορητική ρυτίδα τού μετώπου του. ό Καίσαρ Δίας ήταν εκεί.
—Τί σας πειράζει; ρώτησε έρεθισμένος ό Λουδοβίκος. Δέν είναι σύζυγός σας.
—'Οχι... Σύζυγός μου είναι ό δούξ τού Κλέβελαντ νομίζω. 'Ο άνθρωπος αυτός όμως ύποφέρει. Πάμε.
—Και εγώ επίσης ύποφέρω.
—'Εσείς είστε μαζί μου. Αυτός είναι μακριά.
—Πόσο τόν λυπάστε! Νομίζετε πώς σας αγαπά;
—Δέν ξέρω... είτε μυστηριωδώς.

('Ακολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΔΕΝ ΤΟΝ' ΕΣΚΟΤΩΣΑ ΕΓΩ!..

'Ο άστυνομικός έπιθεωρητής Γκερσάρ είχε μπή στο γραφείο του πρὸ μισού μόλις λεπτού, όταν ό γραμματεός του τού άνήγγειλε ότι ένας νέος, κάποιος κύριος ντε Ρισμάν ζητούσε να τόν δῇ.
—Τί τρέχει; ρώτησε ό έπιθεωρητής Γκερσάρ.
—'Η άδελφή τού έπισκέπτου έχει εξαφανισθή, άπάντησε ό γραμματεός.
'Υστερα από λίγο, πράγματι, ένας νέος με όχρά, κουρασμένα χαρακτηριστικά μπήκε στο γραφείο τού άστυνομικού έπιθεωρητή και κάθισε λαχανιασμένος σ' ένα καθισμα.
—'Ηλθατε για να με πληροφορήσετε σχετικῶς με την εξαφάνιση της άδελφής σας; ρώτησε ό έπιθεωρητής.
—Ναί, κατοικῶ μαζί της και μαζί με μία γρηά υπηρέτριά μου στην όδὸ Ρελώ, αριθμός 16. Έγκατασταθήκαμε σ' αυτό τό σπίτι πρὸ ενός έτους. Προηγούμενως μέναμε σε έπαρχία.
—Πού;
—Στην 'Ορλεάνη. Μιά άρκετά σοβαρή κληρονομιά μās επέτρεψε να έλθουμε στο Παρίσι. Καί όπως είμαστε όρφανοί, εξακολουθήσαμε να ζοῦμε μαζί όπως; άλλοτε. Χθές τό πρωί ή άδελφή μου βγήκε για να πῶ σε μία φίλη της. Είχα ύπ' όψει μου να την πάω τό βράδυ στὸν κινηματογράφο. Δέν έπείστη όμως την ώρα πού την περίμενα. Τηλεφώνησα στην φίλη της, ή όποια μου άπάντησε ότι δέν την είχε δῇ όλη εκείνη την ήμέρα, μολονότι την είχε καλεσμένη στο τραπέζι. Τί έγινε άραγε; Δέν ξέρω. 'Αλλά μέχρι της στιγμής δέν έμαθα τίποτε σχετικῶς μ' αυτήν.

**

'Η άνάκρισις δέν μπορούσε να προχωρήσει καθόλου. Κανένα νοσοκομείο, καμμία κλινική δέν είχε δεχθῇ μία νέα πού να άνταποκρινόταν στα χαρακτηριστικά της Ζιλμπέρτ ντε Ρισμάν. 'Ηταν φανερό ότι ή νέα δέν είχε πέσει θύμα δυστυχέματος. 'Εμενε ή υπόθεση κομμιάς έρωτικής περιπέτειας. 'Ο έπιθεωρητής Γκερσάρ, πού είχε συζητήσει άρκετές φορές με τόν Λουί ντε Ρισμάν, παρετήρησε ότι πράγματι, οι ύπόνοιες τού νέου στρέφονταν πρὸς αυτήν την κατεύθυνση.

—Νομίζω ότι έχετε άδικο να πιστεύετε τέτοιο πράγμα, τού είπε ό Γκερσάρ. Πῶς θα έξηγειτό ή φυγή ενός κοριτσιού πού έχει άρτετη περιουσία και μπορεί να διαθέσει έλεύθερα την καρδιά της; 'Εκτός βέβαια... αν σας μίλησε ποτέ για κανένα νέο και είδε ότι δέν έγκρίνετε την έκλογή της!

—'Α! όχι, όχι, δέν είχαμε ποτέ τέτοια συζήτηση, άπάντησε ό Λουί ντε Ρισμάν.

'Ο έπιθεωρητής Γκερσάρ, ό όποιος άκουε με σκυμμένο τό κεφάλι, σήκωσε ξαφνικά τό βλέμμα. Είχε προσέξει κάποιο δισταγμό, κάποιο τρεμούλιασμα στην φωνή τού άδελφού της εξαφανισθείσης. Καί τώρα, πού τόν κύτταζε κατάματα, διακρινε και ένα ίχνος τρόμου στο βλέμμα του.

—'Εσύ, φίλε μου, σκέφθηκε ό έπιθεωρητής, σκότωσες την άδελφή σου για να σου μείνει όλόκληρη ή περιουσία πού κληρονομήσατε.

Δέν απέδειξε όμως τις όπνοιές του. Διέκοψε κάθε άνάκριση και φρόντισε να άπευθυνθῇ στὸν φίλο του Ντενιμόν, άστυνομικό της 'Ορλεάνης.

'Η άπάντησις τού Ντενιμόν έφθασε ύστερα από τρεις μέρες και είχε ως εξής:

«Σχετικῶς πρὸς οικογένεια ντε Ρισμάν σās πληροφοροῦ τό κάτωθι: Τά δυο άδελφια του, Ζιλμπέρτ ντε Ρισμάν κληρονομήσαν πρὸ ολίγων μηνών, από κάποια θεία τους ένα άρκετά σοβαρό ποσό. 'Η θεία αυτή, για λόγους έντελώς άγνώστους, δέν άφησε ούτε φράγκο στην άδελφή τού Λουί...»

'Η πιστή υπηρέτριά μου με συνεβούλευε.

'Ο άστυνομικός Γκερσάρ, όταν διάβασε την έπιστολή, έμεινε κατάπληκτος. Τί έσήμαιναν όλα αυτά; 'Εκείνο πού τού προξενούσε, ιδίως, έντύπωση ήταν τό γεγονός ότι, κατά τις συζητήσεις του με τόν Λουί ντε Ρισμάν, ό νέος τόν είχε αφήσει να καταλάβῃ ότι τό μερίδιο της άδελφής του από την κληρονομιά ήταν ίδιο με τό δικό του...
Την άλλη μέρα ό Γκερσάρ φώναξε τόν Λουί στο γραφείο του.

—Κύριε, τού είπε, σχημάτισα την πεποίθηση ότι ή υπόθεση της άδελφής σας δέν είναι έρωτική περιπέτεια, αλλά έγκλημα.
Τά λόγια αυτά τού άστυνομικού τάραξαν τόν νέο, πού άρχισε να τρέμν έλαφρά.

—Καθίστε, κύριε,—είπε ό έπιθεωρητής—και μην στενοχωριέστε. 'Η πεποίθησίς μου, είναι τόσο μεγάλη, ώστε άπαιτώ να ύποβάλτε μñυση έναντίον άγνώστου.

Τούτου τελειώση καλά—καλά τόν φράση του, ό Γκερσάρ είδε τόν νέο να κλονίζεται στο καθισμά του, έτοιμος να λιποθυμήσει. 'Ο άστυνομικός ώρμησε για να τόν συγκρατήσει.

Τόν άρπάξε στα χέρια του, αλλά ή έπαφή αυτή έρριξε ένα νέο φῶς στην υπόθεση. Καί καθώς τό άρχό πρόσωπο τού ντε Ρισμάν άρχισε να ξαναβρίσκει τά χρώματά του και τά μάτια τόν άνοιγαν, ό Γκερσάρ είπε με άσπληστη φωνή:

—Δυστυχώς πολύ, δεσποινίς Ζιλμπέρτ ντε Ρισμάν, πού θα άναγκασθῶ να σάς συλλάβω. 'Η θεία σας, πεθαίνοντας, σάς άπεκλήρωσε. 'Ο άδελφός σας, φυσικῶτατα, σάς κράτησε κοντά του και περνούσατε μαζί του μία άνετη ζωή. 'Η πλεονεξία όμως σας έκανε να τόν σκοτώσετε, για να περάσει ή κληρονομιά στα χέρια σας...
'Η νέα σηκώθηκε τότε άπότομα.

—Δέν σκότωσα εγώ τόν άδελφό μου, είπε. Στην διαθήκη της θείας μου ύπάρχει πράγματι ένας όρος πού με άποκληρώνει. 'Υπάρχει όμως και ένας άλλος όρος, κύριε, πού λέγει ότι, σε περίπτωση θανάτου τού άδελφού μου, ή κληρονομιά δέν περιέρχεται στα χέρια μου, αλλά στο κράτος. Δέν ξέρω από τί προήλθε τό φοβερό αυτό μίσος της θείας μου για μένα. Τό γεγονός είναι ότι τόν άδελφό μου δέν τόν σκότωσα εγώ, αλλά πέθανε από φυσιολογικό θάνατο. Τί θα γινόμουν εγώ, χωρίς καμμία ικανότητα, χωρίς χρήματα, ύστερα από τόν θάνατο τού μόνου μου προστάτου; 'Η πιστή υπηρέτριά μου, βλέποντας την άπόγνωση μου με παρηγόρησε και με συνεβούλευσε να κάνω ένα μεγάλο τόλμημα. Με τόν άδελφό μου είμαστε διδυμοί και μοιάσαμε καταπληκτικά. Σκέφθηκα λοιπόν, να κάνω την πλαστοπροσωπεία πού έκανα πράγματι. Θάψαμε με την υπηρέτρια τό πτώμα τού φτωχού μας, Λουί στὸν κήπο και παρουσιάστηκε σε σας. Την συνέχεια την ξέρετε. 'Αποφασίστε έσείς.

**

'Ο έπιθεωρητής Γκερσάρ πήρε γοήγορα την άπόφασή του.

'Η Ζιλμπέρτ ντε Ρισμάν ήταν νέα, όμορφη, χωρίς καμμία πείρα της ζωής και τό Παρίσι είναι μεγάλο και επικίνδυνο... 'Ο Γκερσάρ λοιπόν, φρόντισε να εξετάσει μυστικά, με την βοήθεια τού φίλου του δόκτορος Λεονάρ τού πτώμα τού Λουί ντε Ρισμάν. Βεβαιώθηκε ότι ό θάνατος ήταν φυσιολογικός και πρότιμησε με την σιωπή του να άδικήση τό κράτος παρά να καταδικάση στην καταστροφή ένα δυστυχισμένο κορίτσι και μία ήλικιωμένη γυναίκα.

ΚΛΩΝΤ ΡΟΜΠΕΡ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΜΟΝΟΝ ΠΟΔΙΑ

Ανάμεσα στους ανθρώπους φαινόμενα, υπάρχουν πολλοί άνδρες και γυναίκες, που δεν έχουν χέρια. Οί περισσότεροι όμως έχουν κάτι παραμορφωμένα μέρη—κομμένα στο τέλος ξυμ-άγκων—άπαισια, άποκρυστικά.

Υπάρχει όμως μία γυναίκα που δεν έχει κα-θόλου μέρη, μία δεύτερη Αφροδίτη της Μή-λου, ή οποία μεταξύ άλλων, είναι και "ώραιότη-η". Η γυναίκα αυτή είναι κάτοικος της Μπεκόν-Λέ—Μπρυγιέρ και είχε την καλωσύνη να με δεχθή, στο σπίτι της.

Η Αφροδίτη της Μπε-κόν—Λέ—Μπρυγιέρ ταξεί-δεύει πολύ συχνά. Είναι καλλιτέχνις του μιούζικ-χώλ.

Στη σκηνή, γράφει στη γαστρομηχανή, τηλεφωνεί, τρώγει, πίνει, πυροβολεί και ζωγραφίζει.—δλα αυτά με τα πόδια της. Στο σπί-τι της όμως κάνει ένα σω-ρό άλλα πράγματα.

Γι' αυτόν τον λόγο ά-κριβώς θέλησα να την δώ-στο σπίτι της. Φαντασθή-τε ότι την ώρα που ή ύπη-ρέτριά της με παρουσίασε, ή Αφροδίτη κεντούσε με τα πόδια της. Πόσα κορίτσια που έχουν τα χεράκια τους δεν θα γινόνταν ρεζίλι αν τολμούσαν να παραβλουν τα εργοχέρια τους μετά... «εργοπόδαρά» της!

Υστερα από τις πρώτες φιλοφρονήσεις, παρεκάλεσα την Α-φροδίτη της Μπεκόν—Λέ—Μπρυγιέρ να με βοηθήσει στον σκοπό της επισκέψεώς μου.

Μ' άλλα λόγια, θέλετε μία επίδειξη, τζάμπα; είπε γελών-τας ή γυναίκα. Έχει καλώς... Λοιπόν: Καπνίζετε;

—Ναί.

—Σταθήτε να σας δώσω ένα τσιγάρο. Είδα τότε τα δεξιά πόδια της να σηκώνεται, να άνοιξη ένα συρτάρι, να βγάξη ένα πακέτο τσιγάρα και να μου το προσφέρει, ενώ το άριστερό πόδι μου έδινε τα σπέρτα.

—Παίξετε χαρτιά, κύριε; με ρώτησε ύστερα.

—Ναί.

—Πικέττο;

—Ναί.

—Δαμπρά.

—Έβγαλε την τράπουλα απ' το συρτάρι—κατά τον ίδιο τρόπο. Κτύπησε τα πόδια εκείνα που ανακάτωναν και μοίραζαν τα χαρ-τιά με ευχέρεια ταχυδακτυλουργού, που τα άνοιγαν μπροστά τους όπως κάνουν όλοι οι παίκται.

Έχασα, φυσικά. Στο πικέτο έχω ικανότητα όση έχει κι ένας έπισκοπος σε κολυμβητικούς αγώνες.

Η Αφροδίτη της Μπεκόν—Λέ—Μπρυγιέρ μου διηγήθηκε τότε μερικά περιστατικά της ζωής της.

Γεννήθηκα στη Χάρβη. Οί γονείς μου ήσαν Νορμανδοί. Την ημέρα της γεννήσεώς μου, ή μημή, στασιμμένη που με έβλεπε χωρίς μέρη, με τύλιξε με πανιά και μόνο ύστερα από ώρες με παρουσίασε στη μητέρα μου. Η μητέρα μου όμως ήθελε να με δη δλόκληρη και, φυσικά, με ξετύλιξε. Έτσι παρήτηρε ότι μου έλειπε το ένα μπάτο.

—Νάχες, τουλάχιστον ένα, φτωχό μου, κορίτσι, ψιθύρισε.

Απέλιπσε όμως βλέποντας ότι μου έλειπε και το δεύτερο.

—Δέν πειράζει, θά σ' αγαπούμε όπως ήθελες, είπε.

Μεγάλωσα. Σε ηλικία όκτώ μηνών, έτρωγα ήδη με τα πόδια μου. Αργότερα, πήγαίνα στο σχολείο, όπως όλα τα παιδάκια της ηλικίας μου και χρησιμοποιούσα τα ποδαράκια μου για να γράφω.

Σας βεβαιώ ότι είμαι αρκετά καλλιγράφος. Έπαιξα μιάλλα, σαν όλα τα παιδιά, πηδούσα σχολινί—μόνο που έπρεπε να μου γυρίζουν

Πόδια που αντικαθι- άλλοι.

—Είχατε κούκλες;

—Όπως όλα τα άλλα κορίτσια! Γιατί όχι;

Μία μέρα παρεκάλεσα τη μητέρα μου να μ' ά-γοράσει μία.

—Μά, κορίτσι μου, δέν είναι δυνατόν! Πώς θά

την νανουρίζεις; μου είπε.

—Και τα πόδια μου, απήνησα, τί τάχω λοι-πόν;

—Απέκτησα έτσι την

πρώτη κούκλα μου. Έγώ

της έρροβα όλα τα φουστά-νια της. Τα χρόνια πέρα-σαν. Έμαθα να παίζω

πιάνο και να ζωγραφίζω

και έκανα την εμφάνισή

μου στα μιούζικ—χώλ. Και

ύστερα, μία μέρα, έγκατέ-

λειψα τα πάντα για να δι-

ευθύνω ένα αγρόκτημα.

Δέν μπόρεσα όμως να ζή-

σω μακριά απ' τον κόσμο.

Σήμερα, που ξαναγύρισα

στη σκηνή, είμαι ευτυχι-

σμένη.

—Θά έχετε ένα σωρό

περιέργειες περιπέτειες στη

ζωή σας.

—Παντού στο έστι-α-

τόριο, στη μοδίστα, μπαί-

νοντας στο ταξί, στον κι-

νηματογράφο, ο κόσμος

παίρνει ύψος άπολιθωμέ-

νο. Μερικοί νομίζουν ότι

θά πάθουν άποπληξία...

Νά, πρό όλίγου ακόμη και.

—Τά είσιτήριά σας, παρακαλώ, είπε ο έλεγκτής, που ήλθε

στο διαμέρισμά μας.

Οί δυο συνταξιδιώται μου έδωσαν τα είσιτήριά τους. Όταν

ήλθε ή σειρά μου, πήρα με το πόδι μου το είσιτήριό μου που

βρισκόταν σε μία τσέπη του πανωφοριού μου και το έδωσα στον

έλεγκτή. Έπρεπε να δήτε το κεφάλι του εκείνη τη στιγμή! Πόσο

αξίζουν όλοι οι ήλίθιοι του κόσμου μπροστά του!

Δέν θέλησα να καταχρασθώ της καλωσύνης της Αφροδίτης

της Μπεκόν—Λέ—Μπρυγιέρ. Σηκώθηκα, λοιπόν, την ευχαρίστησα

και με μία βλακώδη και ατόματη κίνηση, της έτεινα το χέρι.

Τό δεξίό πόδι της τότε, με έξαιρετική κομπόση και χάρη,

έφθασε στο έπίπεδο του χεριού μου!

Φεύγοντας από το σπίτι της ώραιας Αφροδίτης, άπεφάσισα

να προτείνω στην Ακαδημία την έγκριση της λέξεως «ποδοχει-

ραψία».

ΣΕΡΖ ΚΑΡΛΟΦ

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Δικαστή ς.—Ίσχυρίζεσαι λοιπόν ότι τον εφόνευσε διότι

σε ύβρισε. Πώς έγινε αυτό;

Κατηγορούμενος.—Όταν του πήρα το πορτοφόλι του

με είπε «κλέφτη!»

Η κυρία προς τον γκαρσόν που της φέρει ένα πιάτο σούπα:

—Μη βάζεις το δάχτυλά σου στη σούπα, παρακαλώ.

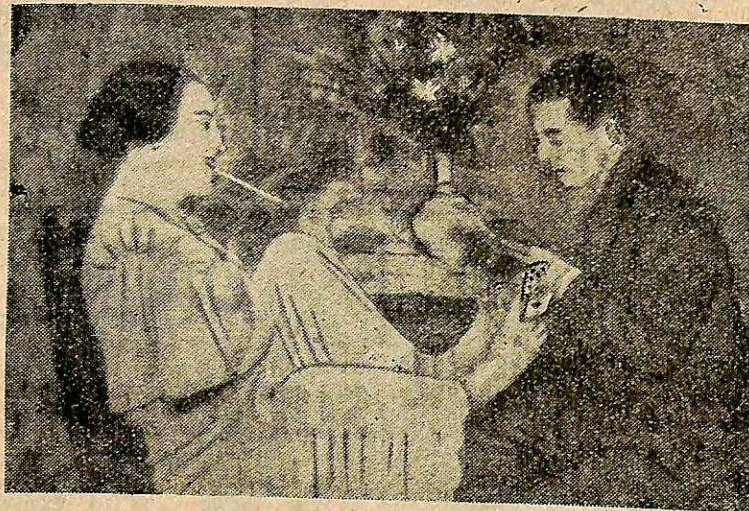
—Δέν είναι ζεστή, κυρία μου.

Η γεροντοκόρη.—Μά αυτή ή φωτογραφία δέν μου

μοιάζει καθόλου.

Ο φωτογράφος.—Ίσα-ίσα γι' αυτό πρέπει να είσθε

ευχαριστημένη.

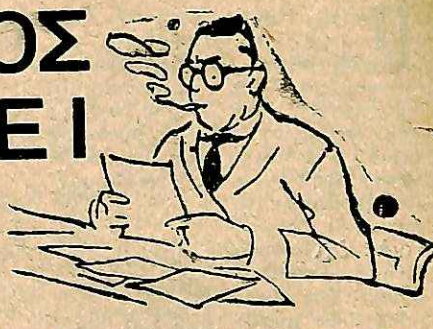

Τα πόδια της έπαιζαν χαρτιά με καταπληκτική ευχέρεια

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ

Τό πνεύμα που δυστροπεί.—Τό μυστηρι-
ώδες γράμμα.—Στην εποχή του πολέμου.
Οί αποκαλύψεις του πνεύματος ενός
κατασκόπου

Πιστεύετε στον πνευματισμό; Όχι; Κι' όμως υπάρχουν πολλά
γεγονότα που έπρεπε να σας έχουν πείσει. Ίδου μερικά απ' αυτά,
τά πιο τελευταία.

Ο άρραβωνιαστικός που αποκαλύπτεται

Από εδώ κι' ένα μήνα στο Βερολίνο είχε πεθάνει ή Έβελίνα
Χάρος και στο σπίτι της αδελφής της Λίλιαν έκαναν σχεδόν κάθε
έβδομάδα, πνευματικές συγκεντρώσεις μ' ένα καλό μέντιουμ για
να καλούν τό πνεύμα της πεθαμένης και να έπικοινωνούν μαζί
της.

Πολλές συγκεντρώσεις όμως άπέτυχαν τελείως, άλλες είχαν
άσήμαντα άποτελέσματα αλλά μία όμως, ή και τελευταία, υπήρξε
καταπληκτική γιατί συνέβησαν σ' αυτήν γεγονότα έξαιρετικά.

Στη συγκέντρωση αυτή βρισκόταν τό περίφημο μέντιουμ Ο.
σκάρ Κόρλτ, που είχε έξαιρετική ικανότητα
και στην άνάγνωση της σκέψης και στη χει-
ρομαντεία—ή Λίλιαν Χάρος, ο Ρούντι Ντάβεν,
που απ' εδώ κι' δυό έβδομάδες είχε γίνει άρ-
ραβωνιαστικός της, ή Καρλόττα Γκούς—φίλη
της Λίλιαν—και κάποιος άλλος.

Ο άρραβωνιαστικός άπέφυγε πάντοτε τις
πνευματιστικές συγκεντρώσεις, τις ώνόμαζε
«μακάβριες» και δέν τις πίστευε. Έκείνο τό
βράδυ όμως, έπειδή τον παρεκάλεσαν πολύ,
δέχτηκε να παρευρεθί στη συγκέντρωση. Ή-
ταν ένας ώραιος μελαχροινός νέος, αλλά τό
βλέμμα του δέν έδειχνε ειλικρίνεια.

Στην άρχή τό μέντιουμ προσεπάθησε να
καλέσει τό πνεύμα της Έβελίνας Χάρος, άλλ'
αυτό δέν ήθελε να παρουσιασθή. Έν τέλει όμως ύπακούοντας
αυτό δέν ήθελε να παρουσιασθή. Έν τέλει όμως ύπακούοντας
αυτό δέν ήθελε να παρουσιασθή. Έν τέλει όμως ύπακούοντας

στη μυστηριώδη δύναμη που τό καλούσε, είπε πώς δέν τον έκανε
καθόλου ευχαρίστηση να παρουσιασθή και να άπαντήση στις έ-
ρωτήσεις ανθρώπων των όποιων ή παρουσία του ήταν δυσάρε-
στη.

Όλοι έμειναν κατάπληκτοι από την περίεργη άπάντηση και
άναρωτιόνταν ποιοί άραγε, μεταξύ τους ήσαν εκείνοι τους όποιους
ύπονουσε τό πνεύμα. Η νεκρή δέν θά έννοούσε, βέβαια, την ά-
δελφή της, την όποιαν λάτρευε όσο βρισκόταν στη ζωή. Όλοι οί
άλλοι, όμως, της ήσαν άγνωστοι τον καιρό που ζούσε, κατά συνέ-
πειαν δέν μπορούσε να έχη τίποτε μ' αυτούς.

Πριν όμως βρούν μία έξήγηση, τό πνεύμα τους έλυσε μόνο του
την άπορία, μιλώντας χωρίς να τό καλέσουν.

—Η δυσάρεστιά μου—είπε με τη φωνή του μέντιουμ—είναι
πολύ μεγάλη για ό,τι συμβαίνει αυτή τη στιγμή εδώ μέσα.

—Γιατί δέν είσαι ευχαριστημένος; τό ρώτησε ή Λίλιαν.

—Υπάρχει εδώ μέσα ένα άτομο που δέν μου άρέσει, άπήν-
τησε τό πνεύμα διά μέσου του μέντιουμ.

—Ποιό είναι αυτό τό άτομο;

—Ο Ρούντι! Δέν σ' αγαπά και θέλει την δυστυχία σου.

Τό πνεύμα σώπασε έδειξε πώς δέν ήθελε να έξακλουθήση.

Τό μέντιουμ όμως τό ξανάφερε και υπό την επίδρασή του ση-
κώθηκε και χαστούκισε την Καρλόττα.

—Τι συμβαίνει; φώναξε φοβισμένη ή νέα. Θέλω να φύγω.

—Όχι ακόμη!—φώναξε τό μέντιουμ με τη φωνή της Έβελί-
νας. Πρέπει πρώτα να φανερώσης τό γράμμα που κρύβεις στην
τσάντα σου.

—Ποιό γράμμα; δέν έχω κανένα γράμμα κι' ούτε καταλαβαί-
νω τί σημαίνουν αυτές οι άνοησίες. Αφήστέ με να φύγω.

Δέν θά φύγης φώναξε τό πνεύμα ξανακτυπώντας με δύναμη
την Καρλόττα.

Γιά μιά στιγμή πανικό, κατέλαβε όλους τους παρευρισκομέ-
νους κι' ή Καρλόττα τρομαγμένη έβγαλε ένα γράμμα από τη
τσάντα της.

Αμέσως άναψαν τά φώτα. Όλοι ήσαν κάτωχροι και περισσό-

τερο απ' όλους ή Λίλιαν. Ο άρραβωνιαστικός της είχε έξαφανί σθή.

Τό γράμμα ήταν δικό του. Ήταν ένα γράμμα προς την Καρ-
λόττα, με τό όποιον της ζητούσε ραντεβού για την άλλη μέρα.

Η Καρλόττα υπό την επίδραση του τρόμου ώμολόγησε ότι άγα-
πιόνταν με τον Ρούντι, πριν δυό χρόνια και είχαν συμφωνήσει να
έκμεταλλευτούν τη Λίλιαν που ήταν όρφανή, πλούσια και δέν
έγνώριζε ακόμη τη ζωή. Ο Ρούντι θά παντρευόταν την Λίλιαν,
της όποιας—έπειδή ήταν άνήλικη ακόμη—θά γινόταν νόμιμος
κηδεμών και θάπαινε στα χέρια του όλη την περιουσία
της. Αργότερα, αφού θά τό έκαιτοποιούσαν όλα, οί δυό έρασταί
άφευγαν στο έξωτερικό, αφήνοντας τό θύμά τους χωρίς πεντάρα.

Πνευματισμός και κατασκοπεία

Επίσης και κατά τον Μεγάλον Πόλεμον, ο πνευματισμός έ-
κανε θαύματα. Όπως π.χ. στη περίπτωση της
Αννας Βασιλώβνας, της Πολωνίδος εκείνης
που άπέφυγε τρεις φορές τον τουφεκισμό
άλλά την τετάρτη φορά πλήρωσε την τόλμη
της με τη ζωή της.

Κατά την διάρκεια μίας δεξιώσεως στο
Παρίσι στην όποια παρευρίσκοντο ύπουργοί,
στρατηγοί και άλλα ύψηλά πρόσωπα, μερικές
κυρίες έπρότειναν να κάνουν ένα πνευματιστικό
πείραμα.

Έκάλεσαν τό πνεύμα ενός νεαρού αξιωμα-
τικού που σκοτώθηκε στην ύπηρεσία άντικα-
τασκοπείας.

—Είμαι καλά—έγραφε τό μέντιουμ επά-
νω σ' ένα φύλλο χαρτί με τον ίδιο γραφικό

την πατρίδα μου και δέν θά διάστα να δώσω άλλη μία φορά
τη ζωή μου γι' αυτήν.

—Ναί, αλλά δέν μπορώ να πώ τό όνομά του. Αναζητήστε τον
έσείς. (Έμαθαν αργότερα ότι ο αξιωματικός αυτός, κάποιος Κρά-

ουζερ, υπήρξε πού πολλού καιρού, έραστής της Βασιλώβνας. Και
γι' αυτό τώρα δέν ήθελε να πώ τό όνομά της!)

Όλοι άφήκαν μία κραυγή φρίκης πλην της Άννας, που κυ-
ρίαρχος του έαυτού της, έφάνη ψύχραιμη. Αυτό όμως υπήρξε ή
καταστροφή της. Ο ύπολογαζός Μποντιγκέρε που βρισκόταν κον-

τά της κι' είχε προσέξει την σιωπή της, την ρώτησε:

—Δέν νοιώσατε κανένα φόβο σεις;

—Όχι καθόλου... είπε ή Βασιλώβνα, αλλά ή φωνή της τώρα
ήταν φοβισμένη.

Ο Μποντιγκέρε, που είχε φαίνεται προηγούμενες άφορμές για
να δυσπιστή στη Βασιλώβνα, άντελήφθη την παραχή της και ά-

φήνοντάς της, πλησίασε ένα από τους άνωτέρους αξιωματικούς
στον όποιον ψιθύρισε κάτι, κι' έπειτα έπέστρεψε πλσιόν της.

Αναψαν τά φώτα κι' ο Μποντιγκέρε ζητώντας συγγνώμη για
την τόλμη του βύθισε τά δάχτυλά του στα μαλλιά της Άννας

και μέσα σε μία από τις μπούκλες της βύηκε ένα χαρτάκι τυλιγ-
μένο σε κύλινδρο τό όποιον ήταν ένα μυστικό έγγραφο.

Μετά δυό ημέρες κατά ξημερώματα ή Άννα βρισκόταν μπρο-
στά στο έκτελεστικό απόσπασμα.

—Έχετε τίποτε να πείτε; την ρώτησε ο έπί κεφαλής του άπο-
σπάσματος αξιωματικός.

—Όχι! Έκανα τό καθήκόν μου. Υπήρξα κι' έχώ στρατιώτης
της πατρίδος μου!

«Ψύρ» άκούστηκε τό πρόσταγμα του αξιωματικού.

Η Άννα Βασιλώβνα αυτή τη φορά έπεσε στο έδαφος νε-
κρή!

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ!!

Πολλά Κράτη άρχισαν από καιρό να ασχολούνται με την χρήση των αεροπλάνων που μπορούν να κάνουν οι κακοποιοί, από πάντων όταν θέλουν να κάνουν λαθρεμπόριο. Γι' αυτό η δρυσή μία ειδική έναερίος άστυνομία στην όποιαν άνειέθησαν καθήκοντα λεπτότατα και έξαιρετικά επικίνδυνα. Στην Γερμανία όπου η άστυνομία αυτή όν μάσθη «Λούφτ Πολιτάι» και στην Αμερικη, λειτουργούν ήδη μερικά τμήματά της.

Η χώρα, όμως, ή όποια πρώτη άνιμετώπισε την άνάγκη της ιδρύσεως άστυνομίας του αέρος ύπηρεζε—όπως ήταν φυσικό—ή Αμερικη, τόδε γεγονός που

επέσπευσε τη λήψη της σχετικής αποφάσεως ήταν μία δραματική περιπέτεια ένος αεροπλάνου φορτωμένου με χρυσάφι, ή όποια έλαβε χώραν στα Βραχώδη Όρη, μία άξενη και άγρια, όρεινη περιοχή των Ηνωμένων Πολιτειών.

Στό μέρος αυτό υπάρχουν από αιώνων όρυχεία χρυσού, των όποιων όμως ή απόδοσις δέν είναι τόσο μεγάλη, ώστε να δικαιολογείται ή κατασκευή σιδηροδρομικής γραμμής για την μεταφορά του μεταλλεύματος.

Μέχρι πρό όλίγων έτών, λοιπόν, έχρησιμοποιούντο για τόν σκοπό αυτόν αυτοκίνητα θωρακισμένα ή άλλα κοινά μεταφορικά μέσα, τό όποια συνόδευε ειδική φρουρά. Τελευταίως όμως όλα αυτά άντεκατεστάθησαν με αεροπλάνα γιατί τά τελευταία παρουσιάζουν σοβαρά πλεονεκτήματα τόσο στο ζήτημα της ταχύτητας όσο και της άσφαλείας.

Τά πράγματα έπήγαιναν έτσι θαυμάσια όταν ένα πρωί μόλις τό αεροπλάνο με τό φορτίο του χρυσού άπεμακρύνθη κάπως από τό αεροδρόμιο του μεταλλείου έδέχθη την ξαφνική επίθεση ένος άλλου αεροπλάνου όπλισμένου με μυδραλλιοβόλα. Ο πιλότος δέν δυσκολεύθηκε διόλου να καταλάβη με ποιους είχε να κάνει. Οί πειρατάι του αέρος είχαν διαλέξει για την επίχειρήσή των εκείνη την ζώνη που νόμιζαν ως την πιο κατάλληλη.

Πράγματι έκαναν μερικους γύρους περίξ του αεροπλάνου που ήταν φορτωμένο με χρυσό, όπως ένας άετος γύρω από την λεία του κι όταν βρέθηκαν στην πιο κατάλληλη θέση, άρχισαν να βάλλουν με τά όπλα των.

Ο πιλότος των όρυχείων δέν ήξερε τί να κάνει. Ήταν άσπλος και δέν του άπέμενε άλλο παρά να προσγειωθεί.

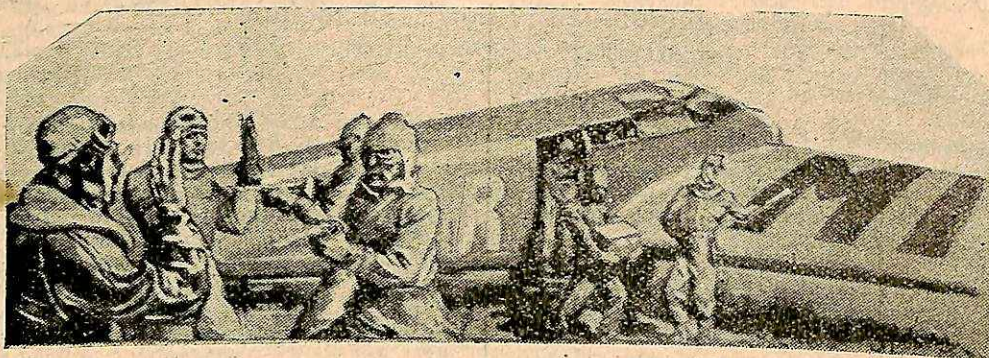
Ήταν ή στιγμή που περίμεναν οί πειρατάι του αέρος που προσγειώθηκαν κι αυτοί σχεδόν επάνω του και με τά όπλα στο χέρι, άνάγκασαν τό πλήρωμα του φορητού να παραδόση τό πολύτιμο φορτίο του.

Μετά την έπιδρομή και τη ληστεία τό αεροπλάνο—πειρατής άπεγειώθη άμέσως κι έξηφανίσθη στον όρίζοντα.

Η ληστρική αυτή έπιδρομή, που επέτυχε πληρέστατα έκανε μεγάλη έντύπωση σ' όλη την Αμερικη, ή έπιτυχία μπορούσε να έξωθήνη τους πειρατάς να κάνουν κι άλλες έπιδρομές. Πώς μπορούσαν ν' άμυνθούν άπ' αυτούς; Έτσι άεφασίσθη ότι κάθε αεροπλάνο που μετέφερε φορτίο χρυσού θα συνωδευόταν από άστυνομικά αεροπλάνα.

Πέρασε λίγος καιρός και οί γκάγκστερς του αέρος, με την έντύπωση της πρώτης έπιτυχίας των, περίμεναν την διέλευση ένος άλλου αεροπλάνου στην έρημο ζώνη των Βραχωδών Όρεών.

Η έπιδρομή είχε σχεδόν έπιτύχει όταν ένα άστυνομικό αεροπλάνο παρουσιάσθηκε ξαφνικά και έπετέθη εναντίον των γκάγκστερς. Άρχισε μία πραγματική μάχη με πολυβόλα ενώ τό φορτωμένο αεροπλάνο χανόταν στον όρίζοντα. Τό άστυνομικό αεροπλάνο δέν άργησε να δείξη την ύπεροχή του γιατί είχε έκλεκτό πλήρωμα από θαυμασίους πολυβολητάς.

Με τά όπλα στο χέρι, άνάγκασαν τό πλήρωμα του φορητού να παραδόση τό πολύτιμο φορτίο του.

τημο αεροδρόμιο όπου έτοιμαζόταν κι έξωπλίζόταν ένα σμήνος αεροπλάνων για έγκληματικούς σκοπούς.

Την ίδια νύχτα, δυό φορητά αυτοκίνητα, γεμάτα στρατιώτες όπλισμένους ως τά δόντια, έπέδραμαν εναντίον του αεροδρόμιου κι έπιασαν τόν περιβόητο πιλότο Όσκαρ Κάρολ που ήταν ή ψυχή κι ή νους της νέας όργανώσεως των πειρατών του αέρος.

Τό σχέδιο της ήταν φοβερό. Οί γκάγκστερ έσκόπευαν να έπιτίθενται έναντίον των μεταφορικών αεροπλάνων που μετέφεραν πολύτιμο φορτίο, καθώς κι εκείνων που μετέφεραν ταχυδρομικά δέματα.

Τό σημείον επιθέσεως είχε όρισθ ή σε μία περιφέρεια έντελώς έρημο της Πενσυλβανίας επάνω από την όποιαν περνούσαν οί έναερίες γραμμές.

Ο Όσκαρ Κάρολ και οί σύνενοχοί του έφυλακίστησαν και τά αεροπλάνα τους κατασχέθησαν από την άστυνομία του Μπόστον.

Η περιπέτεια όμως δέν έτελείωσε σ' αυτό τό σημείο. Ύστερα από λίγες έβδομάδες μία όραιοτάτη κυρία με χρυσά μαλλιά μαζί με άλλους έπτά μυστηριώδεις συνοδούς, μπήκαν στο αεροπλάνο της γραμμής Ν. Υόρκης—Σικάγου. Τό αεροπλάνο έφυγε στην ώρα του.

Όταν όμως έφθασε στο Σβέστερσον—στο Όχιο—μία φοβερή έκρηξις τό έκανε κομμάτια κι δέν βρέθηκε ούτε ίχνος ούτε του αεροπλάνου, ούτε του πληρώματός του, ούτε των όκτώ έπιβατών.

Η άστυνομία που έπελήφθη έρευνών άμέσως, κατόρθωσε ν' ανακαλύψη άνάμεσα στα έρείπια μερικά θραύσματα βόμβας που δέν έξηγήθη πώς βρέθηκαν εκεί μέσα.

Και πέρασε ένας δόλοκληρος χρόνος μέχρις ότου διαλευκανθή τό μυστήριο.

Και τη διαφώτιση την έδωσε ένας γκάγκστερ που συνελήφθη και άεφάσισε να «μιλήση» με την έλπίδα να μη ταν-κακομεταχειρισθούν. Η βόμβα με μηχανισμό είχε τοποθετηθή άνάμεσα στις άποσκευές των έπιβατών από ένα μέλος της συμμορίας Όσκαρ Κάρολ που είχε λάβει διαταγή να κανονίση τόν «έκρημη λογαριασμόν της ξανθής κυρίας που έπρόδοσε τόν Κάρολ και ή όποια ήταν έρωμένη του άρχηγού μιας άλλης συμμορίας γκάγκστερς.

ΜΙΚΡΑ ΑΣΤΕΙΑ

Ο δικαστής: Κατηγορούμενε, όχι μόνον έκλεψες τά μετρητά του ταμείου, άλλα πήρες κι ένα κόσμημα.

Ο κατηγορούμενος: Ναι κύριε δικαστά. Στο σχολείο είχα μάθει ότι τό χρήμα μόνον δέν φέρνει την εύτυχία.

Ο πατέρας: Γιατί δέν πās να βρής μία δουλειά; Έγώ στην ηλικία σου, κέρδιζα χίλιες δραχμές τόν μήνα και ύστερα από πέντε χρόνια τό κατάστημά ήταν δικό μου.

Ο γιός: Αυτό δέν γίνεται σήμερα, μπαμπά. Τά ταμεία των κατοστημάτων έχουν άθροιστικές μηχανές.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Στην καλύβα του Τζών, στο Μάο—Κάουρι, στην άριστερή όχθη του Βαϊκάτο, που είναι ένας από τους πιο μεγάλους ποταμούς της Νέας Ζηλανδίας, ο γέρο—Βάλτερ Ίσλάντ, ήταν έτοιμοθάνατος. Ο Τζών Φρέντον τόν είχε μαζέψει πληγωμενον και τόν είχε μεταφέρει επάνω στον όμο του ως τό μοναχικό καταφύγιο του και τόν περιποιήθηκε σαν φίλο, άν και δέν τόν είχε συναντήση ποτέ.

—Θά είσθε πολύ καλός! μουρμούρισε ο πληγωμένος φιλοξενούμενος.

—Ίσως... απήντησε ο Τζών. Θά σās γιατρέψω.

Παρ' όλη όμως την φροντίδα του Τζών, ο γέρο Ίσλάντ ένοιωθε πώς έπλησίαζε στο τέλος του και μία μέρα τόν έκάλεσε και του είπε:

—Τζών, αγαπητό μου παιδί, έγώ φεύγω για πάντα άπ' αυτόν τόν κόσμο. Άκουσέ με προσεκτικά. Όχι και τόσο μακριά από εδώ, σε μία σπηλιά χωμένη μέσα σε χαμόκλαδα, υπάρχει ένα μικρό και παλιό κοιμητήριο, όπου είναι θαμμένοι οί άρχηγοί των Μάορι που σκοτώθηκαν στους πολέμους. Κοντά τους βρίσκονται όπλα και κοσμήματα πολυτιμώτατα. Όποιος θά κατορθώση να τά πάρη θά γίνη πάμπλουτος. Η μοίρα που άρνήθηκε σε μένα αυτά τά πλούτη' άς τά δώση έσένα. Μην χάσης την ευκαιρία. Η σπηλιά είναι επάνω από την πέτρα που οί ιθαγενείς την όνομάζουν «Τράπεζα του Μάγου» κατά μήκος του ποταμού Βαϊκάτο. Μην πās την ήμερα γιατί είναι πολύ επικίνδυνο... ή κατάσταση μου στο άποδεικνύει... Προσπάθησε να πās την νύκτα. Πάρε μαζί σου σχοινιά, κερύ και τρόφιμα. Θυμήσου! Να πās νύχτα, γιατί την ήμερα οί Μάορι φρουρούν όπλισμένοι τόν ύπνο των νεκρών των. Πιστεύουν πως όταν νυχτώνη τά πνεύματα άμύνονται μόνα τους.

Την άλλη μέρα ο γέρος είπε στον Τζών:

—Έγώ γνωρίζω πολύ καλά αυτά τά μέρη και τις μετεωρολογικές τους συνθήκες. Σε λίγο θά πλημμυρίση τό ποτάμι τόσο, ώστε δέν θά μωρδέση να ταξιδεύη κανένα ίσσιοφόρο. Έσύ πρέπει να φθάσης σήμερα στην σπηλιά.

—Μά σεις... μόνος εδώ, έγκατελειμμένος...

—Μην φροντίζης για μένα. Δέν μου χρειάζεται τίποτε πιά. Πήγαινε.

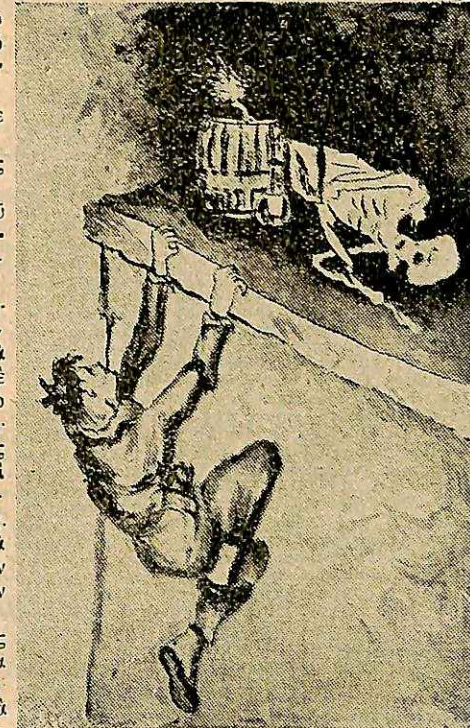
Ο Τζών ύλάκουσε. Πήρε μαζί του σχοινιά, κερύ και σπύδα, τρόφιμα, ένα μεγάλο μαχαίρι και μπήκε σε μία βάρκα, σ' έναν σκαμμένο κορμό δένδρου, δηλαδή και άφησε να τόν σύρη προς την «Τράπεζα του Μάγου». Ύστερα σκέφθηκε ν' άρξη κάπου και να κρυφτή εκεί ως που να νυχτώση. Όταν λοιπόν έκρινε κατάλληλη τη στιγμή, έετέθη επί τόν έργον. Η σιωπή βασίλευε παντού. Ύστερα από κουραστικές έρευνες βρήκε τό στόμιο της σπηλιάς που ανέβαινε προς ένα λόφο. Για να έχη τά χέρια του ελεύθερα έδεσε στο κεφάλι του ένα κερύ, με τό όποϊον φωτιζόταν δόλοκληρο τό σκοτεινό και υγρό κοίλωμα. Έψαξε εκεί μέσα και τέλος είδε στην άκρη μιας ταράτσας, άραδιασμένους τους σκελετούς των φυλάρχων.

—Ο Βάλτερ δέν με γέλασε, μουρμούρισε, ενώ συγχρόνως ένοιωσε να τόν καταλαμβάνη τό πάθος του άπρόοπτου πλούτου... άρχισε άμέσως να σκαρφαλώνη για να φτάση ως εκεί επάνω. Όταν βρέθηκε σ' εκείνη την ταράτσα είδε επάνω σ' αυτήν τέσσαρες ανθρώπινους σκελετούς που ήταν στολισμένοι με χρυσάφια, μαργαριτάρια, πολύτιμους λίθους κι είχαν γύρω τους όπλα, υφάσματα, βάζα κι ένα μικρό βαρελάκι γεμάτο από ένα είδος μαύρης άμμου. Βούτηξε τό χέρι μέσα σ' αυτό και είδε πως ήταν μπαρούτι.

Την στιγμή εκείνη ένας από τους σκελετούς κωτακίλισε κάτω. Φοβισμένος ο Τζών άφησε να του ξεφύγη μία κραυγή κι έκανε ν' άποσυρθή. Τό χέρι του έπεσε από τό κεφάλι και στάθηκε, άναμμένο ακόμη, στο χέιλος του βαρελιού, με την φλόγα προς τά έ-

ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟ ΜΑΡΙΝΟ

ΟΙ ΣΚΕΛΕΤΟΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ

Άρπαχθηκε από τό χέιλος της ταράτσας.

ξω. Κι' ο Τζών μόλις πρόφθασε να άρπαχτή με τά δυό του χέρια από τό χέιλος της ταράτσας κι' έβγήκε έτσι κρεμασμένος στην άβυσσος.

Με φοβερή άγωνία, ο δυστυχισμένος, άναμέτρησηε τά μάτια του, έκαιγε ένα κίτρινο φως, φωτιζόντος τό σκοτάδι της σπηλιάς, ενώ τό κερύ έλυωνε λίγο—λίγο θά μετέδινε στη φωτιά στο μπαρούτι, όταν έτελείωνε δόλοκληρο και θά προκαλούσε άνάφλεξη και μία φοβερή έκρηξη. Κάτω άπ' αυτόν ύπήρχε τό άγνωστον ή άβυσσος, μέσα στην όποια μούγκριζε ύποκωφα ένας τεράστιος καταρράκτης. Και γύρω του, εκείνοι οί άπαισίοι σκελετοί...

Πόση ώρα πέρασε; Ο Τζών ένοιωθε να τόν έγκαταλείπουν οί δυνάμεις του. Τά αυτιά του άρχισαν να βουίζουν, ενώ τά μάτια του όρθάνοιγαν όλοένα περισσότερο, κυττάζοντας αδιάκοπα, έπιμονα, φοβισμένα, σαν να θέλαν να σταματήσουν εκείνη την μικρή φλόγα που πού όλοένα έπλησίαζε την μαύρη έκρηκτική σκίνη.

Για μία στιγμή ο Τζών είδε ένα παράξενο θέαμα. Στο ήμίφως που τρύπωνε μέσα στη σπηλιά, διέκρινε φαντασμαγορικές εικόνες και άνάμεσα σ' αυτές παρουσιάστηκε ένα όχρδ πρόσωπο πλαισιωμένο με γκριζα μαλλιά και με μακριά γένεια.

—Βάλτερ!.. Βάλτερ Ίσλάντ, μουρμούρισε ενώ πνιγόταν από την άγωνία.

Τό φως έβρυσε άμέσως. Μία μικρή απόστας χώριζε την φλόγα από τό μπαρούτι. Ο Τζών όταν συνήλθε είδε ότι ήταν δέμένος μ' ένα σχοινί που μυστηριώδη χέρια του είχαν περάσει κάτω άπ' τις μασχάλες και τόν συγκρατούσαν στο χέιλος της ταράτσας με τους σκελετούς.

—Τζών τραβήξου επάνω, του είπε μία γλυκειά φωνή.

—Σεις είσθε... Ίσλάντ;

—Ναι, παιδί μου... Όταν έφυγες μ' έπιασε ένας εφιάλτης. Δέν ξέρω τί έκανα... Σ' έβλεπα σε κίνδυνο... Νομίζω πως ρίχτηκε στο ποτάμι, καβάλλα σ' έναν κορμό δένδρου. Τό ψυχρό λουτρό που πήρα νομίζω πως θά με θανάτωνε, άλλ' άπεναντίας με ώφέλησε. Έφθασα εγκαίρως για να προλάβω την καταστροφή. Θάαρρος! ο θησαυρός είναι στα χέρια μας.

ΑΙΜ. ΜΑΡΙΝΟ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Ο σκηνοθέτης δίνη οδηγίες στον άρχάριο ήθοποιό.
—Τρέχετε στη γέφυρα και πέφτετε στο ποτάμι.
—Μά δέν ξέρω κολύμπι.
—Τόσο τό καλλίτερο. Τό σενάριο λέει πως πρέπει να πνιγίτε.

Στό μάθημα της γεωγραφίας.

Ο δάσκαλος.—Έέρεις να μάς πής τί μεταβολές ύτέστη ο χάρτης μας κατά τά τελευταία έτη;

—Μάλιστα! Τόν βερνικόσαμε δυό φορές.

—Αυτά τό πτηνά άνήκουν στην οίκογένειαν των άλεκτορρειδών, ή;

—Όχι, κύριε, άνήκουν στον κήπον του δήμου.

—Μά γιατί έμάλωσες με τόν άρραβωνιαστικό σου;

—Γιατί του είπα να μαντέψη πόσον έτών είμαι κι' αυτό τό τέρας δέν έπεσε καθόλου έξω!

ΤΑΧΥΡΟΜΗΝΙ ΑΓΑΠΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Κατόπιν έτοιμάσθηκε.

Μιά στροφή, ακόμα. Βρέθηκε στο κέντρον του κόλπου κι' ενώ σταματούσε το μοτέρο του και άφηνόταν στο κενόν, ψιθύρισε:

—'Ο Θεός βοηθός!

Πέρα, στη κορυφή του λόφου, που κάθετος ορθώνεται πάνω απ' το ποτάμι, βρίσκονται τὰ έπιβλητικά έρείπια του αρχαίου οχυρού πύργου των δεσποτών του Τρανκαρβίλ.

Μιά ταράτσα προέξχει από τον όγκο της καυρισμένης από τον χρόνο οικοδομής και στην ταράτσα αυτή μια γυναίκα μόνη της, παρακολουθεί με καρδιοκτύπι τους έλιγμους του λαμπρού αεροπλάνου, που ο πρωινός ήλιος άσημώνει με τὰ χίλια φωτά του και που ο πιλότος με το σταμάτημα των μοτέρών μπορεί να μετατρέψει σε φονικό μηχανήμα.

Με τὰ χέρια της σταυρωμένα σφικτά, με την άγωνία στην καρδιά, με το βλέμμα καρφωμένο στο πελώριο πουλί το όποιον τους κομψούς έλιγμους παρακολουθεί, η Ζιλμπέρτ βρίσκεται εκεί και άγωνιά από φόβο και έλπίδα.

Ποτέ τὰ χείλη της δεν πρόφραναν μια λέξη άνάτης για τον άνδρα της, ποτέ δεν άναρωτήθηκε αν μπορούσε να τον αγαπήσει, ποτέ ή καρδιά της δεν θέλησε να' άναγνωρίσει ότι μπορούσε να κυττά γι' αυτόν. 'Αλλά, στην τραγική αυτή στιγμή, που νομίζει κανείς πως ο άνθρωπος προκαλεί το Θεό στη φοβερή προσπάθειά του να νικήση την φύση και να κυριαρχήση των στοιχείων, έλο τὸ είναι του πάλλεται σε μια θυσία του έαυτού του που προσφέρεται άδουναίστητως.

—Θεέ μου, κάνε να επιτύχη!.. Σώσε τον!.. Πάρε την ζωή μου, έμένα που δεν είμαι τίποτα, αντί της δικής του που είναι πολύτιμη για την ανθρωπότητα.

Τὸ εὐτύχημα είναι ότι ο Θεός δεν έχει άνάγκη να θυσιάσουμε την ζωή μας για να φανή καλός! Ούτε θὰ πρόσεξε την τραγική ευχή της. Τὰ λεπτά περνούν και η Ζιλμπέρτ εξακολουθεί να ζη! 'Εν τὼ μεταξύ, πέρα εκεί στο άπειρο, το πελώριο πουλί διέκοψε τον τορμερό βόμβο του, τὰ μοτέρ έπαψαν να κυττούν στο μηχανικό στήθος του και οι έλικες λιγότεσαν μέχρις' εξαντήσεως την τρελλή περιστροφή τους.

Για ένα δευτερόλεπτο, το νέο μηχανήμα φάνηκε σαν να μην πειθαρχούσε. Τὸ φοβερό κενὸ από κάτω θέλησε να τὸ απορροφήση... Τέλος, έμεινε κρεμασμένο στον άέρα σαν να συγκρατιόταν από τὰ σύννεφα με χιλιάδες άόρατα νήματα!

Η φωνή της φρίκης που η Ζιλμπέρτ παρὰ λίγο να βάλη καθώς τὸ είδε να πέφτει, μετετράπη σε μια φωνή χαράς.

—Αιωρείται!.. Δεν πέφτει!

Πραγματικώς, ψηλά στον οὐρανὸ τὸ «Μετέωρο» δικαιολογούσε τ' όνομά του.

Με μεγαλοπρέπεια, τὸ αεροπλάνο κατέβηκε πρὸς τις έκβολές του ποταμού. Χαμήλωσε άργά, χωρίς βία, με έπισημότητα μπορεί να πη κανείς, όπως άξίζει σ' ένα έπίσημο πρόσωπο που τὸ όνομά

Ο ύπολοχαγός της άεροπορίας Ροδόλφος ντὲ Φραγκόν, διὰ τὰ πληρώσει κάποιον χόδο του, δέχεται την πρόταση της γηραιάς εξαδέλφης του θείας Σοφίας να υπανδρευθῇ μιά πλουσία όρφανή και πηγαίνει μαζί της στο μεγάλο δπου εκείνη κατοικοῦσε με θείο και κηδεμόνα της κ. Ντὲ λὰ Σαπονάρ. Ο τελευταίος έξηγεί στον Ροδόλφον ότι η άνηψιά του Ζιλμπέρτ λόγω του ξαφνικού και άνεξηγήτου θανάτου των γονέων της πάσχει από κρίσεις μελαγχολίας και τὸ συνιστά ν' αποφύγει κάθε συγγενήν μαζί της έπάνω σ' αυτό τὸ ζήτημα. Οι άρραβάνες γίνονται με εξαίρετική μεγαλοπρέπεια. Ο Ροδόλφος μαθαίνει τυχαίως ότι πρὸ ενός έτους θεωρείτο ως βέβαιος ο γάμος της Ζιλμπέρτ με κάποιον άλλον. Άγνωστον όμως γιατί, ο γάμος αυτός έματαιώθη. Τὸ γεγονός αυτό συνδυάζονταν με τὸ ότι έδόχθη να γίνη σύγγος του μοιλονότι είναι άπαισιωχτος, τὸ γεννὰ δυσμενείς υπόνοιες για τὴ μνηστή του ἀλλ' όταν έπιχειρήσῃ νὰ τὴ μιλῇ σχετικάς η Ζιλμπέρτ καταλαμβάνεται από τρόμον και λιποθυμεί. Όταν συνέχεται γράφει εἰς τὸν θείον της διὰ τὰ προτιμῶσε νὰ διαλυθῇ ὁ άρραβὼν της. Οι δύο μνηστευμένοι συμφιλιώνονται—χωρίς όμως και νὰ δοθῶν σαφείς έξηγήσεις εκ μέρους της Ζιλμπέρτ—και σε λίγες μέρες γίνεται ο γάμος των. Οι νεόνυμφοι κάνουν τὸ γαμήλιο ταξίδι, σαν ξένοι. Σαναγουρίζουν στο Παρίσι όπου η Ζιλμπέρτ τραυματίζεται βαρύνει σ' ένα αυτοκινητικό δυστύχημα και μεταφέρεται στο Νοσοκομείο όπου πληροφοροῦν τὸν Ροδόλφον ότι απέβηκε. Έξω φρενών εκείνος συμπλέκεται με τὸν κ. Ντὲ λὰ Σαπονάρ και τὴν Σοφία ντὲ Φραγκόν που τὸν έπεισαν νὰ γίνη σύγγος της νέας άποκρύπτοντες τὸ παράπτωμά της και εγκαταλείπει την οικογενειακή έστία. Τὸν καλεῖ η Ζιλμπέρτ ἀλλ' εκείνος στέλνει τὸν φίλον του άξιωματικὸν Βερλαίν, ο οποίος και τὴς παραδίδει τὸ κλειδάκι του γραφείου της μέσα στο όποιον η Ζιλμπέρτ βρίσκεται ένα γράμμα του στο όποιον της έξηγεί τὴν απόφασή του νὰ τὴν χωρίσει κατόπιν των όσων έγιναν. Η Ζιλμπέρτ ταγαμένη τρέχει και τὸν συναντᾷ στο σπίτι που μένει στις Βερσαλλίς. Ο Ροδόλφος τὴν υποδέχεται έχθρικά και, μολονότι εκείνη τὸ άποδεικνύει, ότι τὸ παιδί που έπρόκειτο νὰ γεννηθῇ δεν ήταν καρπὸς παρανομίου έρωτος, ἀλλὰ κτηνώδους βίας, ο νέος της δηλώνει ότι δεν θέλει ἐπ' ουδενί λόγω νὰ ζήσει μαζί της και έπιμένει ότι έχει άνάγκη της έλευθερίας του για νὰ δημιουργήσῃ τὸ μέλλον του και ν' ἀπαλλαγῇ από τὸ σίγνμα του ότι δέχθηκε νὰ γίνη ο σύγγος μιας κόρης—μπέρας μόνο διὰ τὰ χημάτά της. Χωρίς νὰ πάρουν διαύγιο οι δύο σύγγοι ζουν χωριστά. 'Υστερα από καιρὸ ο Βερλαίν έπισκέπτεται τὴν Ζιλμπέρτ και τὴς ἀναγγέλει ότι ο άνδρας της έφευρε ένα νέον τύπο αεροπλάνου ἀλλὰ τὸν λείπουν τὰ χημάτα για νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν έφευρήσῃ του. Η Ζιλμπέρτ πρὸς στιγμήν νομίζει ότι ο Ροδόλφος ζητεῖ έμμέσως τὴν βοήθειά της ἀλλὰ βεβαιώνεται άμέσως ότι ο Ροδόλφος άγνοεῖ τὴν έλίκευσή του Βερλαίν. Ένθ' οι δύο φίλοι στενοχωροῦνται για τὴν έλλειψη χημάτων ένας νεαρός, ο Γαστάνος ντὲ Μπινγκάρ, προσφέρεται νὰ καταβάλῃ αὐτὸς τὰ άπαιτούμενα κεφάλαια, υπό τὸν όσων νὰ συμμετάσχη στο ταξίδι της. 'Αμερικῆς τὸ όποιον θὰ είναι και τὸ κοσῶν του νέου αεροπλάνου. Ο Ροδόλφος δέχεται τὸ αεροπλάνο κατασκευάζεται και κάνει μιά δοκιμαστική πτήση έπάνω από τὸν κόλπο της Χάρβης.

Βερλαίν τὸν περίμενε. 'Εν τὼ μεταξύ η Ζιλμπέρτ, μόνη πάντοτε ξαναγύρισε στο αυτοκίνητό της που τόχθ άφήσει στη ρίζα του βράχου, κάτω από τὰ πελώρια αἰωνόβια δένδρα, μπροστά στην είσοδο του πύργου.

Από τὴν στιγμή που ο Ροδόλφος επέτυχε τὸ λαμπρὸ αὐτὸ κατορθωμά του, η νεαρή γυναίκα ξαναβρήκε μονομιᾶς όλη τὴν έμπιστοσύνη της στο μέλλον.

Ο σκοπὸς που τόσο μυστικά έπέδιωκε δεν της φαινόταν τώρα άκατόρθωτος. Ο καλὸς Θεός εύλογούσε τὰ σχέδιά της, άφού προστάτησε τὸν πιλότο και η έφευρήσεις του είχε επιτύχει.

Ο ιδιαίτερος έμπιστός της, τὸ σημειωματάριό της, δέχθηκε τὴν όμολογία των έλπίδων της και τὸν φόβων της. Μιά νέα φράση προσετέθη στην έπομένη λευκή σελίδα.

«Η παραλία διακρίνεται, τὸ τέμα δεν άπέχει πολύ... Ο Θεός ὡς εύλόγησε εκείνη που επιδιώκει νὰ φθάσῃ!»

Αὐτὸς υπήρξαν οι τελευταίες λέξεις που η Ζιλμπέρτ έγραψε στο μικρὸ σημειωματάριό της.

Οι περιστάσεις παρέσυραν τὴ νεαρή γυναίκα όπως κάνουν τὰ χημάτα που χωρίς σταμάτημα κυλοῦν τις εγκαταλειμμένες βάρκες.

Υποχρεώθηκε νὰ υποστῇ τὰ γεγονότα που η τύχη έφερε στο δρόμο της, χωρίς νὰ βοῇ τὸν καιρὸ η ίσω; χωρίς νὰ νοιώσῃ τὴν άνάγκη νὰ συμπληρώσῃ τις έκμιστρηεύσεις της η νὰ σημειώσῃ άλλες έντυπώσεις...

Εὐτυχία η άτυχία, νίκη η ήττα, σε ποιὸ αποτέλεσμα έφθασε τάχα η τί συνάντησε στην άγνωστη παραλία; Αὐτὸ θὰ τὸ

ΠΑΝΘΕΟΝ

μάθουμε από τις ακόλουθες σελίδες και οὔτε θὰ τοιμήσωμε νὰ άνασκησώμε τὸ πέπλο του πεπρωμένου πρὸ της ώρας, άφού η ίδια η Ζιλμπέρτ δεν θέλησε νὰ προσθέσῃ τίποτε στο σημειωματάριό της.

Από τὴν εποχή εκείνη, οι συμπληρωματικές βελτιώσεις του νέου αεροπλάνου στην έπιμελή κατασκευή του, προχώρησαν γρήγορα.

Κάθε μέρα, οι τρεῖς άνδρες που έτρόκειτο νὰ ταξειδέουν μ' αὐτό, βλεπόνταν στο αεροδρόμιο του Τράπ και φρόντιζαν για τις τελειωτικές προετοιμασίες.

Ο Ντὲ Μπινγκάρ δεν φάνηκε τόσο όχληρὸς όσο είχε φοβηθῇ στην άρχὴ ο Ντὲ Φραγκόν.

Έκανε χίλιες δυὸ έρωτήσεις που τὸς έξέπλησαν με τὴν άφέλειά τους, γινόνταν γελοῖος με τὴν αὐταρέσκειά του και με τὴν μοτιαιοδοξία του, ἀλλὰ απέφυγε νὰ ένοχη τὸς έργατες και πλησίαζε στο αεροπλάνο μ' ένα είδος σεβασμοῦ.

Τὸν περισσότερο καιρὸ, στεκόταν σε μικρὴ απόσταση με τὰ χέρια του πίσω στην πλάτη του, σαν νὰ φοβόταν μὴ τυχὸν τὰ λεπτά και έλαφρά σκυμμένος μπροστά, παρατηρούσε προσεκτικά στις έλάχιστες λεπτομέρειες τοῦ αεροπλάνου.

Σπανίως έκανε παρατηρήσεις. Όλα του φαινότανν άρτια και θαύμασε ότι έκαναν οι άλλοι.

Όταν αντίλαμβάνετο κάτι καινούργιο, η προσοχή του γινόνταν μεγαλειότερη. Με τὸ μόνυελο στο μάτι παρατηρούσε για πολλή ώρα τὸν νεωτερισμὸ σαν νὰ ήθελε νὰ τὸν άποτυπώσῃ στην μνήμη του.

Επειτα όταν άντελαμβάνετο καλά τὴν χρησιμότητα της προσθήκης, έπεδοκίμαζε κουνώντας τὸ κεφάλι του και εύχαριστῆμενος μοιρομυρίζε:

—Πολύ καλά!.. Λαμπρά! Είναι τέλειο!

Τὸ ιδιαίτερο διαμέρισμα που είχε έτοιμασθῇ έπίτηδες γι' αὐτόν, τὸν άπασχολούσε ιδιαίτερος. Η θέσις του βρισκόταν ακριβῶς πίσω από τὸν χειριστὴ και τὸν άξιωματικὸ της πορείας.

Τριγυρίζε και εξέταζε λεπτομερῶς τὸν μικρὸ χώρο που προσωριζόταν γι' αὐτόν. Μόλις έφθανε στο αεροδρόμιο η πρώτη σκέψις του ήταν νὰ πᾶ νὰ μελετήσῃ τὴν δική του καμπίνα και προτοῦ φύγῃ, πάλι τὸ τελευταῖο βλέμμα του σταματοῦσε εκεί.

Τὸ «Μετέωρο» φεύγει τώρα με δυνατό βόμβο πρὸς τὴν ήλιόλουτη πόλη όπου χιλιάδες άτομα τὸ έπενερημοῦν μέσα σε μιά φρενίτιδα ένθουσιασμοῦ.

Ο Ντὲ Φραγκόν νικήτης, πήγε και προσγειώθηκε στο όροπέδιο του Σανβίξ, όπου ο

μιά μέρα που με τὰ χέρια σταυρωμένα κυττοῦσε με συλλογισμένο ύφος τὴν καμπίνα που τὸσο τὸν ένδιέφερε

—'Ε, λοιπόν, υπάρχει μήπως τίποτε που δεν σᾶς άρέσει; τὸν ρώτησε εύθυμα.

—Ω! ναι... δηλαδή, θέλω νὰ πῶ, κυτιάζω αὐτὴ τὴν περιορισμένη θέση καί...

Ο άλλος γέλασε.

—Δεν σᾶς φαίνεται αρκετὰ αναπτυκτικὴ ίσως... Φοβάσθε μὴ τυχὸν στενοχωρηθῇτε εκεί μέσα. Εἰσθε σωματώδης κάπως.

Ο Ντὲ Μπινγκάρ διεμαρτυρήθη ζωηρά.

—Συγγνώμην, δεν είπα τέτοιο πράγμα... 'Αλλά νομίζω... θαρρῶ πῶς... νὰ, δεν βλέπω πῶς θὰ συγκρατιέμαι στην θέση μου;

—Α! φοβάσθε μήπως κυλίσετε, ε; γέλασε ο Ροδόλφος ντὲ Φραγκόν.

—Δεν έχω καμμιὰ διάθεση νὰ πέσω έξω από τὸ αεροπλάνο, σαν εκείνον τὸν τραπεζίτη του όποιου τὸ ατύχημα έμεινε άνεξήγητο. Σᾶς τὸ είπα, νομίζω, ότι αγαπῶ πολύ τὴν ζωή μου.

—Όλος ο κόσμος αγαπᾷ τὴν ζωή του, πιστεύτε με. Ο καθένας θεωρεῖ τὸ κομμάρι του εξαίρετικά πολύτιμο.

—Τὸ δικό μου...

—Ναι, ναι, τὸ ξέρω, είναι άνεκτίμητο! 'Ε, λοιπόν, μέντε η συχος, θὰ βρεθῇτε καλά κλεισμένος στην καμπίνα σας. Στὴν άνάγκη, αν θέλετε, μπορούμε νὰ σᾶς δέσωμε στην θέση σας με ένα καλὸ αλεξίπτωτο στερεωμένο στους ώμους σας. 'Ετσι, δεν θὰ ὀπάρχη κανένας λόγος ν' άνησυχῇτε,

ΠΑΝΘΕΟΝ

—'Ω, δεν πιστεύω νὰ νομίζετε πῶς φοβάμαι, δεν είναι έτσι! 'Αλλά είμαι τὴς γνώμης ότι η φρόνησις επιβάλλει μερικά μέτρα. 'Ενα δυνατό ρεύμα άέρος εξαφνα... μιά άπότομη στροφή του «Μετέωρου»... Μήπως έξερει κανείς τί μπορεί νὰ συμβῇ;

—'Εχετε δίκιο. Καί μιά έλαφρά αύρα μπορεί νὰ...

Εκείνη τὴν στιγμή ένας έργατης έφερε στον αεροπόρο τὴν άλληλογραφία του που μόλις είχε φθάσει.

Ο Ντὲ Φραγκόν πήρε τὰ γράμματά του και προτοῦ τὰ βάλη στην τσέπη του για νὰ τὰ διαβάσῃ τὸ βράδυ με τὴν ήσυχία του, έρριξε μιά ματιά στις έπογραφές των φακέλων. 'Ενα γράμμα προκάλεσε τὴν προσοχή του. Τὸ φάνηκε πῶς άνεγνώρισε τὸ γράψιμο της γυναίκας του. Παρατήρησε τὸ γραμματόσημο, γύρισε τὸν φακέλλο ἀπ' όλες τις πλευρές και τέλος τὸν άνοίξε.

Δίπλα του ο Μπινγκάρ στεκόταν άκίνητος. Με τὸν μόνυελο γερά στερεωμένο στην κόγχη του ματιοῦ κυττοῦσε τὸν Ντὲ Φραγκόν σαν νὰ περίμενε ακόμα νὰ συνεχίσουν τὴν συζήτηση.

Εἶδε ότι τὸ πρόσωπο του συντρόφου του ώχριοῦσε καθώς έσχίζε με νευρικές κινήσεις τὸν φακέλλο.

Απὸ χλωμός, ο Ροδόλφος έγινε κατακόκκινος όταν βεβαιώθηκε ότι τὸ γράμμα ήταν πραγματικῶς της Ζιλμπέρτ. 'Αλλά, τὸ σύντομο γράμμα της νεαρῆς γυναίκας δεν έλεγε τίποτε τὸ τρυφερό Μονάχα τὸ ἀνήγγιζε μιά μεγάλη είδηση.

Ο Ντὲ Φραγκόν διάβασε:

«Κύριε, >Με πληροφοροῦν έπισήμως για τὸν θάνατο του θείου μου Ντὲ λὰ Σαπονάρ. 'Απέθανε στην 'Ερυθρὰ θάλασσα κατά τὸ ναυάγιο του «'Εξελμανς» τὸ όποιον βυθίσθηκε εκεί πρὸ όλίγων έβδομάδων.

>Εθεώρησα ύποχρέωσή μου νὰ σᾶς πληροφορήσω άμέσως για τὸ δυστύχημα. Δεν μπορῶ βεβαίαι νὰ χαρῶ για τὸν τραγικὸ θάνατο του θείου μου. 'Αλλ' όμως μέσα στο πένθος αὐτό, είναι μιά άνακούφισις για μένα νὰ σκέπτομαι ότι ο θυμός σας δεν έχει πιά τὸν λόγο του κι' ότι μεταξὺ των δυὸ μας δεν θὰ υπάρξῃ ποτέ ο φραγμὸς του αίματος που θέλατε νὰ χύσετε.

«Δεν έχω πιά κανέναν άπολύτως κανέναν που νὰ ενδιαφέρεται για μένα σ' αὐτὸ τὸν κόσμο.

Ο κ. Ντὲ λὰ Σαπο-

νάρ ήταν ο μόνος συγγενής που μου είχε μένει και τώρα είμαι μόνη, όλομόναχη στον κόσμο.

Μετά τιμῆς Ζιλμπέρτ Ντὲ Φραγκόν».

Με άργη κίνηση, ο αεροπόρος διπλώσε τὸ γράμμα και τὸ έβαλε στο φακέλλο.

Η χαρὰ του είχε σβύσει διὰ μιάς. 'Από τὴν είδηση τοῦ θανάτου ενός ανθρώπου που είχε γνωρίσει ζωηρὸ και ύγιη, η άπό τὴν πικρία, έπειθὴ δεν θὰ έδοκίμαζε τὴν ίκανοποίηση της έκδικήσεως, η ίσως από τις τελευταίες γραμμές που τοῦ έγραφε η γυναίκα του; 'Οπωσδήποτε η ψυχὴ του είχε σκοτεινιάσει μονομιᾶς.

Δεν μπόρεσε νὰ μὴν σκεφθῇ ότι ένα πράγμα ήταν αλήθεια! Πῶς είτε ήθελε είτε όχι υπήρχε ένας άρρηκτος δεσμὸς που τὸν ένωνε με τὴν Ζιλμπέρτ.

Η γυναίκα του είχε τὴν λεπτότητα νὰ τὸν πληροφορήσῃ για μιά είδηση που τὸν ένδιέφερε όσο και κείνην, μιά είδηση που δεν είχε τὸ δικαίωμα νὰ τὴν άγνοήσῃ. Η Ζιλμπέρτ είχε κάνει τὸ καθήκον της και τὸν είδοποίησε. Έπρεπε κι' αὐτὸς νὰ μὴν παραλείψῃ τὸ δικὸ του άπέναντί της και νὰ συμμερισθῇ τὸ πένθος της. 'Ηταν άδύνατο νὰ τὸ άποφύγῃ.

Τὸ πένθος της... Ξανάβλεπε τὴν Ζιλμπέρτ με τὸ πένθιμο φέρεμά της... όπως τότε στο Ζουμιέζ... τὸ λεπτὸ κεφάλι της, τὴν αἰλὴ κομψότητά της μέσα σ' αὐτὰ τὰ μαῦρα.

Τί εἰρωνεία! Θὰ φορούσε πάλι τὴν πένθιμη τουαλέττα της για ένα άτομο που δεν αγαπούσε και που τὴν είχε πικράνει τόσες φορές. Καί ο ίδιος ήταν άναγκασμένος, από τις υποχρεώσεις του πολιτισμοῦ που δεν έπρόβλεπε τὸ μίσος έναντιόν ενός νεκροῦ, νὰ φορέσῃ πένθος, χάριν μιάς γυναίκας τὴν όποιαν είχε διώξει από τὴν ζωή του και τὴν όποιαν δεν ήθελε πιά νὰ ξέρῃ.

—Λοιπόν, κύριε Ντὲ Φραγκόν, εἰμαστε σύμφωνοι;

197

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΕΛΑΓΟΣ

ΓΚΑΣΤΟΝ ΓΚΙΓΙΩ

—Μιά αφήγηση ναυαγίου, με τρομερές σκηνές!.. Διάβλε! είσθε περίεργος! Και νομίζετε ότι θα με καταθέσετε να σας διηγηθώ κάτι τέτοιο; μουμούρισε ο ξένος μας.

Ο πλοίαρχος Πελεβάρ, αφού διέσχισε όλες τις θάλασσες του κόσμου, ξεκουραζόταν τώρα στο κτήμα του στη Προβάνς.

—Θά θέλετε άσφαλως να σας διηγηθώ καμμία περιπέτεια μέσα σε άνθρωποφάγους ή κάτι παρόμοιο; έ; Δυστυχώς, φίλοι μου, δεν θα μπορούσα να σας ευχαριστήσω. Δεν είναι το είδος μου.

Και έπειδή όλοι μας κατασφιάσαμε σαν κακομοιρημένα παιδιά που τους άρνούνται κάτι, πρόσθεσε:

—Λοιπόν, φίλοι μου... Έχω στο ενεργητικό μου πενήντα χρόνια ύπηρεσίας. Έ, λοιπόν, δεν μου συνέβη κανένα ναύαγιο καμμία καταστροφή και μπορώ να πω ότι είμαι ο τυχερότερος άνθρωπος του κόσμου.

Επειδή όμως έπιμέναμε να μάς διηγηθώ κάτι το τραγικό, το ανατριχιαστικό, ο πλοίαρχος ξερόβηξε και φάνηκε σαν να προστοίμαζε την διήγησή του:

—Αγαπητοί μου φίλοι, είπα, νομίζω ότι θα ικανοποιήσω την περιέργειά σας. Ξέρετε ότι ο προπάππος μου έφυγε από την Γαλλία

μόλις ένοιωσε τον κίνδυνο της έπαναστάσεως. Σε λίγο τον άκολουθήσαν και άλλοι και έγκατεστάθησαν στο Λονδίον.

Έκει χάρις στις γνωριμιές που είχα με άρκετους έφοπλιστές τα κατάφερε και ζούσε άρκετά καλά. Μιά μέρα λοιπόν ψάχνοντας μέσα στο άρχείο της

«Μέρκα και Νάβυ» βρήκε άνάμεσα στα κιτρινισμένα βιβλία και χειρόγραφα, μία κατάθεση του πλοίαρχου Δαβίτ Χάρισον βεβαιωμένη από τον λόρδο

δήμσρχο του Λονδίνου σερ Ζωρζ Νέλσον και τον συμβολαιογράφο Ρομπέρ Σάνκ. Η κατάθεση αυτή έφερε

χρονολογία του 1766. Την διάβασε και έπειδή του έκανε μεγάλη έντύπωση την ανέγραψε.

Ο πλοίαρχος Πελεβάρ σηκώθηκε άνοιξε την βιβλιοθήκη του και έβγαλε ένα διπλωμένο φύλλο χαρτιού πυκνογραμμένο κι άρχισε να διαβάει. Στις 24 Οκτωβρίου 1865 ο πλοίαρχος Δαβίτ Χάρισον κυβερνήτης του «Λά Πέζυ» έφερε την άγκυρα δια Φνάλ

φύλακας με κρησιά και ούζο. Στις 29 μιά τρομερή τρικυμία άπειλούσε τη «Λά Πέζυ» ή όποια βάσταζε έως την 1 Δεκεμβρίου.

Το πλοίο έχασε το δρόμο του. Έπλεε τότε δεξιά τότε άριστερα και περιπλανιόταν μέσα στα πελάγη. Οι προμήθειες άρχισαν να

τελειώνουν σε λίγο, έψησαν τα τελευταία τους τρόφιμα, μία γάδια και ένα περιστέρι που έως εκείνη τη στιγμή καταρθώσαν να

διαφύγουν από τους πειναλέους ναύτας! Στις 28 Δεκεμβρίου δεν είχαν τίποτε: το λίπος για τα φανάρια, τα κεριά και δέρματα

χρησίμευαν για τροφή τους. Από την επομένη ριχθήκαν στο πιστό για να σβύσουν, να ξεχάσουν την πείνα τους.

Το πώς βάσταξαν έως τις 13 Ιανουαρίου οι δυστυχισμένοι αυτοί άνθρωποι είναι μυστήριο!.. Στις 13 όμως το πρωί, ο λοξάπλωμένος από την άδυναμία.

Δεν μπορούμε να μείνουμε έτσι, του είπα. Πρέπει κάποιος από μας να θυσιασθώ, για να σώσει τους άλλους.

Από το τρομερό και παραμορφωμένο πρόσωπό του, ο Χάρισον κατάλαβε την τρομερή σκέψη του, κατάλαβε που ήθελε να

εγαστικά που του γέννησε η πείνα, να του καθησυχάσει τα θηριώδη είναι πιδ θηριώδης απ' όλα τα ζώα. Ο άνθρωπος, όταν πεινάει, σύμβουλος. Και ό,τι μπόρεσε να μάθη το θεικό από το λαστρό-

μο ήταν ότι εκείνος ο όποιος θα έθυσιαζέτο θα τον έδειχνε ή τύχη! Και πρόσθεσε:

—Η τύχη! ή τύχη! Θα την βοηθήσωμε εν άνάγκη! Και σθε ο κυβερνήτης μας. Έδω, τώρα δεν σας είδοποιούμε γιατί εί-

Δεν υπάρχουν παρ ά άνθρωποι που πεθαίνουν της πείνας. Μιά μέρα ωστόσο, μία μέρα άργότερα δεν έχει καμμία σημασία! Η τύχη θα μιλήσει για όλους μας, θα υποστηρίξει και σεις την

θυσία. Σε λίγο ο άπεσταλμένος έφυγε. Το πλήρωμα είχε ήδη αποφασίσει. Για μιά παραμικρή αίτία ο ύπηρετης του κυβερνήνου, ένας νεαρός νέγρος σύρθηκε έως την κουβέρτα και πριν προφθάσει να υπερασπισθώ έπεσε νεκρός μ' ένα κτύπημα. Ένας από τους

δολοφόνους του, τον έσπασε άμέσως, του πήρε το σηκότι και χωρίς καν να το ψήση το κατεβρόχθησε. Σε λίγο ένοιωσε κάτι τρο-

μερούς πόνους και πέθυσε την νύκτα. Οι σύντροφοί του φοβήθη-καν μήπως ήταν δηλητηριασμένος και έρριξαν το πτώμα του στη θάλασσα.

Το πώμα του νέγρου ψήθηκε και τους έδωσε έως τις 26 Ιανουαρίου. Στις 29 άπεφάσισαν να βρουν άλλο πτώμα.

Αυτή τη φορά, ο πλοίαρχος Δαβίτ Χάρισον προσπάθησε να άπορρήσει τους ανθρώπους του από αυτή τη θηριωδία. Άσάσο τα χαρτάκια με το όνομα του καθενός ήσαν έτοιμα και τυλιγμένα μέσα σ' ένα καπέλλο. Φαντάζεται κανείς τις τρομερές στιγ-

μες που περνούσε καθένας τους, παρακολουθώντας τις τρομερές αυτές σκηνές.

Επί τέλους, ένας ναύτης έχωσε το χέρι του τρέμοντας μέσα στο καπέλλο, τράβηξε ένα λαχνό και τον έδωσε στην πλοίαρχο. Έκείνος, μέσα στην νεκρική

σιγή που βασιλευε, ξεδίπλωσε σιγανά το χαρτάκι, κύτταξε μ' ένα έρευνητικό βλέμμα το πλήρωμά του για να βρη

το πρόσωπο του όποιου θα φώναζε το όνομα και με φωνή που μόλις άκούεταν πρόσφερε:

—Δαβίτ... Φλάτ.

Ένας βαθύς άναστεναγμός βγήκε από είκοσι στόματα, εκείνων που εύνό-ησε ή τύχη.

Ο Δαβίτ Φλάτ θέλησε να ξεφύγει πέφτοντας στην θάλασσα. Είκοσι όμως

χέρια τον έπιασαν. —Φίλοι μου, είπα στους συναδέλφους του, ό,τι έχω να σας παρακαλέσω, είναι να μην με κάνετε να υποφέρω. Ξεπερδέψατέ με όπως τον νέγρο.

Και γυρίζοντας προς εκείνον που έξετέλεσε καθήκοντα δημίου και για τον νέγρο, είπα:

—Έσένα εκλέγω για να υού δώσης το θανατηφόρο πλήγμα! Γονάτισε έπειτα κι άρχισε να προσεύχεται στον Θεό.

Το πλήρωμα από τα λόγια του αυτά και την όλη του συμπεριφορά συγκινήθηκε και άρχισε να κλαίει. Τόσο τον λυπήθηκαν, άσως έδάμασαν την πείνά τους και άνέβλεσαν την εκτέλεση για την επομένη στις 11.

Η άναβολή αυτή δεν παρηγόρησε καθόλου τον Δαβίτ Φλάτ. Το φάντασμα του θανάτου πτερούγισε πάντοτε μπροστά του. Νόμιζε κανείς πως έχασε τα λογικά του. Μπορεί να φαντασθώ ή καθένας τί νύκτα πέρασε τόσο αυτός, όσο και όλο το πλήρωμα της «Λά Πέζυ».

Επί τέλους ξημέρωσε. Ένας ήλιος λεπτός, θαμπός, χλωμονιάτι-κος άπλωνε τις ακτίνες του στον ορίζοντα.

Ήταν ή ώρα δέκα και μισή... Οι ναύτες αισθάνονταν τρομερούς πόνους από την πείνα, ή φωτιά που βρισκόταν έτοιμη για να

δεχθώ το μακάβριο εκείνο γεύμα φαινόταν σαν να άνυπομονούσε κι αυτή. Ο δήμιος έτοιμάσε το όπλο του.

Στις 12 άκριβώς, άκούμπησε το όπλο στο μέτωπο του Δαβίτ Φλάτ... Καί... Ο πλοίαρχος Πελεβάρ διέκοψε την άνάγνωσή του.

—Και ύστερα; είπαμε όλοι με μιά φωνή. —Ύστερα... ή Θεία Πρόνοια έκαγε το θαύμά της. Ξαφνικά φάνηκε ένα πλοίο στον ορίζοντα. Ήταν ή «Σουζάν» της όποιας ο πλοίαρχος βλέποντας τον καπνό που έβγαине από την «Λά Πέζυ»—ήταν ή φωτιά που άναβαν για να ψήσουν τον κατάνικο—

έστρεψε μ' όλη του την ταχύτητα πάνω της. Ύστερα από λίγο το πλήρωμα της «Λά Πέζυ» κοιμότανε ήσυχο, χορτάτο, σω-

σμένο!.. ΓΚΑΣΤΟΝ ΓΚΙΓΙΩ

—Και ύστερα; ρωτήσαμε όλοι με μιά φωνή.

Ο Ροδόλφος σκίρτησε στη φωνή αυτή του χρηματοδότη του, που τον κυτούσε τόση ώρα, στεκόμενος άτάραχος δίπλα του.

Νευριασμένος, είπε άπότομα: —Ναί, ναί. Θα τοποθετηθών τα λουριά που θέλετε. Άναφωθήτε στον μηχανικό... Έγώ άρκετά ζαλιστήκα σήμε-ρα. Φύε.

—Κανένα δυσάρεστο; ρώτησε ο Μπιγκάρ διακριτικά. —Ένα πένθος, άπάντησε ο Ροδόλφος σύντομα.

—Ω, τότε σας συλλυπούμαι... συμμερίζομαι την λύπη σας, πιστεύσατέ με...

—Ευχαριστώ, δεν χρειάζονται συλλυπητήρια! Ο θάνατος αυτού του συγγενούς μου είναι αδιάφορος.

—Τότε, παρατήρησε ο νεαρός συνεταίρος με τον ίδιο αδιάφορο τόνο, ίσως σας συμβαίνει τίποτε άλλο δυσάρεστο;

Ο Ντέ Φραγκόν γύρισε και τον κύτταξε. Το σοβαρό ύφος που πήρε ο νέος για να συμμερισθώ το πένθος ενός ξένου, άπο-τελούσε ζωηρά αντίθεση με το συνηθισμένο άφελές και εύθυμο πρόσωπό του και ο Ροδόλφος ντέ Φραγκόν συγκινήθηκε

έκείνη τη στιγμή. —Οχι, φίλε μου, είπα με καλωσύνη, δεν πρόκειται ούτε για κάτι δυσάρεστο! Άλλά νά, ή καρδιά μου είναι βαρειά. Δεν μπο-ρώ να σας εξηγήσω. Χαίρετε!

Έφυγε κι' έγύρισε στο σπίτι του. Μόλις κλείσθηκε στο διαμέρισμά του, πήρε πάλι το γράμμα της Ζιλμπέρτ και το ξαναδιάβασε.

Δεν είχε τίποτε που να δικαιολογήσει την ψυχική κατάσταση σή του. Άλλά έχει κανείς κάποτε, δίχως να το θέλει, μερικές ά-πότομες έμπνεύσεις. Έτσι εκείνη την στιγμή, ο Ροδόλφος Ντέ Φραγκόν ένοιωσε την έπιτακτική άνάγκη ν' άπαντήσει άμέσως.

Ήσυχασε μονάχα σαν κάθισε μπροστά στο γραφείο, έχοντας μπροστά του μιά κόλλα χαρτί. Η πέννα του χάραζε γρή-γορα τις λέξεις και καθώς εξέφραζε σ' εκείνες τις γραμμές την σκέψη του ένοιωσε κάποια ήρεμία στην ταραγμένη

ψυχή του. Κ υ ρ ί α, —Σας είμαι ευγνώμων που με πληροφορήσατε για τον θάνατο του θείου σας. Δεν έχω τόση ύποκρισία ώστε να σας συλλυπηθώ για τον θάνατο αυτόν, ούτε να σας πω ότι λυπήθηκα.

Δεν βρίσκω να είναι θλιβερότερο να μείνει κανείς μόνος του στον κόσμο, από το να έχω ως συγγενείς έναν κύριο Ντέ λά Σα-πονάτ ή μιά Σοφία ντέ Φραγκόν.

Από της άπόψεως αυτής βρίσκομαι στην ίδια με σας κατάσταση και θεωρώ τον έαυτόν μου επίσης ξερημο στον κόσμο.

Ταπεινός δούλός σας, Ροδόλφος Ντέ Φραγκόν>.

Η παράξενη αυτή άπάντησις τού συζύγου της, φαίνεται ότι διασκέδασε κάπως την Ζιλμπέρτ μέσα στην θλίψη της, γιατί την μεθεπομένη έφθασε από το Νεϊγύ στο Τράπ, ένα νέο της γράμμα.

Εκείνη την ήμέρα ο Βερλαίν βρισκόταν κοντά στον Ρο-δόλφο και ο άπαραίτητος Ντέ Μπιγκάρ τους παρενοχλούσε με τις έρωτήσεις του.

Είχε άποφασισθώ ότι θα έφευγαν πολύ σύντομα. Όλα ήσαν έτοιμα. Τα περίφημα λουριά που είχε άπαιτήσει ο προ-νοητικός συνεταίρός τους, είχαν τοποθετηθώ στη θέση τους. Το μόνο που περίμεναν ήταν ένας ευνοϊκός άνεμος. Οι τελευταίες

άνακοινώσεις των μετεωρολογικών σταθμών ήσαν ευνοϊκές, μο-λονότι σημείωναν ακόμα μερικές άτμοσφαιρικές διαταράξεις στον Άτλαντικό.

Δεν ήταν πιά παρ ά ένα ζήτημα όλίγων ώρων το πολύ όλί-γων ήμερών.

Ο Ντέ Φραγκόν άκουγε προσεκτικά τί του έλεγε ο Βερ-λαίν, τον όποιο άπασχολούσε ιδιαίτερος το άστρονομικό και με-τεωρολογικό αυτό ζήτημα, όταν είδε τον Μπιγκάρ να τριγυρίζει

το άεροπλάνο με φανερά σημεία ταραχής. —Τί συμβαίνει πάλι; ρώτησε ο Ντέ Φραγκόν. Υπάρχει μή-πως καμμία έλλειψις;

—Άλλοίμονο! φώναξε ο νέος με ύφος υπερβολικής άπελ-πισίας. Νομίζετε πως τα προβλέψατε όλα και εν τούτοις ξεχάσα-τε το σπουδαιότερο.

—Έ, πώς;

—Μάλιστα... το φυλακτό!

Δίχως να το άντιληφθώ, το βλέμμα του καρφώθηκε στον Βερλαίν με ακληρότητα.

Ούτε είκοσι χρονών, δεν ήταν ή γυναίκα του!

(Άκολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

—Ποιό φυλακτό; —Τά γούρι, τη μασκώ, ένα όποιοδήποτε φυλακτό, γιατί κι, μαίμω, έναν άριθμό... ό,τιδήποτε! Δεν είναι δυνατόν να φύγωμε άν δεν σιγουρευθώμε πρώτα ότι οι θεοί θα μάς εί-ναι ευμενείς.

—Τί κουταμάρα! μουμούρισε ο Ντέ Φραγκόν δίχως ένθου-σασμό για την ιδέα.

Ο Βερλαίν όμως φάνηκε πιδ έπιεικής. —Κάτι μπορούμε να βρούμε για να τον ευχαριστήσωμε, άφου τέτοια είναι ή έπιθυμία του.

—Θέλω να πιστέψω πως κανέναν από τους δύο σας δεν δι-νει σπουδαιότητα σε τέτοιες άνοησίες, έπέμεινε ο Ντέ Φραγκόν που δεν είχε προλήψει.

—Φυσικά δεν τα πιστεύομε, αλλά επί τέλους, αυτό είναι ένα έθιμο. Άλλωστε είναι διασκεδαστικό! Όταν δεν έπιτύχη κάτι, ξεθυμαίνει κανείς με το «γούρ» που δεν ήταν εκείνο που έιτρεπε και έπομένως αυτό έφταιγε! Είναι μιά παρηγοριά κι' αυτή φίλε μου κι' ούτε βλέπτει κανέναν.

—Αν το παίρνετε έτσι, είπα ο Ροδόλφος συγκαταβατικά, θά δούμε τί μπορεί να γίνει.

—Αν θέλετε να μου άνθετέσετε αυτή τη φροντίδα; πρότεινε ο Ντέ Μπιγκάρ. Άναλαμβάνω να βρω κάτι έντελώς πρωτότυπο.

Ο Ντέ Φραγκόν έκανε μιά κίνηση τρόμου. —Ευχαριστώ. Άκριβώς την πρωτοτυπία της έμπνευσέως σας φοβούμαι. Άλλωστε ο πιλότος είναι εκείνος που πρέπει νάχη έμπιστοσύνη στην μασκώ του. Έγώ λοιπόν θά την διαλέξω.

Εκείνη την στιγμή άκριβώς ένας ύπαλληλος έπλησίασε και έδωσε στον νεαρό άεροπόρο το δεύτερο γράμμα της Ζιλμπέρτ. Όταν άνεγνώρισε το γράψιμο, έδοκίμασε και πάλι μιά δυ-σάρεστη έντύπωση.

Τί άλλο είχε να του πη ή γυναίκα του; Μην τυχόν καμμία κακή είδησις; Και ο ίδιος δεν ήξερε γιατί του γεννήθηκε αυτός ο φόβος. Η πρώτη άυθόρμητη κίνησις του ήταν να κρύψει το γράμμα στην τσέπη του χωρίς να το διαβάσει.

Άλλά ύστερα από μιά στιγμή ή άνάγκη να μάθη τί του έ-γραψε έγινε πιδ ίσχυρη από την θέλησή του. Άπομακρύνθηκε μερικά βήματα από τον Βερλαίν και άνοιξε τον φακέλλο.

Αυτή την φορά ή Ζιλμπέρτ ήταν ακόμα πιδ όλιγόλογη απ' αυτόν. Άλλά ενώ εκείνος καταργούσε όλους τους δεσμούς, άπεναν-τίας εκείνη έπέμενε στην αδιάσπαστη δύναμή τους.

—Οχι, Ροδόλφε, δεν είσαι μόνος σου στη γη. Σου μένω εγώ, ό,τι κι' αν πηξ. Δεν άπαρνούμαι τους όρκους μου κι' ούτε άπο-κρούω κανένα απ' τα καθήκοντά μου.

Δική σου, όποισδήποτε... Ζιλμπέρτ>.

Έμεινε κατάπληκτος όταν έδιάβασε αυτές τις λίγες γραμ-μές. Άνασάκωσε τα λεπτά φρύδια του σαν σε μιά προσπάθεια να καταλάβη καλύτερα την έννοια των λέξεων που είχε μεταχει-ρισθώ ή γυναίκα του στο γράμμα της.

Κατόπιν φάνηκε στα χείλη του ένα χαμόγελο για την ζωηρή διαμαρτυρία εκείνης που έφερε τ' όνομα του.

Το γραμματάκι αυτό ήταν χαριτωμένο... Καθόλου δυσάρεστο, όπως είχε φοβηθώ για μιά στιγμή. Τί παιδί που ήταν κατά βάθος, αυτή ή γυναίκα που έπέμενε με τόσο πείσμα στα καθήκον-τά της και στους όρκους της!

Δεν ήθελε να καταλάβη ότι της έκανε χάρη με το να προ-προσφερθώ τα της δόση την έλευθερία της, έπειτα από ένα τόσο δυσάρεστο γάμο. Αυτή έπέμενε να μείνει δική του, μολονότι της είχε δώσει να καταλάβη ότι δεν του ήταν τίποτα.

Είναι άλήθεια διασκεδαστική ή άφελής αυτή άντιληψις, ή όποια κάνει τις γυναίκες να κολάνε στον άνδρα που δεν τις θέλει πιά.

Το χαμόγελο του νέου έγινε πιδ έντονο. Το μικρό αυτό ση-μείωμα τον έκανε πιδ ευδιάθετο. Καθώς έπέστρεψε προς τους συντρόφους του, του φάνηκε πως ο Βερλαίν τον κυτούσε με ί-σάκψεις του έλλαξαν κατεύθυνση και συλλογιζόταν ότι ή όρφα-νή μπορούσε να είχε δεχθώ την έλευθερία που της είχε προτεί-νει τόσο έπιτακτικά. Θα μπορούσε, αν ήθελε, να ξαναφτιάξει την

ζωή της, να διαλέξει έναν σύντροφο πιδ τρυφερό... να βρη τον έρωτα τέλους πάντων!

Δίχως να το άντιληφθώ, το βλέμμα του καρφώθηκε στον Βερλαίν με ακληρότητα.

Ούτε είκοσι χρονών, δεν ήταν ή γυναίκα του!

(Άκολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Νέα και Περίεργα

Οι ξανθές κινδυνεύουν.

«Οι ξανθές είναι καταδικασμένες να εκλείψουν», έβεβαίωσαν ό σέρ Γουόλφ Μπάρκροθ, καθηγητής της βιολογίας εις τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Καίμπριτζ, εις διάλεξίν του, γενομένην πρὸ τριημέρου εις τὸ Χόλλυγουντ.

Ἡ κακὴ αὐτὴ προφητεία, ὡς εὐνόητον, ἐξήγειρε ζωνηροτάτην συγκίνησιν μεταξὺ τῶν ξανθῶν του Νέου Κόσμου καὶ ἰδίᾳ μεταξὺ τῶν κινηματογραφικῶν ἀστέρων, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ πλείστοι ἐνὸς βρύνονται διὰ τὸ ξανθὸν τῶν χρωμῶν.

Ὁ καθηγητὴς ὁ ὁποῖος ἀφιέρωσε μακρὰς μελέτας εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο, ἰσχυρίσθη ὅτι καθε μελαχροινὴ ἔχει στὴν ἐπιδερμίδα της τὴν φυσικὴν ἄμυναν ἐναντίον πλείστων ἀσθενειῶν.

Ἀντιθέτως, οἱ ξανθές ὑπόκεινται εἰς πλῆθος ἀσθενειῶν, ἰδίᾳ δὲ εἰς νοσήματα ποὺ προσβάλλουν τὸ ἀναπνευστικὸν σύστημα.

Νηστεία 253 ἡμερῶν.

Ἀγγέλλεται ἐκ Βομβάης, ὅτι ὁ ἀνώτερος ἱερεὺς τῆς θρησκευτικῆς αἰρέσεως Γεαίν—Μισρί—Λάλι—Μαχαράϊ, νηστεύει ἀπὸ 260 ἡδὴ ἡμερῶν.

Συμφώνως πρὸς δὴλῶσίν του θὰ ἀπέθνησκε κατὰ τὴν 263ην ἡμέραν ἐκ πείνης, ἂν ἐν τῷ μεταξὺ δὲν ἐξομαλυνθοῦν μερικαὶ ἐσωτερικαὶ διαφοραὶ τῆς αἰρέσεως Γεαίν.

Ἡ μοιραία αὐτὴ ἡμέρα ἐπρόκειτο νὰ συμπέσῃ τὴν περασμένη ἐβδομάδα, δὲν ἐγνώσθη ὁμως ἀκόμη ἂν ὁ Ἰνδὸς νηστευτὴς ἀπέθανε ἢ διέκοψε τὴν πολὺμηνον νηστείαν του.

Κάτω οἱ χειραψίες.

Ἰδούθη κατ' αὐτὸς ἐν Παρισίοις ἕνας νέος σύλλογος, σκοπὸς τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ καταπολέμησις τῆς συνηθείας τῆς χειραψίας.

Τὰ μέλη τοῦ συλλόγου χαρακτηρίζουν τὴν χειραψίαν ὡς ἀπρηξαιωμένον καὶ πρὸ πολλοῦ καταστὸν περιττὸν ὑπόλειμμα τῆς πρωτογόνου ἐποχῆς, ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἔδιναν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὰ χεῖρα των, διὰ νὰ δείξουν ὅτι δὲν ἐκρατοῦσαν κανένα ὄπλο.

Διὰ τῆς χειραψίας ὁμως μεταδίδονται τὰ μικρόβια πλείστων ὅσων ἀσθενειῶν καὶ δι' αὐτὸ εἶναι ἀδικαιολόγητος ἡ διατήρησις τοῦ πρωτογόνου τούτου ἐθίμου εἰς τὴν ἐποχὴν μας.

Ἀρκεταὶ ἑκατοντάδες προσώπων ἐσπυσαν νὰ υποβάλλουν αἰτήσεις ἐγγραφῆς εἰς τὸν νέον σύλλογον, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιτυχία προβλέπεται ἀσφαλῆς.

Κρααὶ καὶ αἷμα.

Γιὰ τὴν ἐξακριβῶσιν τοῦ ἐνόχου εἰς τὰ σοβαρὰ δυστυχήματα τῆς τροχαίας κινήσεως, εἰς τὴν Δανικὴν πόλιν Ροσκόλδε, ἠσκήθη ἡ ὑποχρεωτικὴ ἐξέτασις τοῦ αἵματος ὅλων τῶν «πρωταγωνιστῶν» τοῦ δυστυχήματος.

Ἡ ἐξέτασις αὐτὴ ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ ἐξακριβωθῇ ἂν ἐκ τῶν προσώπων αὐτῶν εἶναι κανεὶς μεθυμένος, ὁπότε εἰς τὸ αἷμά του θὰ εὐρίσκωνται ἱχνὴ αἰνοπνεύματος. Σημειωτέον ὅτι εἰς τὴν ἐξέτασιν αὐτὴν θὰ υποβάλλωνται ἀκόμη καὶ οἱ τυχόν φονευόμενοι εἰς δυστυχήματα τῆς τροχαίας.

Καπέλλα μέ... γραμματόσημα.

Ἡ τελευταία λέξις τῆς μόδας εἰς τὸ Παρίσι εἶναι τὰ μικρὰ γυναικεῖα καπέλλακια ποὺ ἔχουν ὡς γαρνιτούραν ὄχι πλέον περὶ ἢ ἄνθη, ἀλλὰ... γραμματόσημα.

Ἡ νέα αὐτὴ μόδα ἔχει εὖ· μεταξὺ τοῦ Παρισινοῦ γυναικόκοσμου ἀρκετὰς ὁπαδοὺς καὶ εἰς τὰς προθήκας πολλῶν μεγάλων καταστημάτων βλέπει κανεὶς ἐκτεθειμένα τὰ «φιλοτελικά» καπέλλα.

Περίεργος οἱ γραμματοσημοσυλλέκται ἔχουν κηρυχθῇ ἐναντίον τοῦ νεωτερισμοῦ τούτου καὶ τὸ κυριώτερον φιλοτελικὸν

φύλλον «Στάμπ Κολλέκτινγκ», χαρακτηρίζει τὴν νέαν μόδαν ὡς ἀνόητον.

Πρέπει ἐν τούτοις ν' ἀναγνωρισθῇ, ὅτι τὸ «σαπὸ φιλοτελικὸ» ἔχει πολὺ «σικ» ἐμφάνισιν, ἰδίως ὅταν τὰ γραμματόσημα τῆς γαρνιτούρας του εἶναι πολλῶν καὶ διαφόρων εἰδῶν.

Κάτω... οἱ ξανθές.

Μίαν πρωτότυπον καὶ ἀρκετὰ περίεργον δοκιμὴν ἐφήρμοσε ὁ διευθυντὴς ἐνὸς μεγάλου ἐμπορικοῦ καταστήματος εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, διὰ νὰ ἐκλέξῃ τὸ κατάλληλον διὰ τὴν ἐργασίαν του προσωπικόν.

Ἐπὶ τρεῖς μῆνας παρηκολούθει ἐκ τοῦ ἀφανοῦς ὅλας τὰς πωλητριάς καὶ τὰς ὑπάλληλους του καὶ ἐσημείωνε ἀκριβῶς, μὲ ὅλας τὰς λεπτομερείας, τὴν διαγωγὴν των, τὴν συμπεριφορὰν των πρὸς τοὺς πελάτας καὶ τὴν νοσημὴν ὕννη των.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ τριμήνου, ὁ διευθυντὴς κ. Μίτσελλ κατέληξε εἰς ἐκπληκτικὰ συμπεράσματα ἀπὸ τῆς παρατηρήσεως του κατεδεικνύετο, ὅτι ἀπὸ ὅλων τῶν γυναικείων προσωπικῶν, αἱ μικρόσωμοι καὶ μελαχροιναὶ νεάνιδες εἶναι αἱ καλλίτεραι ὑπάλληλοι ἀπὸ πάσης ἀπόψεως.

Ἀντιθέτως, ὅλαι αἱ ξανθαὶ ὑπάλληλοι τοῦ καταστήματος ἀπεδείχθησαν ὑστεροῦσαι κατὰ πολὺ ἀπὸ τὰς μελαχροινάς, εἰς ἀποδοτικότητά καὶ προθυμίαν.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πορισμάτων αὐτῶν τῆς τριμήνου δοκιμασίας ὁ κ. Μίτσελλ ἤρχισε ἡδὴ τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ προσωπικοῦ του, ἀποφασισμένος νὰ κρατήσῃ μόνον τὰς μελαχροινὰς ὑπάλληλους του.

Γράμμα... καὶ σκύλος.

Εἰς τὸ Ἀμερικανικὸν ὑπουργεῖον τῶν ταχυδρομείων, ἐν Βασιγκτῶν, ἔχουν ληφθῇ, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ἀναρρίθμητοι ἀναφοραὶ καταγγέλλουσαι ὅτι γραμματοκομισταί, ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς ὑπηρεσίας των, εἶχαν δηχθῇ ἀπὸ σκύλους.

Ἐπειδὴ οἱ περιπτώσεις αὗτὲς ἐγένοντο τελευταίως ὀλοένα συχνότεραι, τὸ ὑπουργεῖον ἐξέδωσε ἐγκύκλιον διὰ τῆς ὁποίας γνωστοποιεῖται, ὅτι οἱ διανομεῖς θὰ μποροῦν νὰ μὴ παραδίδουν ἐπιστολάς εἰς τὰς οἰκίας, ὅπου ὑπάρχουν σκύλοι, ἐπειδὴ ὑπάρχει ὁ κίνδυνος νὰ δηχθοῦν ἀπὸ τὰ ζῶα.

Τὸ μέτρον τοῦτο προεκάλεσε ζωνηρὴν οἰσθησιν ὄχι μόνον εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου κατ' ἔτος σημειοῦνται κατὰ μέσον ὅρον 5.500 χρούσματα δαγκώματος ταχυδρομικῶν διανομέων ἀπὸ σκύλους.

Κινηματογράφος καὶ... νηστεία.

Αἱ ἐγχρωμοὶ κινηματογραφικαὶ ταινίαι, τῶν ὁποίων ἡ παραγωγὴ τείνει νὰ γενικευθῇ, θὰ ἀναγκάσουν, κατὰ τὴν γνώμην ἐνὸς εἰδικοῦ, πολλοὺς κινηματογραφικοὺς ἀστέρας νὰ υποβληθοῦν εἰς αὐστηροτάτην δίαιταν.

Εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἡ φωτογραφία εἰς μαῦρον καὶ ἄσπρον χρῶμα ἐμφανίζει τοὺς ἀθρώπους παχύτερους, αὐτὸ ὁμως γίνεται εἰς ἀκόμη μεγαλύτερον βαθμὸν μὲ τὴν ἐγχρωμον φωτογραφίαν.

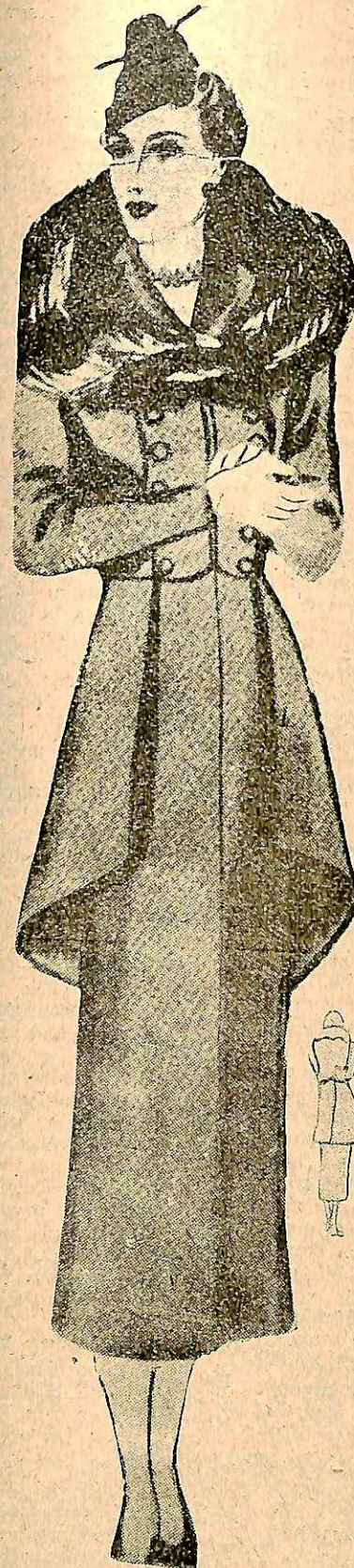
Μία ἡθοποιὸς ἀναστήματος 1 μέτρου καὶ 55 ἑκατοστῶν καὶ βάρους 50 περίπου χιλιogramμων, θὰ ἐφαίνεται ἀσυγχερῆτως παχὺσαρκος εἰς μίαν ἐγχρωμον ταινίαν λέγει ὁ εἰδικὸς κ. Λανσιγκ Χόλδιν.

Εἷνας ἡθοποιός, ἀναστήματος 184 καὶ βάρους 65 χιλιogramμων πρέπει νὰ χάσῃ τουλάχιστον τὰ 15 χιλιόγραμμα διὰ νὰ ἔχῃ τὴν ἐλπίδα νὰ κατακτήσῃ τὴν ἡρώϊδα μίαν ἐγχρωμον ταινίαν.

Αὐτὸ ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονός ὅτι τὰ «θερμὰ» χρώματα προβάλλουν πάντοτε ζωνρότερα εἰς τὸ μάτι, ἐνῶ τὰ «ψυχρὰ» χρώματα φαίνονται σὰν νὰ ὑποχωροῦν.

Ἐτοί, ἂν μὴ ἡθοποιὸς εἶναι κάπως παχεῖα, πρέπει νὰ ντύνεται μὲ μπλε ἢ πράσινα φορέματα. Ἀντιθέτως, ἂν εἶναι ἀδύνατη, μπορεῖ νὰ φορέσῃ ἄσπρα καὶ κόκκινα.

Ἡ ΜΟΔΑ

Ταγιέρ ἀπὸ νερὸ λεπτό. Ἡ μακροὺς ζακέττα σχηματίζει στὸ ἐπάνω μέρος ἕνα εἶδος ζιλέ ποὺ κουμπώνει μὲ διπλῇ σειρὰ κουμπιῶν. Τὸ κολλάρο γαρνίρεται μὲ ρενάρ ἀρζαντέ.

ΓΙΑ ΣΔΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ

ΓΝΩΣΕΙΣ

Πῶς νὰ ἀπολυμαίνετε τὸν ἄερα τοῦ δωματίου.—Βάλτε ἕνα κομμάτι κάμφορα μέσα σ' ἕνα δοχεῖο καὶ ἐπάνω σ' αὐτὸ ἕνα σίδερο πυρακτωμένο καλὰ. Θὰ σχηματισθοῦν τότε ἀτμοί, οἱ ὁποῖοι καθαρίζουν πολὺ γρήγορα τὸν ἄερα καὶ ἀπολυμαίνουν ὅλο τὸ δωμάτιο.

Καθαρισμὸς μαρμάρου.—Χύστε ἐπάνω στὸ μάρμαρο πετρέλαιο καὶ ἀφήστε το λίγη ὥρα. Ἐπειτα τρίψτε δυνατὰ, πλύνετε το μὲ σαπουνάδα καὶ στεγνώστε το καλὰ.

Καθαρισμὸς δερματίνων γαντιῶν.—Διὰλύετε 2^{ος} 0 μέρη ἄσπρο σαποῦνι εἰς 155 μέρη ζεστοῦ νεροῦ, προσθέτομε 165 ἔρη διαλύσεως ὑποχλωριώδους κάλεως (Sau de Javelle) καὶ 10 μέρη ἁμωνίας καὶ μὲ τὸ ὑγρὸ αὐτὸ τρίβομε τὰ γάντια μ' ἕνα κομμάτι φανέλλα.

Πῶς ἐξαλείφονται οἱ κηλίδες.

Κηλίδες ἀπὸ λίπος.—Ἀμα πέση στὸ ροῦχὸ σας σταγόνα λίπους βγάλτε τὴν πρῶτα, ὅσον εἶναι δυνατόν, μὲ τὸ νύχι σας. Ἐπειτα σκεπάστε τὸ λεκὲ μὲ στυπόχαρτο καὶ σιδερώστε τον μὲ ζεστὸ σίδερο. Ὅλο τὸ λίπος θὰ διαποτῇ τὸ στυπόχαρτο καὶ τὸ ὄφρασμα θὰ καθαρισθῇ τελείως. Ἐὰν ὁμως τὰ ἱχνὴ τοῦ λεκέ δὲν ἐξαλείφονται πρέπει νὰ ἐπαναλάβετε αὐτὴ τὴν ἐργασία ἐπὶ 2—3 φορὰς ἀκόμη, βάζοντας κάθε φορὰ νέον κομμάτι καθαρὸ στυπόχαρτο.

Ἀπὸ κρασί καὶ φρεστιά.—Σ' ὅλες σχεδὸν τῆς περιπτώσεις αὗτὲς ἀρκεῖ νὰ κρατήσετε μερικὰ λεπτὰ ὑγρὸ τὸ λεκιασμένο ὄφρασμα ἐπάνω ἀπὸ αὐτὸ θείου.

Ἀπὸ λαρδινοῦ.—Καθαρίζονται ἂν τῆς ἀλείψετε μὲ νεφτί.

Ἀπὸ κερί ἢ ρετσίνι.—Λίγο οἶνὸ πνεῦμα φθάνει.

Ἀπὸ μελάνι.—Τὸ χρωματισμὸ τῆς κοινῆς μελάνης προσέχεται ἀπ' τὸν σίδηρον ποὺ περιέχει ἡ σύνθεσις της. Γι' αὐτὸ, γιὰ νὰ βγάλωμε μὴ κηλὶδα μελανιοῦ, πρέπει νὰ προμηθευθῶμε ἑνὴν διαλύση, στὴν ὁποία νὰ διαλύεται ὁ σίδηρος. Τὴν ἰδιότητα αὐτὴν τὴν ἔχουν σχεδὸν ὅλα τὰ ὀξέα, ἀλλὰ ἀπ' αὐτὰ πρέπει νὰ προτιμήσωμε ἡ κεῖνα, ἡ χηρὴς τῶν ὁποίων δὲν εἶναι ἐπικίνδυνον γιὰ τὰ ὄφρασμα ποὺ πρόκειται νὰ καθαρίσωμε. Τέτοια εἶναι τὸ κιτρικὸν ὀξύ (τὸ ξυρό) καὶ τὸ τρυγικὸν ὀξύ, τὰ ὁποῖα καὶ ἀβλαβῆ εἶναι καὶ δὲν πειράζουν οὐτε τὰ πιδ λεπτοφυῆ ὄφρασμα.

Ἐπίσης μὲ αὐτὰ μποροῦμε νὰ βγάλωμε τῆς κηλίδες τῶν βιβλίων, τῆς κατωμένης ἀπὸ μελάνι, χωρὶς φόβον νὰ χαλάσωμε τὸ βιβλίον, γιὰ τὸ μελάνι τοῦ τύπου δὲν ἀλλοιοῦται ἀπὸ τὰ ὀξέα, ἐπειδὴ δὲν περιέχει σίδηρον.

Ἀραιὰ διάλυσις θειικοῦ ὀξέος ἐξαλείφει τῆς κηλίδες τῶν βιβλίων, τῆς κατωμένης ἀπὸ μελάνι, χωρὶς φόβον νὰ χαλάσωμε τὸ βιβλίον, γιὰ τὸ μελάνι τοῦ τύπου δὲν ἀλλοιοῦται ἀπὸ τὰ ὀξέα, ἐπειδὴ δὲν περιέχει σίδηρον.

Φεῖ τῆς ἀπὸ μελάνι κηλίδες τῶν χειρῶν, ἀλλὰ τὸ ὅξυ αὐτὸ δὲν τὸ μεταχειρίζομαστε ποτὲ γιὰ νὰ καθαρίσωμε ὄφρασμα, γιὰ τὸ θὰ τὰ καταστρέψῃ.

Τὰ μπουκάλια καθαρίζονται μὲ διηθητικὸν χάρτι. ἄμμο, ποτάσσα καὶ νερό. Πόρνομε τόσο χάρτι, ὥστε νὰ σχηματίζῃ μὲ τὸ νερὸ παχὺ πολτὸ προσθέτομε λίγη ἄμμο καὶ ποτάσσα καὶ ἀναταράσσωμε καλὰ τὴν μπουκάλα ἐπὶ λίγη ὥρα. Κατόπιν τὴν πλένομε μὲ καθαρὸ νερό.

Ἀπὸ πίσσα, λάδι καὶ λίπος, τὰ ὄφρασμα καὶ ἄλλα ἀντικείμενα, μποροῦν νὰ καθαρισθοῦν μὲ τὸ ἔξῃς σαποῦνι, τὸ ὁποῖον μποροῦμε νὰ φτιάξωμε καὶ νάχωμε πρὸχειρον σπῆτι μας. Στὴν ξύστρα τρίβομε κολὸ πρᾶσινο σαποῦνι καὶ ἀπομεινάρια καλλωπιστικῶν σαπουνιῶν σὲ σκόνη καὶ τὰ ἀφήνωμε νὰ ξεραθοῦν στὸν ἥλιο. Ἐπειτα βάζωμε τὴν σαπουνόσκόνη αὐτὴ σὲ μπουκάλι ἀναλόγου μεγέθους καὶ ρίχνωμε μέσα τόσο νεφτί, ὥστε νὰ τὴν σκεπάσῃ. Ἐὰν βάλωμε τὴν μπουκάλα σὲ μέρος ζεστὸ καὶ τὴν ἀναταράξωμε ἐπανειλημμένως, τὸ σαποῦνι θὰ διαλυθῇ εὐκόλα. Στὸν πυκνὸ χυλὸ ποὺ θάχῃ σχηματισθῇ, προσθέτομε τόση ἁμωνία δυνατὴ, ὥστε τὸ ὅλον νὰ γίνῃ πυκνότερον. Οἱ περισσότερες κηλίδες ἐξαφανίζονται ὅταν τριφθοῦν μὲ τὸ σαποῦνι αὐτὸ καὶ πλυθοῦν μὲ νερό. ἔννοεῖται ὅτι προηγουμένως πρέπει νὰ βεβαιωθοῦμε γιὰ τὴν γνησιότητα τῶν χρωμάτων τοῦ ὄφραματος.

Πῶς νὰ φτιάχνετε καλλυντικὰ μόνες σας

Ἀρωματικὴ γλυκερίνη γιὰ τὴν ἐπιδερμίδα.—Ἡ γλυκερίνη ἡ ἀραιωμένη μὲ ροδόνηρο ἐνεργεῖ καλλίτερα ἐπὶ τοῦ δέρματος, παρὰ ἡ παχύρρευστη γλυκερίνη χωρὶς ροδόνηρο. Ἀραιωμένη, μπορεῖ μὲ τὴν ἐντριβὴ νὰ εἰσέλθῃ εὐκολώτερα στοὺς πόρους τοῦ δέρματος. Γιὰ νὰ δοθῇ στὴν συσκευασία αὐτὴ καὶ λευκαντικὴ ἰδιότης, ἡ ὁποία καλλοπίζει τὸ δέρμα, ἀκολουθοῦμε τὴν ἑξῆς συνταγὴν.

Γλυκερίνη, ροδόνηρο καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ 50 γρ. ὀξυζενέ 25 γρ. Τὸ τελευταῖον αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι πρόσφατον.

Κρέμα γλυκερίνης, ἡ ὁποία ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ μὴν εἶναι λιπαρὴ καὶ νὰ ξεπλένεται εὐκόλα μὲ κρύον νερό, φτιάχνεται ὡς ἑξῆς.

Μουσκέμετε τὰ τρία τέταρτα ἢ καὶ μίαν ὁλόκληρη πλάκα ὁρίστης ζελατίνης μὲσά σὲ κρύον νερό καὶ ὅταν τὴν βγάλετε ἀπὸ τὸ νερὸ διαλύσετε τὴν σὲ 20—25 γρ. γλυκερίνης μὲ μετρίαν θερμότητα. Κατόπιν προσθέστε 10 γρ. ροδόνηρο καὶ 10 γρ. διαλυμένο ὀξυζενέ καὶ ἀρωματίσετε τὸ μίγμα μὲ λίγες σταγόνες λεπτοῦ ἀρώματος.

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΔΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΚΕΡΤΕΛΕΣ ΦΡΙΚΑΣΕ.—Ετοιμάζουμε τοίς κερτέλες και τους τηγανίζουμε χωρίς να ξεροτηγανισθούν. Πρέπει δε να μην είναι μεγαλύτεροι από ένα καρύδι. Κατόπιν φιλοκόβουμε 150 δράμια κρεμμύδια και τα βράζουμε λίγο με νερό. Μετά το βράσιμο τα στραγγίζουμε και τα ξαναβράζουμε σε άλλο νερό ανάλογο με τα κρεμμύδια κι όταν επιπλέουν βάζουμε ένα φλυτζάνι του καφέ άσπρο ξειδί, λίγο αλάτι και μια κουταλιά βούτυρο. Σκεπάζουμε την κατσαρόλα και τ' αφήνουμε στη φωτιά έως ότου λυώσουν και μείνι τόσο ζουμί ώστε να φθάνη γι' άραιη σάλτσα. Έπειτα βάζουμε τα κερτέλες στην κατσαρόλα να βράσουν δέκα λεπτά της ώρας, κανονίζοντας να τα σκεπάσει η σάλτσα. Έν τω μεταξύ βάζουμε δύο κροκούς αυγών σ' ένα πιάτο, τους κτυπάμε μ' ένα πιρούνι ριχνοντας λίγο—λίγο ένα φλυτζάνι γάλα, μια κουταλιά του γλυκού αλεύρι και λίγο ζωμό από κρέας, αν έχουμε. Αφού τ' ανακατώσουμε καλά τα ρίχνουμε μέσα στην κατσαρόλα όπου οι κερτέλες, κινούμε ελαφρά την κατσαρόλα και τ' αφήνουμε να βράσουν λίγο. Κατόπιν τους σερβίρουμε σε βαθεία πιατέλα.

ΓΑΛΑΤΟΠΗΤΤΑ.—Παίρνουμε 2 οκάδες γάλα, 125 δράμια ρυζάλευρο (ή 40—50 δράμια συμμιγάδι), 375 δράμια ζάχαρη, 100 δράμια άμυγδαλα κοπανισμένα, 5 αυγά, 100 δράμια βούτυρο, άρωμα βανίλλια και 12 φύλλα μακαλαβ. Βάζουμε από τις 2 οκάδες την μιάμιση οκά γάλα να βράσει με 75 δράμια ζάχαρη και με το άρωμα μαζί (βανίλλια, φλύδα λεμονιού ή α.) Όταν βράσει, ρίχνουμε στην υπόλοιπη μισή οκά γάλα το ρυζάλευρο, σιγά—σιγά, γιατί το ρυζάλευρο αναλόγως της ποιότητός του, άπορσφάει άλλοτε λιγώτερο και άλλοτε περισσότερο γάλα. Άμα ιδούμε ότι το ήπιε όλο το γάλα, δεν βάζουμε πιά ρυζάλευρο. Άν είναι νερολύο, ρίχνουμε περισσότερο. Όταν διαλυθή το ρυζάλευρο (ή το συμμιγάδι) το ρίχνουμε στην κατσαρόλα που βράζει το γάλα, ανακατώνοντας αυτό διαρκώς με ξύλινο κουτάλι μέχρις ότου βράσουν όλα μαζί και συννωθούν. Κατόπιν κατεβάζουμε την κατσαρόλα από τη φωτιά και όταν μισοκρυώση ή κρέμα σπάσουμε τ' αυγά σ' ένα πιάτο το κτυπάμε λίγο και τα προσθέτουμε στην κρέμα μαζί με τα φιλοκομμένα άμυγδαλα, τ' ανακατεύουμε λίγο ακόμη και παίρνουμε ένα ταψί τόσο, ώστε να μην ανέβη ή γαλατόπητα περισσότερο από δύο δάκτυλα. Το αλείβουμε με λυωμένο βούτυρο, στρώνουμε τα μισά φύλλα του μακαλαβ, αφού τα βουτυρώσουμε ένα—ένα χωριστά κι' απάνω τους τοποθετούμε την γέμιση, την οποία καλύπτουμε με τα υπόλοιπα φύλλα. Όταν τακτοποιήσωμε όλα τα φύλλα κανονικώς, τα χωρίζουμε μ' ένα μυτερό μαχαίρι σάν μακαλαβ και βάζουμε το ταψί στο φούρνο τρία τέταρτα της ώρας το λιγώτερο. Όταν ψηθή ή γαλατόπητα, έχουμε έτοιμο σιρόπι με τα υπόλοιπα 300 δράμια ζάχαρη και την περιλούζουμε ενώ ακόμη είναι ζεστή και την κόβουμε όταν κρυώση. Όταν την φτιάξουμε με συμμιγάδι δεν την χαράζουμε, ούτε σορόπι της ρίχνουμε, άλλ' όταν ψηθή την κοκκίζουμε με ζάχαρη και κανέλλα, αφού πρώτα την σερβίρουμε στην πιατέλα.

ΤΑΧΙΝΟΣΟΥΠΑ.—Ετοιμάζουμε μια σούπα με νερό, αλάτι και πάστα ή ρύζι. Προτιμότερη γιά την ταχινόσουπα είναι η πάστα. (Γιά κάθε άτομο βάζουμε μια κουταλιά της σούπας ρύζι, όταν είναι πάστα βάζουμε λίγο περισσότερο). Όταν ετοιμασθή ή σούπα βάζουμε σ' ένα βαθύ πιάτο το ταχίνι (για 5—6 άτομα ένα φλυτζάνι του τσαγιού ταχίνι) και το αναλύουμε με λίγο νερό. Αφού δουλεύτη καλά βάζουμε το ζουμί 2 λεμονιών κι' εξακολουθούμε το δουλέμμα έως ότου άσπρση, προσθέτουμε δε και λίγο ζουμί από τη σούπα. Κατεβάζουμε από τη φωτιά την κατσαρόλα κι' όταν πάψει να βράζει ή σούπα, ρίχνουμε μέσα το αναλυμένο ταχίνι, ανακα-

τώνοντας διαρκώς μ' ένα κουτάλι. Όταν ή σούπα και το ταχίνι ανακατωθούν καλά και γίνη ή σούπα σάν κρέμα, την σερβίρουμε σ' ένα πιάτο.

ΦΑΣΟΛΙΑ ΣΑΛΑΤΑ.—Μουσκεύουμε τα ξερά φασόλια και την άλλη μέρα τα βράζουμε με ανάλογο νερό κι' αλάτι. Όταν βράσουν καλά τα στραγγίζουμε, τα βάζουμε σε μια σαλατιέρα, προσθέτουμε λίγο μαϊντανό, λίγο φιλοκομμένο κρεμμυδάκι, αν θέλωμε, λάδι και ξειδί.

ΤΑΡΑΜΟΚΕΦΤΕΛΕΣ.—Παίρνουμε 50 δράμια ταρμα και τον μουσκεύουμε σε χλιαρό νερό λίγο ώρα γιά να ξεαμυρίση. Έπειτα χύνουμε το νερό αυτό και τον ξεπλένουμε καλά με άλλο άφαιρούντες τα λέπια και τις τσίπες του. Τον τοποθετούμε σε μια λεκάνη προσθέτοντες 75 δράμια βρεγμένη ψύχα ψωμιού και καλά στιμμένη και 3 κουταλιές αλεύρι. Έν τω μεταξύ φιλοκόβουμε 2—3 κρεμμύδια και τα ξανθίζουμε με λάδι σ' ένα τηγάνι, τ' ανακατώνουμε στερα με τα άλλα υλικά και τα ζυμώνουμε. Έπειτα βάζουμε στη φωτιά ένα τηγάνι με λάδι, παίρνουμε με ένα κουτάλι απ' αυτό το μίγμα το πλάθουμε σε σχήμα κερτέλων το αλεύρωνουμε και τηγανίζουμε.

ΓΑΡΙΔΕΣ.—Η γαρίδα είναι φρέσκη όταν έχη μελαχροινό χρώμα, ενώ ή μπράγιάτικη είναι μάλλον κοκκινωπή πριν βράση (όταν βράζουν κοκκινίζουν και οι φρέσκες). Βάζουμε σε μια κατσαρόλα ανάλογο νερό (ούτως ώστε να σκεπάζωνται οι γαρίδες όταν τις βάζουμε) αλάτι και λίγο ξειδί. Μόλις το νερό πάρη βράση, ρίχνουμε μέσα τις γαρίδες και τις αφήνουμε να βράσουν 20—30 λεπτά της ώρας, αναλόγως του μεγέθους των. Έπειτα κατεβάζουμε την κατσαρόλα και τις αφήνουμε μέσα να μισοκρυώσουν με το νερό τους. Στραγγίζουμε τότε το νερό και τις βάζουμε σ' ένα πιάτο να κρυώσουν έντελώς. Οι γαρίδες σερβίρονται δόκληρες. Πολλοί τις καθαρίζουν, άλλοι όχι. Μαζί με τις γαρίδες σερβίρουμε και μαγρονέζα ή λαδολέμονο. Το λαδολέμονο είναι απαραίτητο όταν τις γαρίδες τις σερβίραμε καθαρισμένες και τεμαχισμένες.

ΜΠΑΚΑΛΙΑΡΟΣ ΓΙΑΧΝΙ.—Βάζουμε από την προηγούμενη μέρα σε νερό μια οκά μπακαλιάρο να ξεαμυρίση. Κόβουμε μισή οκά κρεμμύδια φιλά και τα βάζουμε με 100 δράμια λάδι σε μια κατσαρόλα να ξανθίσουν, όποτε προσθέτουμε τομάτα, ένα μάτσο μαϊντανό, λίγο νερό και πιπέρι. Όταν όλα αυτά πάρουν βράση, βγάτουμε τον μπακαλιάρο από το νερό, τον ξεπλένουμε και τον ρίχνουμε κι' αυτόν στην κατσαρόλα. Τη σκεπάζουμε και την αφήνουμε σε σιγανή φωτιά έως ότου ο μόν μπακαλιάρος ψηθή, μείνι δε ή ανάλογη σάλτσα. Έπειτα κατεβάζουμε την κατσαρόλα και σερβίρουμε. Όπως όλα τα λαδερά, τρώγετε κρύο.

ΣΚΑΛΤΣΟΥΝΙΑ.—Παίρνουμε 200 δράμια άμυγδαλα, 300 δράμια ζάχαρη, 150 δράμια πατάτες, ανάλογη μαρμελάδα, καρύδια, σταφίδες και κουκουναρία βράζουμε πρώτα τις πατάτες και τις ξεφλουδίζουμε. Κατόπιν έχουμε εις ένα γουδί φιλοκοπανισμένα τα άμυγδαλα και τη ζάχαρη και τα βάζουμε σε μια λεκάνη προσθέτοντες και τις πατάτες, αφού προηγουμένως τις κοπανίσουμε στο γουδί. Όλα αυτά τα ζυμώνουμε καλά και ανοίγουμε τη ζύμη με το παστόξυλο. Κόβουμε τη ζύμη με στρογγυλές φόρμες (όση ή περιφέρεια ενός ποτηριού του νερού) παίρνουμε τότε τη μαρμελάδα ανακατεμένη με τα καρύδια, τις σταφίδες κ.τ.λ. και με τη γέμιση αυτή, καθώς και με τη ζύμη κάνουμε ένα είδος μπουρεκάκια σε σχήμα μισοφέγγαρου. Τα βάζουμε σε κατάνηλη λαμαρίνα και τα ψήνουμε σε μέτριο φούρνο επί ένα τέταρτο της ώρας. Μετά το ψήσιμο τα ξανθίζουμε καλά με άνηθο νερό, τα κοκκίζουμε με ψιλή ζάχαρη και τα σερβίρουμε.

ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι Βράδυ

ΠΕΜΠΤΗ
Άρνι άτζέμ πιλάφι Τυρί—Φρούτα Κερτέλες φρικασέ Γιαούρτι—Κομπόστα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
Πατατοκεφτέδες Φασόλια σαλάτα Ταραμοσαλάτα Έληές—Φρ. Σκουμπρι—Φρούτα

ΣΑΒΒΑΤΟ
Γουρουνόπουλο πατάτες Παϊδάκια Τυρί—Φρούτα Σκαλτσούνια—Φρούτα

ΚΥΡΙΑΚΗ
Άρνι ψητό Πιλάφι κιμά Μακαρόνια—Τυρί Γλυκό Γαλατόπητα—Φρούτα Γιαούρτι—Φρούτα

ΔΕΥΤΕΡΑ
Μπακαλιάρος γιαχνι Χόρτα γιαχνι Χόρτα—Φρούτα Γιαούρτι—Κομπόστα

ΤΡΙΤΗ
Μοσχαράκι στιφάδο Μακαρόνια Τυρί—Φρούτα

ΤΕΤΑΡΤΗ
Ταραμοκεφτέδες Γαρίδες—Σαλάδα Έληές—Φρούτα Φρούτα—Κομπόστα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

«Μπερνάρ», Χαλκίδα.—Θα λούζεσθε δύο φορές την εβδομάδα με σαπούνι μαύρο κατσαμιού, την παραμονήν δε εκάστου λουσίματος θα τρίβετε τις ρίζες με το κάτωθι υγρόν:

Teint de quillaya 20 gr.
de romarin }
de jaborandi } αά 10 >
Sulfate de quinine 1 >
Alcool à 60° 140 >
Eau de Cologne 20 >

Κ. Σ. Πύργον.—Το βράδυ δύο ώρες πριν κοιμηθήτε θα πλένεσθε με χλιαρό άραιό χαμομηλόνερο και κατόπιν άφου

σκούπισθήτε καλά με χνουδωτή πετσέτα θα βάσετε στο πρόσωπό σας την κάτωθι αλοιφήν, ενώ συγχρόνως θα κάνετε με τα δάκτυλά σας ελαφρό μασάζ:

Camphre 0.10 gr.
Acide Salicylique 0.10 >
Oxyde de zinc 1 >
Amidon 1 >
Cold—Cream 4 >
Lanoline 4 >
Eau des roses 5 >

Το κοριτσάκι σας πρέπει να το πάτε σε γιατρό δια να καυτηριάση το κρεατάκι αυτό που μογγράφετε. Η αδελφή σας θα

τρίβη ελαφρά τις βλεφαρίδες με το εξής Huile de ricin 25 gr.
Extrait quinquina 3 >

«Α θ η ν α ν Μ.» Χανιά.—Όταν έλθειτε σ' Αθήνας περάστε να σας ιδώ προσώπικώς, διότι από μακρυνά, όπως πολύ σωστά μου γράφετε και σεις, δεν μπορεί στην δική σας περίπτωση να τεθή ασφαλής διάγνωση, πολύ περισσότερον δε να υποδειχθή θεραπεία. Έκείνο λοιπόν που πρέπει να κάνετε είναι να σταματήσετε να δοκιμάζετε επάνω σας τις διάφορες, ηλίθιες ως επί το πλείστον, συνταγές των φυλνώνων σας.

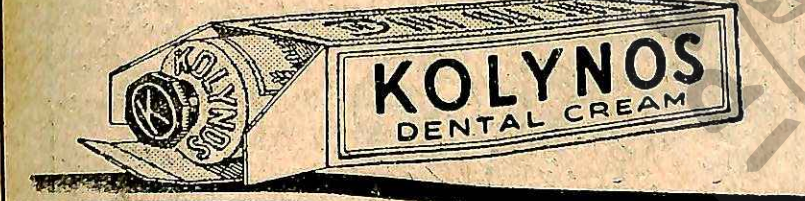
ΚΑΤΑΣΤΗΣΑΤΕ
ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΩΡΑΙΑ
ΚΑΙ ΣΤΙΑΠΝΑ

Μία άντισηπτική Όδοντοκρέμα ή όποια άφαιρεί τας κηλίδας και άποδίδει στα δόντια την φυσικην των λευκότητα είναι ή

ΚΟΛΥΝΟΣ

εις την όποιαν άπενεμήθη υπό της Χ Διεθνούς Έκθέσεως Θεσσαλονίκης μέγα βραβείον «έκτός συναγωνισμού». Εις την κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ άπενεμήθη έπίσης υπό της αυτής Έκθέσεως το χρυσούν μετάλλιον.

ΓΕΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣ ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3. ΑΘΗΝΑΙ

Με τας βαφάς ARTI ούδέποτε θα άποτύχετε εις την βαφήν των φορεμάτων σας

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Ριζική, άνώδυνος και άνευ ούδεμιάς βλάβης του δέρματος άφαιρέσεις των τριχών επιτυγχάνεται μόνον δια της διαθερμοκοαγκυλασιόν ή πνευθύνως υπό ειδικού ιατρού όδδς Κυδαθηναίων 19 (πάροδος Φιλελλήνων) 4—7½ μ.μ. τηλ. 27.420

Με την βαφήν ARTI

ούδέποτε θα άποτύχετε εις την βαφήν των φορεμάτων σας.

MENTIUM
ΕΛΕΝΗ ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΥ
Έταιρίας Ψυχ. Έρευνών
Λέγεται καθ' εκάστην Ό μήρου 46. Τηλ. 28.129

6 ΚΑΡΤΠΟΣΤΑΛ ΔΡΑΧ 40
ΣΤΟ ΦΩΤΟ ΡΑΔΙΟ
ΓΕΩΡΓΑΛΑ
ΜΕΤΑΦΕΡΘΕΝ ΑΙΟΛΟΥ 83

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ο Ιατρός Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΔΗΣ ίδρυτής του αισθητικού κέντρου ELYSEE των Παρισίων, δέχεται όλας τας δυσμορφίας, ούλκας, στίγματα, άγγειοματα, έγκαύματα κ.λ.π. όλας τας αισθητικές έχειρήσεις.

ΤΗΝ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΝ άνευ ήλεκτρολύσεως, άνευ πόνου, άνευ στίγματος οριστικώς. Βερανζέρου 12α — Τηλ. 31.431 ΑΙΤΣ

ΣΧΟΛΗ

ΚΟΠΤΙΚΗΣ & ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΜΑΡΙΚΑΣ Ν. ΤΡΙΓΚΑ

ΛΕΩΝΙΔ. 6 ΑΘΗΝΑΙ

Αναλαμβάνει υπευθύνως να διδάξη την κοπτικήν, έντός τριών μηνών το πολύ. Εις όλα τα μαθήματα εφαρμόζεται νέα μέθοδος της Μεγάλης Γαλλικής Ακαδημίας.

Το ΑTELIER γυαικών φορεμάτων λειτούργει ως πάντοτε με τα ιοτέλα των σίκων των Παρισίων ΡΑΤΟΥ και DENI. Τμήμα μοντέλων δια μ ο δίστας

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ

(συνέχεια από την σελίδα 174)

νομικούς μεταμφιεσμένους, επίσης, όπως εκείνοι, κατάλαβαν τα επί-
καιρα σημεία του ξενοδοχείου περιμένοντας τον άνθρωπό του.
Πράγματι ύστερα από λίγες ώρες ο επιθεωρητής τον διέκρινε
μέσα στο πλήθος που πήγαινε να δει την νεκρή.

— Ψηλά τα χέρια Μπέν Στίμπλ! — Ξεφώνισε σηματοδοτώντας
τον με δύο πιστόλια. Τό ήξερα πως θα έχομαι για να διαπιστώ-
σης ότι οι άνθρωποι σου έκαναν λάθος...

Ξαφνικά ένας πυροβολισμός ακούσθηκε, τον όποιον ακο-
λούθησαν άλλοι πολλοί και πυκνοί. Ο Πίνκ με μία κλωτσιά
έκλεισε την πόρτα, χωρίς να πάψει να σηματοδοτεί τον γκάγκστερ.

— Δεν ήλθες μόνος, έ, Μπέν Στίμπλ; Τό είχα προβλέψει και
δεν είμαι ούτε εγώ μόνος... Έχω εβδομήντα ανθρώπους μου μέσα
στο ξενοδοχείο. Τελείωσαν πιά όλα για σένα, Μπέν Στίμπλ!

Είχε προ πολλού νυχτώσει όταν ο επιθεωρητής Πίνκ δέχθη-
κε στο γραφείο του τον Άρθουρο Τζίμπσον και την Λούσυ
Μαντόξ.

— Τό αίνιγμα ελύθη, αγαπητέ Τζίμπσον. Τό θύμα του Μπέν

έπρεπε να ήταν η μνηστή σας, αλλά εκείνος που έπεφτε στην
την σκοτώσει δεν την εγνώριζε προσωπικά και σκότωσε κατά
λάθος την καμριέρα της που είχε έλθει στη Νέα Υόρκη για να
ειδοποιήσει την κυρία της ότι ο Μπέν Στίμπλ...

— Μία στιγμή, κύριε Επιθεωρητή! διέκοψε η Λούσυ. Αφή-
στε να τελειώσω εγώ αυτή τη θλιβερή ιστορία...

Η νέα γυναίκα, ωραιότερη και πιο σαγηνευτική από κάθε
άλλη φορά, σηκώθηκε όρθια και στάθηκε μπροστά στον Τζίμπ-
σον, κυττάζοντάς τον στα μάτια.

— Ο Στίμπλ, είπε— ήθελε να με σκοτώσει όχι για να εκδι-
κηθώ εμένα, Άρθουρο, αλλά για να με τιμωρήσει! Είμαι η γυ-
ναίκα του, και τον εγκατέλειπα προς χάριν σου! Δεν είχα ποτέ
τό θάρρος να στο πω γιατί σ' αγαπούσα πολύ και φοβόμουν μή
πως σε χάσω... Τώρα είναι πολύ αργά... δεν θα μπόρεσης πια να
με συγχωρήσεις.

Ο Άρθουρος την άκουγε σαστισμένος, κάτωχρος. Η έρωτευ
μένη όμως καρδιά του έδιωξε κάθε αμφιβολία. Άπλωσε τα χέρια
του και τράβηξε στην αγκαλιά του την γυναίκα που αγαπούσε και
δεν θα έπαυε ποτέ του να λατρεύει.

ΓΚΑΣΤΟΝ ΤΑΝΤΣΙ

ΤΟ ΓΕΦΥΡΙ

(συνέχεια από την σελίδα 161)

ή κυρία έκλαιγε, λέγοντας: «Δεν τον φανταζόμουν ικανό».

— Ίκανό και τότε... ήξερε...

— Τι πράγμα, κύριε;— με ρώτησε ο Ρουτζέρο χωρίς να κατα-
λαβαίνει. — Εγώ ξέρω μόνο ότι σήμερα το πρωί η κυρία μου είπε
να σάς πω, ποιός ξέρει γιατί, ότι η γέφυρα, με το παραμικρό
τρόνταγμα, θάπεφτε, ενώ, καθώς βλέπετε, το γεφύρι είναι άκρως
γερό. Ίσως...

Ο Ρουτζέρο εξακολουθούσε να μιλά, αλλά εγώ δεν τον άκου-

γα πια. Σαν τρελλός άρχισα να τρέχω προς το χωριό φωνάζοντας:

— Λουίζα! Λουίζα!

Πολύ αργά. Είδα μακριά το τραίνο που έφευγε, παίρνον-

τας μαζί του την αγάπη μου, την εδουχία μου...

«Κι' έχουν περάσει τρία χρόνια. Την Λουίζα δεν την ξαναείδα».

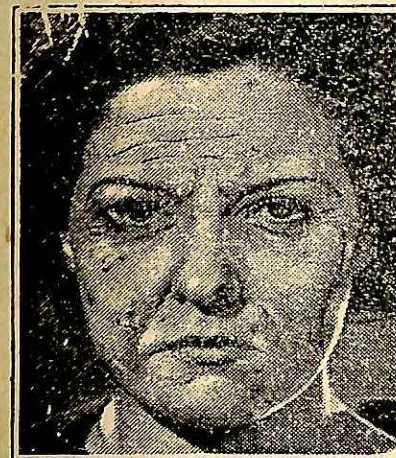
Σάπασε ο άνθρωπος. Έγώ σηκώθηκα κι' έφυγα. Έξω, μέσα

στην όμιχλη, κάτω από τους ηλεκτρικούς λαμπτήρες, οι σπάνιοι

νυχτοβάτες, έμοιαζαν με σκιές σαν φαντάσματα.

ΑΤΤΙΛΟ ROBINETTI

Η εκπληκτική ανακαίνιση ένος Ιατρού Επαναδίδει την νεότητα σε μία επιδερμίδα μαραμένη και ρυτιδωμένη

Μία ιατρική εφημερίς της Βιέν-
νης αναγγέλει τον τελευταίο θρίαμ-
βον της επιστήμης που θα εκπλήξει
τον κόσμο. Όχι μόνον εδρε την ά-
φορη των ρυτίδων, αλλά επίσης
το μέσον να τις αφαιρούν. Μητέρες
άκομη και γιαγιάδες δύνανται τώρα
να ξαναυρουν το φρέσκο και καθα-
τό χρώμα της νεότητός των. Γυναί-
κες 50 χρονών και πλέον μπορούν
να ξαναυρουν την βελούδη επιδερμίδα
και χωρίς ρυτίδες της νεότητός των.
Αι ρυτίδες προέρχονται διότι έ-
νω γηράσκουμε η επιδερμίδα χάνει
μερικά ζωτικά και θρεπτικά συστα-
τικά. Αυτά τα συστατικά τώρα προ-
έρχονται από νέα ζώα. Όταν τα έ-
παναδίδει τις εις την ανθρώπινη
επιδερμίδα την καθιστούν εκ νέου
φρέσκη και νέαν. Αυτά τα εκπλη-
κτικά αποεξέσματα των δοκιμών
των γενομένων εις το Πανεπιστήμιον
της Βιέννης υπό την διεύθυνσιν του
καθηγητού Dr. Stéjskal. Τα αποκλει-
στικά δικαιώματα εκμεταλλεύσεως
της αποκαλύψεως του εν λόγω καθη-
γητού ηγοράσθησαν παρά της Toka-

λου αντί μυθώδους ποσού. Το «έ-
χειλisma των ζωντανών δερματικών
κυττάρων, ονομαζομένων «Bioscel»
δεν εύρίσκεται παρά εντός της κρέ-
μας Tokalon (χρώματος ρόζ). Κατά
τάς γενομένας δοκιμάς εις Νοσοκο-
μεία επί γυναικών 60 ετών, αι ρυτί-
δες αφηρέθησαν εντός 6 εβδομάδων
(βλέπε την σχετικήν έκθεσιν εις την
Ίατρικην Εφημερίδα της Βιέννης).
Μεταχειρίζεσθε την κρέμαν Το-
kalon, τροφήν διά την επιδερμίδα.
Χρώματος ρόζ, κάθε βράδυ προτού
πλυνάσθε. Τρέφει και ξανανέανει
την επιδερμίδα σας κατά τον ύπνον
σας. Εντός μερικών εβδομάδων θα
φαινεσθε αρκετά χρόνια νεώτερα.
Την ημέραν μεταχειρίζεσθε την
Κρέμα Tokalon (χρώματος λευκού
μη λιπαρά). Διαλύει τα μαύρα στίγ-
ματα, ξανασφίγγει τους διεσταλμέ-
νους πόρους, καθιστά λευκήν, γλυ-
νήν επιδερμίδα. Εγγυώμεθα επιτυχή
αποτελέσματα άλλως τα χρήματα έ-
πιστρέφονται.

Όλαι αι τελευταίαι μέθο-
δοι αι εφαρμοζόμεναι σήμε-
ρον εν Εύρώπη προς θερα-
πείαν και περιποίησην προσώ-
που και σώματος.

Αι πλέον ασφαλοῦς αποτε-
λεσματικότητος αισθητικαί έγ-
χειρίσεις των διασημοτέρων
ιατρών.

Εις τό τελειότατον Ίνστι-
τούτον της MME ALICE,
διπλωματούχου Παρισίων —
Βρυξελλών.

INSTITUTE DE BEAUTE
DE MME ALICE

Όδός Κριεζώτου 3
Τηλ. 32.864

Όλα τα χρησιμοποιούμενα
καλλυντικά είναι σπεσιαλιτέ
της MME ALICE.

ΕΠΙΣΚΕΝΑΙ ΧΡΟΛΟΓΙΩΝ
0804 ΛΥΚΟΥΡΓΩΝ 1 - ΤΗΛ 31-604

MENTIOUM
ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ

Εταιρείας Ψυχικών Έ-
ρευνών, επιστημονικώς
κατηρησμένη, Δέχεται
όδός Κρήτης 6, πάροδος
όδός Διοσίων, Στάσις
Σουρμελή. Τηλ. 29.045

Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικών και δερματικών
Νοσημάτων
Όδός Μάγερ 29α—Τηλ. 25.599
Ίδιαιτερον διαμέρισμα δι' έ-
καστον ασθενή.

ΠΑΝ. Ν. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΗΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΗ 8α

Τηλέφ. 20-886

Παρέλαβε πλουσίαν συλ-
λογήν Άγγλικών Κασμη-
ρίων.

ΚΥΡΙΑ!

Σας συνισ-ώμεν να βάφετε μόνη
σας τα φορέματά σας, τα μαλλιά,
τα νήματά σας ως και τις ψάφες
σας μόνον με ιās γνησίας και πα-
γκοσμίου φήμης Γερμανικās Βα-
φάς «ARTI», διότι ούτω μόνον
θα είσθε βεβαία ότι θα επιτύ-
χετε απόλύτως εις την βαφήν και
χωρίς να υποστεί την παραμικράν
αφθοράν τό φορέμα σας. Μία βα-
φή διά να είναι καλή δεν αρκεί
μόνον τό να βάφη τό ύφασμα,
αλλά πρέπει προ παντός και να
μή τό καταστρέφη. Παλαιόν πρό-
γραμμα βαφών με «ARTI», ούδέπο-
τε άναγνωρίζεται ως βαμμένον.
Αι βαφαί «ARTI» ούδέποτε ξε-
βάφουν.

Αι βαφαί «ARTI» πωλούνται
στά φαρμακεία και έμπορικά της
συνοικίας σας, εις 61 μοντέρνους
χρωματισμούς.

ΚΟΥΒΕΡΤΕΣ και Φανέλλες μάλ-
λινες. Συνδόνια ά-
ζουρ ήμιλινα. Μαξιλαροθήκες.
Καλτσες γυναικείες μεταξωτές και
μάλλινες πωλούνται εις τιμάς
ευκαιρίας.

Γραφείον Άντιπροσωπειών
20 Θεσφός 20 (1ον πάτωμα)

ΕΠΙΠΛΑ ΠΕΤΡΙΚΑ

Έτοιμα και επί παραγγελία
ΣΤΟΑ ΦΕΞΗ 38

(Ο πρώτος δρόμος επί της πλευράς
Πατησίων 16)

Ντουλάπες μπιζουτέ Δρ.	1.250	και άνω
> δίφυλλες	> 1.750	>
> τρίφυλλες	> 3.000	>
> πομπέ	> 1.250	>
Σιφωνιέρες μονόρρες	> 2.500	>
Μπουφέςδες όλα τα	> 1.500	>
σχέδια	> 1.000	>
Τραπεζία μονόποδα	> 1.250	>
Βιβλιοθήκες τρίφυλλες	> 800	>
Γραφεία Π	> 750	>
Καρτοθήκες ρόλ-τόπ	> 450	>
Άρχειοθήκες διά- φορά σχέδια	> 300	>
Πολυθρόνες περι- στοφικές	> 1.000	>
Πολυθρόνες γραφείου	> 6.000	>
Πορτμαντώ λουξ	> 10.000	>
Σαλονάκια μονόρονα	> 5.000	>
Κρεβάτια μονόρονα	>	>
Λυτέλεας	>	>
Τραπεζαρίες εκλογής	>	>

ΕΙδη γραφείου εις μεγάλην ποικιλίαν

Με τās βαφάς ARTI
οϋδέποτε θα άπο-
τύχετε εις την βα-
φήν των φορεμά-
των σας

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ

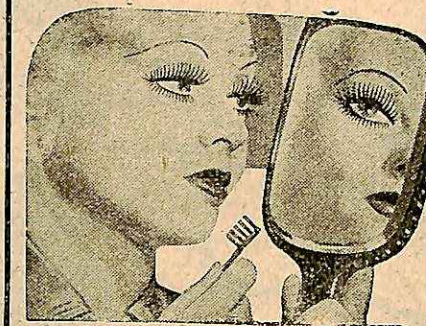
ΙΑΤΡΟΣ & ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

Γέως Βοηθός Ιατρός εν τῷ
Νοσοκομείῳ «Ευαγγελισμός»

Επίσκεψις εν τῷ Ίατρείῳ
καθ' έκάστην 4-6 μ.μ.

Όδός Σωζοπόλεως άρ. 27

Τηλέφωνον 81-014

ΜΟΜΟΝ ΤΟ ΝΕΟΝ COSMETIC
ΤΗΣ MME ASPLE

δυναμώνει, μεγαλῶ-
νει και καλοπιζει
τάς βλεφαρίδας

Πωλείται εις όλα τα κα-
λά κωμωτήρια αντί
δραχ. 30 τό κυτίον

Γεν. Άντ. ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ, Χαλκοκονδύλη 11. τηλ. 27 975

Με τās βαφάς ARTI οϋδέποτε θα ά-
ποτύχετε εις την βαφήν των φορε-
μάτων σας

ΔΙΑΤΗΡΗΣΑΤΕ ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΣΤΟΛΙΣΜΑ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ
ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

Με την τελευταίαν άπλουσίαν μέθοδον την Brilliantine
Gharmine, διά τα μαύρα, καστανά και ξανθά μαλλιά.
Αναζωογονεί τό χρώμα των μαλλιών σας χωρίς να είναι βα-
ρή και εντός 10 τό πολύ ήμερών έχετε τό φυσικόν χρώμα της
κόμης σας. Μαύρο Καστανό ή Ξανθό.

Καταργεί πλέον τα άσπρα μαλλιά και δίδει, χωρίς να βλάπη
καθόλου, την ωραιότεραν στιλπνότητα, εξαλείφει την πιτυρίδα κα-
ταμακά την τριχόπτωσην.

Δοκιμάσατε και θα πείσθητε μόνον σας. Πωλείται ει, όλα τό
Φαρμακεία και Μυροπωλεία.

Γεν. Άντιπρόσωπος Γ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ Σοφοκλέους 10

PERMANANT ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

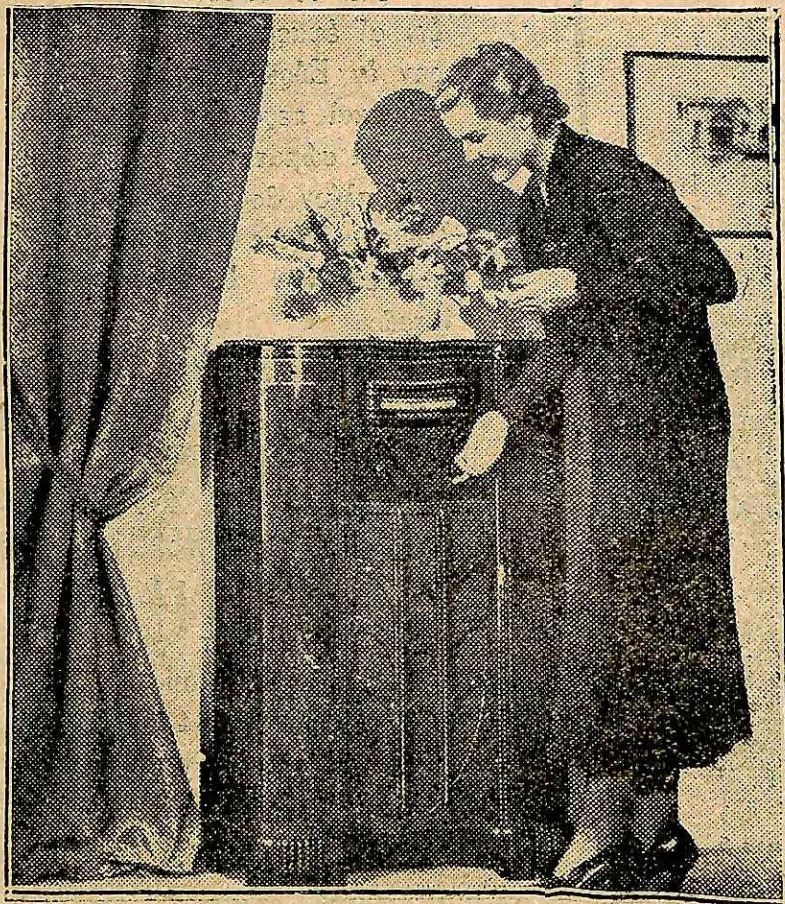
ΚΑΙ ΜΑΚΡΑΣ

ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

ΦΥΣΙΚΩΤΑΤΗ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 11 ΤΗΛ. 27.975

"ΓΚΡΕΚΑ."

ΝΕΑΙ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

- Ε.Γ. Σιωπηρός συντονισμός
- Γ.Ε. Αυτόματος ρυθμιστής συχνότητας
- Γ.Ε. Συσκευή διαχωρισμού σταθμών.
- Γ.Ε. Έγχρωμος πίναξ σταθμών
- Γ.Ε. Όρθοφωνικόν δυναμικόν μεγάφωνον
- Γ.Ε. Διπλή κεραία

Ζητήσατε να σᾶς ἐπιδείξουμε τὰ νέα ραδιόφωνα φωτοσυντονισμού

GENERAL ELECTRIC

**ΤΖΕΝΕΡΑΛ ΕΛΕΚΤΡΙΚ
ΡΑΔΙΟ**

ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 9 - ΑΘΗΝΑΙ

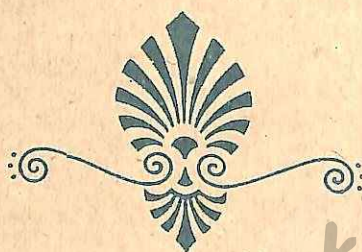
ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & Σ^{ΙΑ} Α.Ε.

ΕΡΜΟΥ 21
ΤΗΛ. 23-861

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7
ΤΗΛΕΦ. 21-400

ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΝΕΑΙ ΠΑΡΑΛΑΒΑΙ
ΜΑΛΛΙΝΩΝ ΔΙΑ ΠΑΛΤΑ ΚΑΙ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΝΕΩΝ ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ

